

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM
BAKANLIĞI

T.C.
GÖÇ İDARESİ
GENEL MÜDÜRLÜĞÜ

EGEİSAH - 2019

EGE UNIVERSITY FACULTY OF LETTERS
1ST INTERNATIONAL SYMPOSIUM ON ARTS AND HUMANITIES
“International Migration and Migrant Experience throughout History”

12 - 14 December 2019

EGE ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ
1. ULUSLARARASI SOSYAL VE BEŞERİ BİLİMLER SEMPOZYUMU
“Tarih Boyunca Uluslararası Göç ve Göçmenlik”

12 - 14 Aralık 2019

Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Konferans Salonları
Bornova / İzmir / TÜRKİYE

ABSTRACTS BİLDİRİ ÖZETİ

UNHCR olarak bu faaliyetimize sağladıkları destek için donatılarımıza teşekkürlerimizi sunarız - نشارك الجهات المانحة للمواخبة الفخري للكونفرانس على دعم هذه الفعالية - Thanks to UNHCR's donors for supporting this intervention.

**İZMİR VALİLİĞİ İL GÖÇ İDARESİ MÜDÜRLÜĞÜ,
EGE ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ,
TÜRK TARİH KURUMU, UNHCR ve EGESEM İŞBİRLİĞİ**

EGEISAH - 2019

EGE ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ

**1. ULUSLARARASI SOSYAL VE BEŞERİ BİLİMLER
SEMPOZYUMU**

**“TARİH BOYUNCA ULUSLARARASI GÖÇ VE
GÖÇMENLİK”**

(12 - 14 Aralık 2019, İzmir - TÜRKİYE)

İzmir- 2019

**CO-ORGANIZED BY THE GOVERNORSHIP OF IZMIR,
EGE UNIVERSITY, TURKISH HISTORICAL SOCIETY,
UNHCR and EGESEM**

EGEISAH-2019

EGE UNIVERSITY FACULTY OF LETTERS

**1st INTERNATIONAL SYMPOSIUM ON ARTS AND
HUMANITIES**

**“INTERNATIONAL MIGRATION AN MIGRANT
EXPERIENCE THROUGHOUT HISTORY”**

(12th -14th December 2019, Izmir-TURKEY)

İzmir- 2019

**İZMİR VALİLİĞİ İL GÖÇ İDARESİ MÜDÜRLÜĞÜ, EGE ÜNİVERSİTESİ,
TÜRK TARİH KURUMU,
UNHCR ve EGESEM İŞBİRLİĞİ**

EGEİSAH-2019

**EGE ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ
1. ULUSLARARASI SOSYAL VE BEŞERİ BİLİMLER SEMPOZYUMU**

**“TARİH BOYUNCA ULUSLARARASI GÖÇ VE GÖÇMENLİK”
(12-14 Aralık 2019, İzmir - TÜRKİYE)**

Sempozyum Çağrısı

Değerli Bilim İnsanları,
12-14 Aralık 2019 tarihleri arasında İzmir Valiliği, Ege Üniversitesi, Türk Tarih Kurumu, UNHCR ve EGESEM işbirliğinde “Tarih Boyunca Uluslararası Göç ve Göçmenlik” teması ile düzenlenecek olan 1. ULUSLARARASI SOSYAL VE BEŞERİ BİLİMLER SEMPOZYUMU’nu, Ege Üniversitesi adına Edebiyat Fakültesi koordine edecektir. Uluslararası göç olgusunu disiplinler arası bir perspektifte ele almayı amaçlayan bu sempozyuma sizleri davet etmekten büyük mutluluk duyuyoruz.

Küreselleşen günümüz dünyasında, sosyal ve beşeri bilimler alanındaki çalışmaların önemi giderek artmaktadır. Küreselleşmenin en önemli yansımalarından biri de uluslararası göç olgusudur. Birleşmiş Milletler 2017 verisine göre dünyada uluslararası göçmen sayısı yaklaşık 258 milyona ulaşmıştır. Son derece heterojen olan bu göçmen nüfus, göç sürecinin her aşamasında farklı sosyolojik, psikolojik, hukuksal, ekonomik, kültürel vb. sorunlar ile karşılaşmakta ve bunlarla mücadele etmektedir. İzmir Valiliği İl Göç İdaresi Müdürlüğü, Ege Üniversitesi, Türk Tarih Kurumu, UNHCR ve EGESEM işbirliğinde “Tarih Boyunca Uluslararası Göç ve Göçmenlik” teması ile düzenlenecek olan 1. ULUSLARARASI SOSYAL VE BEŞERİ BİLİMLER SEMPOZYUMU, söz konusu sorunları disiplinler arası bir perspektifte tartışmaya açmayı ve bu sorunlara çözüm önerileri geliştirmeyi hedeflemektedir.

Sempozyumumuz farklı ülkelerden davetli konuşmacılara ev sahipliği yapacaktır. Sempozyumumuzun dili Türkçe ve İngilizcedir.

İzmir’de görüşmek dileğiyle!

Sempozyum Düzenleme Kurulu adına

Prof. Dr. Yusuf Ayönü

Ege Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi Dekanı

Sempozyum Konuları:

- Göç, Tarih ve Bellek
- Göç Coğrafyası
- Göç Psikolojisi
- Göç Sosyolojisi
- Göç ve Politika
- Göç ve Ekonomi
- Göç, Dil ve Edebiyat
- Göç ve Kimlik
- Göç Çalışmalarında Yöntem
- Düzensiz Göç, Mülteciler ve Sığınmacılar
- Kültürleşme, Adaptasyon ve Ayrımcılık
- Göç ve Kültürel Farklılıklar
- Göç, Medya ve Sanat

Sempozyum iletişim: egeisah2019@gmail.com

WEB Adresi : www.edebiyat.ege.edu.tr

**CO-ORGANIZED BY THE GOVERNORSHIP OF IZMIR, EGE
UNIVERSITY,
TURKISH HISTORICAL SOCIETY, UNHCR and EGESEM**

EGEISAH-2019

**EGE UNIVERSITY FACULTY OF LETTERS
1st INTERNATIONAL SYMPOSIUM ON ARTS AND HUMANITIES**

**“INTERNATIONAL MIGRATION AND MIGRANT EXPERIENCE
THROUGHOUT HISTORY”
(12th -14th December 2019, Izmir-TURKEY)**

Call for Papers

Dear Colleagues,

The Faculty of Letters will organize the 1st International Symposium on Arts and Humanities: “International Migration and Migrant Experience Through History” on behalf of Ege University on 12th -14th December 2019 with the cooperation of the Governorship of Izmir, Turkish Historical Society, United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), and EGESEM.

In today's globalized world, the importance of studies in the field of Arts and Humanities is increasing. One of the most important reflections of globalization is the phenomenon of international migration. According to the United Nations 2017 data, the number of international immigrants in the world has reached about 258 million. This highly heterogeneous immigrant population has different sociological, psychological, legal, economic, cultural, etc. problems to deal with at every stage of the migration process. The symposium, which will be held in cooperation with the Governorship of İzmir, Ege University, Turkish Historical Society, UNHCR and EGESEM aims to open up the issues in question in an interdisciplinary perspective and develop solutions.

We are delighted to invite you to this symposium, which aims to discuss the phenomenon of international migration from an interdisciplinary perspective. The symposium will host participants and invited speakers from different countries. The presentations will be in English or Turkish.

Hope to see you in Izmir!

Your sincerely,

On behalf of the Organizing Committee

Prof. Dr. Yusuf Ayönü

Dean of the Faculty of Letters, Ege University

Suggested Topics include, (but are not limited to):

- Migration, History and Memory
- Geography of Migration
- Psychology of Migration
- Sociology of Migration
- Politics of Migration
- Economics of Migration
- Migration, Language and Literature
- Migration and Identity
- Undocumented Migration, Refugees and Asylum Seekers
- Accumulation, Adaptation and Discrimination
- Migration and Cultural Diversity
- Migration, Media, and Arts.
-

Contact: egeisah2019@gmail.com

Website: www.edebiyat.ege.edu.tr

EGEİSAH-2019

EGE ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ 1. ULUSLARARASI SOSYAL VE BEŞERİ BİLİMLER SEMPOZYUMU

“TARİH BOYUNCA ULUSLARARASI GÖÇ VE GÖÇMENLİK” (12-14 Aralık 2019, İzmir- TÜRKİYE)

Onursal Başkan

Erol Ayyıldız
Prof. Dr. Necdet Budak
Abdullah Ayaz
Prof. Dr. Refik Turan
Catherina Lump

İzmir Valisi
Ege Üniversitesi Rektörü
T.C. İç İşleri Bak. Göç İdaresi Gen. Md.
Türk Tarih Kurumu Başkanı
UNHCR Türkiye Temsilcisi

Sempozyum Başkanı

Prof. Dr. Yusuf Ayönü

E.Ü. Edebiyat Fakültesi Dekanı

Sempozyum Koordinatörü

Doç Dr. Arife Karadağ
Dr. Deniz Dağlıgil
Uzm. Yunus Pustu
Taylan Dağcı

E.Ü. Edebiyat Fakültesi, EGESEM
İzmir Valiliği İl Göç İdaresi Müdürlüğü
Türk Tarih Kurumu
UNHCR İzmir Ofisi

Düzenleme Kurulu

Doç. Dr. Mehmet Koyuncu
Doç. Dr. Aylin Atilla
Doç. Dr. Selami Fedakâr
Doç. Dr. Aysun Doğan
Doç. Dr. Pelin Önder Erol
Dr. Öğr. Üyesi İlkay Südaş
Dr. Öğr. Üyesi Müberra Bağcı
Dr. Öğr. Üyesi Selin Erkul Yağcı
Arş. Gör. Hatice Deniz Canoğlu
Arş. Gör. Ramazan Saral
Arş. Gör. Kazım Uzun
Arş. Gör. İlknur Çoban
Uzm. Aylin Santosun
Uzm. Çağla Kaya

E.Ü. Edebiyat Fakültesi

Psikoloji Bölümü
İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
Psikoloji Bölümü
Sosyoloji Bölümü
Coğrafya Bölümü
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
Mütercim Tercümanlık Bölümü
Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü
İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü
Tarih Bölümü
Psikoloji Bölümü
İzmir Valiliği İl Göç İdaresi Müdürlüğü
UNHCR İzmir Ofisi

EGEISAH-2019

**EGE UNIVERSITY FACULTY OF LETTERS
1st INTERNATIONAL SYMPOSIUM ON ARTS AND HUMANITIES**

**“INTERNATIONAL MIGRATION AND MIGRANT EXPERIENCE
THROUGHOUT HISTORY”
(12th -14th December 2019, Izmir-TURKEY)**

Honorary President

Erol Ayyıldız
Prof. Dr. Necdet Budak
Abdullah Ayaz

Prof. Dr. Refik Turan

Catherina Lump

Governor of Izmir
Rector of Ege University
Ministry of Interior Director General
of Migration Management
President of the Turkish Historical
Society
UNHCR Turkish Representative

Head of the Symposium

Prof. Dr. Yusuf Ayönu

Dean of The Faculty of Letters of E.U.

Symposium Coordinators

Assoc. Prof. Dr. Arife Karadağ
Deniz Dağlıgil, PhD

Specialist Yunus Pustu
Taylan Dağcı

E.U. Faculty of Letters, EGESEM
Governorship of Izmir, Directorate of
Migration
Turkish Historical Society
UNHCR Izmir Representative

Organizing Committee

Assoc. Prof. Dr. Mehmet Koyuncu
Assoc. Prof. Dr. Aylin Atilla
Assoc. Prof. Dr. Selami Fedakâr
Assoc. Prof. Dr. Aysun Doğan
Assoc. Prof. Dr. Pelin Önder Erol
Assist. Prof. Dr. İlkay Südaş
Assist. Prof. Dr. Müberra Bağcı
Assist. Prof. Dr. Selin Erkul Yağcı
Res. Assist. Hatice Deniz Canoğlu
Res. Assist. Ramazan Saral
Res. Assist. Kazım Uzun
Res. Assist. İlknur Çoban
Specialist Aylin Sarıtosun
Specialist Çağla Kaya

E.U. Faculty of Letters/Departments

Psychology
English Language and Literature
Turkish Language and Literature
Psychology
Sociology
Geography
Turkish Language and Literature
Translation and Interpretation
German Language and Literature
English Language and Literature
History
Psychology
Director General of Migration Manag.
UNHCR

Bilim Kurulu

Prof. Dr. Alparslan Aliğaoglu	Balıkesir Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Aydın İbrahimov	Ege Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Ayşe Kayapınar	Milli Savunma Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Ayşegül Bilge	Ege Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Bo Malmberg	Stockholm Üniversitesi	İsveç
Prof. Dr. Dagmar Strohmeier	Upper Austria Üniversitesi	Avusturya
Prof. Dr. David Waterman	La Rochelle Üniversitesi	Fransa
Prof. Dr. Ertuğrul Murat Özgür	Ankara Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Gustavo Verduzco	Meksika Koleji	Meksika
Prof. Dr. Jacobus Hoffman	Oxford Üniversitesi	İngiltere
Prof. Dr. Johann Strauss	Strasbourg Üniversitesi	Fransa
Prof. Dr. Justin Mccarty	Louisville Üniversitesi	Abd
Prof. Dr. Kamil İşeri	Dokuz Eylül Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Levent Kayapınar	Ankara Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Mehmet Ersan	Ege Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Metin Ekici	Ege Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Murat Erdoğan	Hacettepe Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Mustafa Mutluer	Ege Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Onur Bilge Kula	Hacettepe Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Öcal Oğuz	UNESCO	Türkiye
Prof. Dr. Stratos Georgoulas	Aegean Üniversitesi	Yunanistan
Prof. Dr. Ulrike Freywald	Dortmund Teknik Üniversitesi	Almanya
Prof. Dr. Zerrin Toprak Karaman	Dokuz Eylül Üniversitesi	Türkiye
Doç. Dr. Saniye Uysal Ünalın	Ege Üniversitesi	Türkiye
Dr. Ilse Van Liempt	Utrecht Üniversitesi	Hollanda
Dr. Gökçe Ok	Göç İdaresi Genel Müdürlüğü	Türkiye
Dr. Mette Rudvın	Bologna Üniversitesi	İtalya
Dr. Nikki Brown	New Orleans Üniversitesi	Abd
Dr. Philip Bracker	Porto Üniversitesi	Portekiz

Scientific Committee

Prof. Dr. Alparslan Aliğaoglu	Balıkesir University	Turkey
Prof. Dr. Aydın İbrahimov	Ege University	Turkey
Prof. Dr. Ayşe Kayapınar	National Defense University	Turkey
Prof. Dr. Aysegül Bilge	Ege University	Turkey
Prof. Dr. Bo Malmberg	Stockholm University	Sweden
Prof. Dr. Dagmar Strahmeier	University of Upper Austria	Austria
Prof. Dr. David Waterman	University of La Rochelle	France
Prof. Dr. Ertuğrul Murat Özgür	Ankara University	Turkey
Prof. Dr. Gustavo Verduzco	The College of Mexico	Mexico
Prof. Dr. Jacobus Hoffman	Oxford University	Uk
Prof. Dr. Johann Strauss	Strasbourg University	France
Prof. Dr. Justin Mccarty	Louisville University	Usa
Prof. Dr. Kamil İşeri	Dokuz Eylül University	Turkey
Prof. Dr. Levent Kayapınar	Ankara University	Turkey
Prof. Dr. Mehmet Ersan	Ege University	Turkey
Prof. Dr. Metin Ekici	Ege University	Turkey
Prof. Dr. Murat Erdoğan	Hacettepe University	Turkey
Prof. Dr. Mustafa Mutluer	Ege University	Turkey
Prof. Dr. Onur Bilge Kula	Hacettepe University	Turkey
Prof. Dr. Öcal Oğuz	UNESCO	Turkey
Prof. Dr. Stratos Georgoulas	Aegean University	Greece
Prof. Dr. Ulrike Freywald	TU Dortmund	Germany
Prof. Dr. Zerrin Toprak Karaman	Dokuz Eylül University	Turkey
Assoc. Prof. Dr. Saniye Uysal Ünalın	Ege University	Turkey
Dr. Gökçe Ok	Deputy Direc. General of Mig. Man.	Turkey
Dr. Ilse Van Liempt	Utrecht University	Holland
Dr. Mette Rudvin	Universita di Bologna	Italy
Dr. Nikki Brown	University of New Orleans	Usa
Dr. Philip Bracker	University of Porto	Portugal

Davetli Konuşmacılar

	İsim Soyisim	Üniversite	Bölüm	Ülke
1.	Abbas Türnüklü	Dokuz Eylül Üniv.	Psikoloji	Türkiye
2.	Ahmet İçduygu	Koç Üniv.	Uluslararası İlişkiler	Türkiye
3.	Ahmet Suat Erbisim	Türk Kızılayı	Türk Kızılayı	Türkiye
4.	Alev Balcı Tison	Dokuz Eylül Üniv.	Çeviribilim	Türkiye
5.	Ali Tilbe	Namık Kemal Üniv.	Dil / Edebiyat	Türkiye
6.	Arif Sarı	Milli Savunma Üniv.	Tarih	Türkiye
7.	Arife Karadağ	Ege Üniv.	Coğrafya	Türkiye
8.	Aylin Nadine Kul	Dokuz Eylül Üniv.	Dil / Edebiyat	Türkiye
9.	Aysun Doğan	Ege Üniv.	Psikoloji	Türkiye
10.	Ayşe Gökçek	(ASAM)	Göç Araştırmaları	Türkiye
11.	Ayşe Kayapınar	Milli Savunma Üniv.	Tarih	Türkiye
12.	Bahar Burtan Doğan	Dicle Üniversitesi	Ekonomi	Türkiye
13.	Bekir Güzel	Recep Tayyip Erdoğan Üniv.	Sosyal Hizmet	Türkiye
14.	Beycan Hocaoglu	Katip Çelebi Üniv.	Coğrafya	Türkiye
15.	Bilhan Kartal	Anadolu Üniv.	Sosyoloji	Türkiye
16.	Cihan Özgün	Ege Üniv.	Tarih	Türkiye
17.	David Waterman	La Rochelle Üniv.	Dil / Edebiyat	Fransa
18.	Deniz Dağlıgil	İzmir Valiliği İl Göç İdaresi Md.	Göç Araştırmaları	Türkiye
19.	Derya Güngör	Leuven Üniv.	Psikoloji	Belçika
20.	Elif C. Nelson Keleş	Ege Üniv.	Tarih	Türkiye
21.	Elif Uzun	Anadolu Üniv.	Hukuk	Türkiye
22.	Emanuela Borgia	Roma Üniv.	Arkeoloji	İtalya
23.	Emel Karakaya Ayalp	Demokrasi Üniv.	Şehir ve Bölge Planlama	Türkiye
24.	Erol Ayyıldız	İzmir Valiliği	İzmir Valisi	Türkiye
25.	Ertuğrul Murat Özgür	Ankara Üniv.	Coğrafya	Türkiye
26.	Esra S. Öztarhan	Ege Üniv.	Dil / Edebiyat	Türkiye
27.	Ezgi Ergenç	UNHCR	UNHCR	Türkiye
28.	Fahriye Emgili	Mersin Üniv.	Tarih	Türkiye
29.	Filiz Künüroğlu	Katip Çelebi Üniv.	Psikoloji	Türkiye
30.	Füsün Özerdem	Muğla Sıtkı Koçman Üniv.	Siyaset Bil. ve Ulus. İliş.	Türkiye
31.	Gökçe Ok	İzmir Valiliği İl Göç İdaresi Müdürlüğü	İzmir Valiliği İl Göç İdaresi Md.	Türkiye

32.	Gökhan Kağnıcı	Uşak Üniv.	Tarih	Türkiye
33.	Gökhan Tuncel	İnönü Üniv.	Siy. Bil. ve Kamu Yön.	Türkiye
34.	Hakkı Uyar	Dokuz Eylül Üniv.	Tarih	Türkiye
35.	Hatice Deniz Canoğlu	Ege Üniv.	Dil / Edebiyat	Türkiye
36.	Hülya Bayrak Akyıldız	Anadolu Üniv.	Dil / Edebiyat	Türkiye
37.	İhsan Çetin	Namık Kemal Üniv.	Sosyoloji	Türkiye
38.	İlkay Südaş	Ege Üniv.	Coğrafya	Türkiye
39.	Ilse Van Liempt	Utrecht Üniv.	Coğrafya	Hollanda
40.	İsa Kalaycı	Mustafa Kemal Üniv.	Tarih	Türkiye
41.	Jacobus Hoffman	Oxford Üniv.	Sosyoloji	İngiltere
42.	Johann Strauss	Strasburg Üniv.	Dil / Edebiyat	Fransa
43.	Kamil İşeri	Dokuz Eylül Üniv.	Dil / Edebiyat	Türkiye
44.	Karin Schmidt	Berlin Uluslararası Uygulamalı Bilimler Üniv.	Dil / Edebiyat	Almanya
45.	Kazım Uzun	Ege Üniv.	Tarih	Türkiye
46.	Kemal Arı	Dokuz Eylül Üniv.	Tarih	Türkiye
47.	Levent Kayapınar	Ankara Üniv.	Tarih	Türkiye
48.	Mehmet Tahir Bütün	İzmir İl Milli Eğitim Müd.	İzmir İl Milli Eğitim Müd.	Türkiye
49.	Mehmet Zambak	Akdeniz Üniv.	İktisat	Türkiye
50.	Mette Rudvin	Bologna Üniv.	Dil / Edebiyat	İtalya
51.	Mine Karakuş Yetkin	Anadolu Üniv.	Sosyoloji	Türkiye
52.	Murat Erdoğan	Hacettepe Üniv.	Sosyoloji	Türkiye
53.	Murat Yüceşahin	Ankara Üniv.	Coğrafya	Türkiye
54.	Mustafa Alican	Muş Alparslan Üniv.	Tarih	Türkiye
55.	Mustafa Hamdi Sayar	İstanbul Üniv.	Tarih	Türkiye
56.	Mustafa Harputlu	T.C. İçişleri Bakanlığı	Kamu Yönetimi	Türkiye
57.	Mustafa Yakar	Süleyman Demirel Üniv.	Coğrafya	Türkiye
58.	Müberra Bağcı	Ege Üniv.	Dil / Edebiyat	Türkiye
59.	Necdet Budak	Ege Üniv.	Ege Üniversitesi Rektörü	Türkiye
60.	Nedim İpek	On Dokuz Mayıs Üniv.	Tarih	Türkiye
61.	Nedim Ünal	Osmangazi Üniv.	Tıp	Türkiye
62.	Nihal Eminoglu	On Sekiz Mart Üniver.	Uluslararası İlişkiler	Türkiye
63.	Özlem Gümüşçubuk	Ege Üniv.	Dil / Edebiyat	Türkiye
64.	Philip Bob Bracker	Porto Üniv.	Dil / Edebiyat	Portekiz
65.	Refik Turan	Türk Tarih Kurumu	Türk Tarih Kurum Bşk.	Türkiye

66.	Remzi Yağcı	Dokuz Eylül Üniv.	Müzecilik	Türkiye
67.	Selim Çağatay	Akdeniz Üniv.	İktisat	Türkiye
68.	Selver Özözen Kahraman	On Sekiz Mart Üniv.	Coğrafya	Türkiye
69.	Sibel Kalaycıoğlu	ODTÜ	Sosyoloji	Türkiye
70.	Songül Sallan Gül	Süleyman Demirel Üniv.	Sosyoloji	Türkiye
71.	Stratos Georgoulas	Aegean Üniv.	Sosyoloji	Yunanistan
72.	Taylan Dağcı	UNHCR	UNHCR İzmir Temsilcisi	Türkiye
73.	Tine Béneker	Utrecht Üniv.	Coğrafya	Hollanda
74.	Ulrike Freywald	Dortmund Teknik Üniv.	Dil / Edebiyat	Almanya
75.	Ümit Katıranıcı	Gazi Üniv.	Tarih	Türkiye
76.	Yıldız Akpolat	Dokuz Eylül Üniv.	Sosyoloji	Türkiye
77.	Yusuf Ayönü	Ege Üniv.	Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dekanı	Türkiye
78.	Yücel Yiğit	Polis Akademisi	Tarih	Türkiye
79.	Zerrin Toprak Karaman	Dokuz Eylül Üniv.	Kamu Yönetimi	Türkiye

Invited Speakers

	Name	Affiliation	Field	Country
1.	Abbas Türnüklü	Dokuz Eylül Uni.	Psychology	Turkey
2.	Ahmet İçduygu	Koç Uni.	International Relations	Turkey
3.	Ahmet Suat Erbisim	The Turkish Red Crescent Society	The Turkish Red Crescent Society	Turkey
4.	Alev Balci Tison	Dokuz Eylül Uni.	Translation Studies	Turkey
5.	Ali Tilbe	Namık Kemal Uni.	Language/ Literature	Turkey
6.	Arif Sari	National Defense Uni.	History	Turkey
7.	Arife Karadağ	Ege Uni.	Geography	Turkey
8.	Aylin Nadine Kul	Dokuz Eylül Uni.	Language/ Literature	Turkey
9.	Aysun Doğan	Ege Uni.	Psychology	Turkey
10.	Ayşe Gökçek	ASAM	Migration Studies	Turkey
11.	Ayşe Kayapınar	National Defense Uni.	History	Turkey
12.	Bahar Burtan Doğan	Dicle Uni.	Economics	Turkey
13.	Bekir Güzel	Recep Tayyip Erdoğan Uni.	Social Work	Turkey
14.	Beycan Hocaoglu	Katip Çelebi Uni.	Geography	Turkey
15.	Bilhan Kartal	Anadolu Uni.	Sociology	Turkey
16.	Cihan Özgün	Ege Uni.	History	Turkey
17.	David Waterman	Uni. of La Rochelle	Language/ Literature	France
18.	Deniz Dağlıgil	Governorship of Izmir, Directorate of Migration	Governorship of Izmir, Directorate of Migration	Turkey
19.	Derya Güngör	Uni. of Leuven	Psychology	Belgium
20.	Elif C. Nelson Keleş	Ege Uni.	History	Turkey
21.	Elif Uzun	Anadolu Uni.	Law	Turkey
22.	Emanuela Borgia	Uni. of Rome	Archeology	Italy
23.	Emel Karakaya Ayalp	Demokrasi Uni.	Urban and Regional Planning	Turkey
24.	Erol Ayyıldız	Governorship of Izmir	Governor of Izmir	Turkey
25.	Ertuğrul Murat Özgür	Ankara Uni.	Geography	Turkey
26.	Esra S. Öztarhan	Ege Uni.	Language/ Literature	Turkey
27.	Ezgi Ergenç	UNHCR	UNHCR	Turkey
28.	Fahriye Emgili	Mersin Uni.	History	Turkey
29.	Filiz Küneuroğlu	Katip Çelebi Uni.	Psychology	Turkey
30.	Füsün Özerdem	Sıtkı Koçman Uni.	Political Sciences and Public Administration	Turkey

31.	Gökçe Ok	Directorate of Migration	Deputy Director General of Migration Management	Turkey
32.	Gökhan Kağnıcı	Uşak Uni.	History	Turkey
33.	Gökhan Tuncel	İnönü Uni.	Pol. Sci. and Pub. Adm.	Turkey
34.	Hakkı Uyar	Dokuz Eylül Uni.	History	Turkey
35.	Hatice Deniz Canoğlu	Ege Uni.	Language/ Literature	Turkey
36.	Hülya Bayrak Akyıldız	Anadolu Uni.	Language/ Literature	Turkey
37.	İhsan Çetin	Namık Kemal Uni.	Sociology	Turkey
38.	İlkay Südaş	Ege Uni.	Geography	Turkey
39.	Ilse Van Liempt	Utrecht Uni.	Geography	Holland
40.	İsa Kalaycı	Mustafa Kemal Uni.	History	Turkey
41.	Jacobus Hoffman	Oxford Uni.	Sociology	U.K.
42.	Johann Strauss	Strasbourg Uni.	Language/ Literature	France
43.	Kamil İşeri	Dokuz Eylül Uni.	Language/ Literature	Turkey
44.	Karin Schmidt	Berlin International Uni. of Applied Sciences	Language/ Literature	Germany
45.	Kazim Uzun	Ege Uni.	History	Turkey
46.	Kemal Arı	Dokuz Eylül Uni.	History	Turkey
47.	Levent Kayapınar	Ankara Uni.	History	Turkey
48.	Mehmet Tahir Bütün	Izmir Provincial Directorate of National Education	Izmir Provincial Directorate of National Education	Turkey
49.	Mehmet Zambak	Akdeniz Uni.	Economics	Turkey
50.	Mette Rudvin	Uni. Di Bologna	Language/ Literature	Italy
51.	Mine Karakuş Yetkin	Anadolu Uni.	Sociology	Turkey
52.	Murat Erdoğan	Hacettepe Uni.	Sociology	Turkey
53.	Murat Yüceşahin	Ankara Uni.	Geography	Turkey
54.	Mustafa Alican	Muş Alparslan Uni.	History	Turkey
55.	Mustafa Hamdi Sayar	Istanbul Uni.	History	Turkey
56.	Mustafa Harputlu	TR Ministry of Internal Affairs	Public Administration	Turkey
57.	Mustafa Yakar	Süleyman Demirel Uni.	Geography	Turkey
58.	Müberra Bağcı	Ege Uni.	Language/ Literature	Turkey
59.	Necdet Budak	Ege Uni.	Rector of Ege Uni.	Turkey
60.	Nedim İpek	On Dokuz Mayıs Uni.	History	Turkey
61.	Nedim Ünal	Osmangazi Uni.	Medicine	Turkey
62.	Nihal Eminoğlu	On Sekiz Mart Uni.	International Relations	Turkey
63.	Özlem Gümüşçubuk	Ege Uni.	Language/ Literature	Turkey
64.	Philip Bob Bracker	Porto Uni.	Language/ Literature	Portugal

65.	Refik Turan	Turkish Historical Society	President of Turkish Historical Society	Turkey
66.	Remzi Yağci	Dokuz Eylül Uni.	Museum	Turkey
67.	Selim Çağatay	Akdeniz Uni.	Economics	Turkey
68.	Selver Özözen Kahraman	On Sekiz Mart Uni.	Geography	Turkey
69.	Sibel Kalaycıoğlu	METU	Sociology	Turkey
70.	Songül Sallan Gül	Süleyman Demirel Uni.	Sociology	Turkey
71.	Stratos Georgoulas	Aegean Uni.	Sociology	Greece
72.	Taylan Dağcı	UNHCR	Head of UNHCR Field Office Izmir	Turkey
73.	Tine Béneker	Uni.of Utrecht	Geography	Holland
74.	Ulrike Freywald	TU Dortmund	Language/ Literature	Germany
75.	Ümit Katırcı	Gazi Uni.	History	Turkey
76.	Yıldız Akpolat	Dokuz Eylül Uni.	Sociology	Turkey
77.	Yusuf Ayönü	Ege Uni.	Dean of the Faculty of Letters of E.U.	Turkey
78.	Yücel Yiğit	Turkish National Police Academy	History	Turkey
79.	Zerrin Toprak Karaman	Dokuz Eylül Uni.	Public Administration	Turkey

Abbas Türnüklü
Prof. Dr.
Dokuz Eylül Üniversitesi
Psikoloji
abbasturnuklu@gmail.com

**Aynı Sınıflarda Birlikte Eēitim Gören, Türkiyeli ve Suriyeli İlkokul
ērencilerinin Birbirlerine Yönelik Tutumlarının İncelenmesi**

Abbas Türnüklü, Fulya Türk, Mustafa Tercan, Tarkan Kaçmaz

Bu çalışmanın amacı, aynı sınıflarda birlikte eēitim gören Türkiyeli ve Suriyeli ilkokul ērencilerinin birbirlerine ilişkin tutumlarını, okul psikolojik danışmanlarının deneyimleri çerçevesinde incelemektedir. Çalışma, nitel araştırma yaklaşımlarından fenomenolojik yaklaşım kullanılarak gerçekteşirilmiştir. Araştırmada veri toplamak için yarı-yapılandırılmış görüşme tekniēi kullanılmıştır. Araştırmada veriler, 8 erkek, 32 kadın olmak üzere toplam 40 psikolojik danışman ile görüşme yapılarak toplanmıştır. Nitel veriler tematik analiz tekniēi kullanılarak analiz edilmiştir. Bu çalışmanın sonucunda ortak dil olan Türkçenin etkin kullanımının; gruplararası iletişim, gruplararası temas ve arkadaşlık, gruplararası bütünleşme ve uyum açısından en anahtar faktör olduēu saptanmıştır. Ortak dil olan Türkçe etkin kullanılmayınca, yeterli iletişim kurulamamakta, iletişim olmayınca da farklı sosyal kimliklere sahip kişilerin birlikte uyum ve ahenk içinde var olması, temas etmesi, arkadaşlık kurması ve ortak amaçlar ve hedefler etrafında iřbirliēi yapması ve birlikte faaliyetler içine girmesi güçleşmektedir. Aynı sınıflarda ve sıralarda birlikte eēitim alan göçmen ve yerleşik halkın çocukları arasında olumlu gruplararası temasın ve arkadaşlıkların geliştirilmesinin, gruplararası önyargıların ve ayrımcılıēın azaltılması ve olumlu tutumların geliştirilmesi ve göçmenlerin uyumu açısından çok önemli olduēu saptanmıştır. Aynı sınıflarda eēitim ve ērenim gören, göçmen ērencilerin, yerleşik kültürün temsilcisi ērenciler ile uyumunun ve bütünleşmesinin gerçekteşmesi için, göçmen çocukların kabul edilme ve ait olma duyguları ile dışlanma ve ayrımcılıēa uērama algıları arasında ters ilişkinin olduēu söylenebilir. Dolayısıyla okul ortamında göçmen ērencilerin yaşadıkları gruplararası arkadaşlıkların, onların uyumu ve yerleşik kültür ve bu kültürün temsilcileri ile bütünleşmeleri açısından belirleyici olduēu söylenebilir. Grup kimliēi nedeniyle dışlandıklarını algılayan kişilerin, ya kendi iç-grup kimliklerine sarıldıkları ya da kendi iç-grup kimliēini korurken, üst kimlik olarak yerleşik halkın kimliēini de taşımayı tercih ettikleri; bu tercihin de onların uyumunu ve bütünleşmesini kolaylařtıracaēı belirlenmiştir. Gruplararası temas, arkadaşlık, iřbirliēi ve olumlu tutumların geliştirilmesinde, azınlık durumunda olan kişilerin güçlü yanlarının ve akademik yeterli alanlarının keşfedilmesi ve güçlü yönler üzerinden işbirliklerin, temasın ve etkileşimin ēgtlenmesinin, hem göçmen ērencilerin uyumu ve kabul açısından hem de gruplararası ilişkilerin geliştirilmesi açısından önemli olduēu saptanmıştır. Farklı sosyal kimliklere sahip ērencilerin eēitim grdēi ortamlarda, ēretmen davranışlarının hem gruplararası önyargı, dışlama, ayrımcılık davranışlarının azalmasında, hem de gruplararası temas, arkadaşlık, iřbirliēi, bütünleşme ve olumlu tutumların gelişmesinde ve artmasında anahtar davranışlar olduēu saptanmıştır. Benzer biçimde ērencilerin ailelerinin evlerinde çocuklarına gruplararası ilişkilere yönelik gösterdikleri tepkilerin, davranışların düşüncelerin ve yansıtıtları duyguların, özellikle ilkokul çocuklarının okullarındaki ya da sosyal çevrelerindeki farklı sosyal kimliklere sahip kişilere yönelik davranışlarında belirleyici olacaēı söylenebilir.

Abbas Türnüklü
Prof. Dr.
Dokuz Eylül University
Psychology
abbasturnuklu@gmail.com

**An Analysis of the Attitudes of Turkish and Syrian Primary Students
Attending the Same Classroom towards Each Other**

Abbas Türnüklü, Fulya Türk, Mustafa Tercan, Tarkan Kaçmaz

The purpose of this study was to explore the attitudes of Turkish and Syrian primary students, attending the same classroom, towards each other through school psychological counselors' perspective. The study was carried out as a qualitative research using phenomenological approach. Semi-structured interview technique was used to collect data. The data were collected by interviewing 40 psychological counselors (8 males, 32 females). Qualitative data were analyzed using thematic analysis technique.

Results of this study revealed that the effective use of Turkish as a common language is the key factor in intergroup communication, intergroup contact and friendship, and intergroup adaptation and integration. When Turkish as a common language cannot be used effectively, adequate communication cannot be established, and lack of communication leads to difficulties for people with different social identities to co-exist in peace and harmony, to make contact, make friends and cooperate around common goals and objectives and engage in joint activities.

Developing positive intergroup contact and friendship between the children of refugee and resident host communities seems very important in terms of reducing intergroup prejudice and discrimination; developing positive attitudes, and adaptation of refugees. An inverse relationship exists between the feelings of acceptance/belonging and the feelings of exclusion/discrimination by the refugee students in their adaptation and integration with the established culture. Therefore, it can be said that the intergroup friendship relations of refugee students in the school environment are determinant in terms of their adaptation and integration with the resident culture and the representatives of this culture. People who perceive to be excluded because of their group identity either embrace their own inner-group identity or prefer to take on the identity of the residents as supra-identity while maintaining their inner-group identity. This preference was found to facilitate their adaptation and integration. In developing inter-group contact, friendships, cooperation, and positive attitudes, it was found that the discovery of the strengths and academic competence areas of minority individuals and the collaboration, contact, and interaction through those strengths were important both for the integration and acceptance of refugee students and for intergroup relations.

In settings where students with different social identities are educated, it is determined that teacher behaviors are the key behaviors both in decreasing intergroup prejudice, exclusion, discrimination behaviors, and in developing and increasing intergroup contact, friendship, cooperation, integration, and positive attitudes. Similarly, it can be said that students' families' reactions, opinions and behaviors regarding intergroup relations will be determinant in especially the behavior of primary school children towards people with different social identities in their schools or social environments.

Ahmet İçduygu
Prof. Dr.
Koç Üniversitesi
Uluslararası İlişkiler
aicduygu@ku.edu.tr

Sığınma ve Mülteci Politikalarındaki Dönüşüm: Küresel ve Yerel Örnekler

İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan modern sığınma rejimi, özellikle Soğuk Savaş yıllarında mültecilerin baskıcı siyasal ortamlardan kaçışları, onlara diğer ülke sınırlarının açık tutulması ve koruma sağlanması görüşü ile olgunlaştı. Bu bağlamda, bu rejimin daha çok güvenli ilk sığınma ülkesinde sürekli yerleşmeye ya da üçüncü ülkelere yeniden yerleştirmeye dayalı kapsayıcı bir yanı vardı. Soğuk Savaş yıllarının sonunda ise mültecilerin kendi ülkelerine yakın bölgelerdeki ilk sığınma ülkelerinde ya da çatışmalar devam etse bile kendi ülkelerinde oluşturulacak “güvenli bölgeler” içinde tutularak oralarda koruma sağlanması eğilimi ağırlık kazanmaya başladı. Bir başka söyleyişle, gelişmiş zengin ülkelerin çoğunlukla yoksul ve az gelişmiş ülkelere sıkışan mülteci akınlarını bu bölgelerde tutmak istekleri uluslararası göç rejiminin önemli bir boyutu haline geldi. Birinci Körfez Savaşı döneminde Saddam rejiminden kaçıp Türkiye’ye sığınan Kuzey Iraklı Kürtler bu yaklaşımla karşılaşmış, önce Türkiye’de sınırlı bir zaman diliminde kamplarda kalmaları sağlanmış sonra da kuzey Irak’ta yaratılan güvenli bölge içinde yaşamlarına devam etmelerinin önu açılmıştı. Soğuk Savaş’ın bitimi gönüllü geri dönüşlerin idealize edildiği bir sığınma rejimini beraberinde getirirken; bu dönemde dönüşün standartlarını belirleyen ve bu standartlara uyma noktasında küresel bir yaklaşım geliştirmeyi amaçlayan bir süreç başlamıştı. Bu süreç, 1990’lı yıllar öncesi vurgusu sıkça yapılan gönüllü geri dönüş kavramının yanında güvenli dönüş ve dayatılmış dönüş kavramlarının ortaya çıkmasına yol açmıştı. İdealin altında dönüş koşullarının, mültecilerin dönüşü için yeterli olabileceğini öne süren bu yaklaşım, gönüllü geri dönüşün uygun bir bağlama yerleştirilmesi gerekliliğini ortaya çıkarırken, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’nin (BMMYK) dönüş süreçlerinde daha aktif rol alması için de zemin hazırladı. Mültecilerin uzun süren çatışma dönemlerine iltica ülkesinde kalacaklarının anlaşılması ile birlikte insani yardım odaklı mülteci politikaları yerini kalıcı çözüm odaklı politikalara bırakırken, BMMYK böylesi çalışmaların fonlanması ve icra edilmesi noktasında daha büyük bir rol üstlenmeye başladı. Bu noktada ülkelerin mültecileri çoğunlukla dış politika ya da güvenlik ekseninde değerlendirmesi ve entegrasyona yönelik faaliyetlerin başlatılması ve yürütülmesi noktasında herhangi bir sorumluluk üstlenmiyor olmasının da ciddi bir payı oldu. Öte yandan bahsi geçen sorumluluğun üstlenildiği kimi ülkeler nezdinde de, entegrasyon ya da uyum süreçlerinin mültecilerin kalıcılığı ve asimilasyonu ile doğrudan ilişkilendirilmesi, olası projelerin mahiyetini açıkça ortaya koymakla birlikte, geleceğe yönelik yeni kaygılar yaratmaya başladı. Bu bağlamda, bu çalışma 1950’li yılların başından bu yana küresel ölçekte sığınma ve mülteci politikalarının dönüşümünü ele alırken, özellikle Türkiye temeline daha ulusal/yerel ölçekte bu politikaların geçirdiği evreleri de – Türkiye’deki Suriyeli mülteciler örneği üzerine – irdelemeyi hedeflemektedir.

Ahmet İçduygu
Prof. Dr.
Koç University
International Relations
aicduygu@ku.edu.tr

Transformation in Asylum and Refugee Policies: Global and Local Examples

The modern asylum regime, which emerged after the Second World War, matured with the view that refugees escaped from repressive political environments during the Cold War years, keeping the borders of other countries open and protecting them. In this context, this regime had an overarching aspect, which was mostly based on permanent resettlement or resettlement in the first safe asylum country. At the end of the Cold War years, the tendency of the refugees to be protected in the first asylum countries in the regions close to their home countries or in the böl safe zones cak to be established in their own countries even if the conflicts continue, started to gain weight. In other words, the desire of the developed wealthy countries to keep the influx of refugees mostly trapped in poor and underdeveloped countries has become an important dimension of the international migration regime. First Gulf War during the Northern Iraqi Kurds who had taken refuge to escape to Turkey from Saddam's regime have encountered with this approach before, remain in the camps for a limited period of time in Turkey and then he opened the front to continue its northern life is created in the safe zone in Iraq. The end of the Cold War brought about an asylum regime in which voluntary returns were idealized; During this period, a process that set the standards of return and aimed to develop a global approach to compliance with these standards had begun. This process led to the emergence of the concepts of safe return and imposed return, as well as the voluntary repatriation, whose emphasis was on before the 1990s. This approach, which asserts that under-ideal return conditions may be sufficient for the return of refugees, reveals the need for voluntary return to be placed in an appropriate context and laid the groundwork for the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) to take a more active role in the return processes. With the recognition that refugees will remain in the country of asylum for long periods of conflict, humanitarian aid-oriented refugee policies are being replaced by permanent solution-oriented policies, and UNHCR has started to play a greater role in funding and carrying out such activities. At this point, the fact that countries mostly evaluate refugees in terms of foreign policy or security and that they do not assume any responsibility for the initiation and execution of integration activities also played a significant role. On the other hand, in some countries where the said responsibility is assumed, the integration of integration or adaptation processes directly with the persistence and assimilation of refugees, while clearly revealing the nature of possible projects, has started to create new concerns for the future. In this context, this study 1950 Since the beginning of the year on a global scale asylum and in dealing with the conversion of refugee policy, especially on the basis of Turkey more national / local scale in the phases of these policies - on a sample of Syrian refugees in Turkey - aims deliberation.

Alev Balci-Tison

Dr.

Dokuz Eylül Üniversitesi

Mütercim Tercümanlık

alev.balci@deu.edu.tr

Sivil Toplum ve Mülteciler için Çeviri: İzmir Örneği

Türkiye’de mültecilere yönelik çeviri hizmetleri veya bu konudaki eksiklikler sözlü çeviri çalışmaları arasında araştırma konusu olarak en az ilgi görmüş konulardandır. Bu çalışma son yıllarda Türkiye’de çoğunluğunu Suriyelilerin oluşturduğu mültecilerin ülkeye yoğun girişinden dolayı sürekli artan çeviri ihtiyacının altını çizmeyi amaçlamaktadır. Bu ihtiyaç 2011’de Suriye’de çıkan iç savaştan beri artan mülteci nüfusuyla birlikte çok daha görünür hale gelmiştir. Türkiye yaklaşık dört milyon mülteci ve sığınmacı ile dünyada en yüksek sayıda mülteciyi ağırlayan ülke olmuştur. Buna hazırlıklı olmayan Türkiye mültecileri kabul kararından önce bir mülteci politikası olmadığından onlara gerektiği şekilde ev sahipliği yapmak konusunda birçok zorlukla karşı karşıya kalmaktadır. Bu zorluklardan bir tanesi geniş çapta Arapça konuşan mültecilerle olan iletişimdir. Bunun için, bu araştırma toplum çevirmenliğinin yaygın olarak bir meslek olarak tanınmadığı bir ülkede bu ihtiyaçların nasıl karşılandığını irdelemek amacıyla yola çıkmıştır. Bu çeviri ihtiyacına yönelik olarak sivil toplum kuruluşları en ilgili taraflardan birisi olarak karşımıza çıkmaktadır; çünkü resmi kuruluşlar hâlihazırda düzenli bir tercüme hizmeti sağlama konusunda yetersiz kalmaktadır. Mültecilerin müdahil olduğu etkileşimin birincil muhataplarından birinin bakış açısından mültecilere yönelik çeviri faaliyetleriyle ilgili bir tablo sunmak üzere sivil toplum kuruluşlarıyla yapılan yarı-yapılı röportajlardan veriler toplanmıştır. Röportaj soruları onların mültecilerle olan etkileşimlerindeki ihtiyaçlarını ve iletişim sorunlarını gidermek için tercümanları nasıl görevlendirdiklerini tespit etmeye yönelik olarak tasarlanmıştır. Sivil toplum kuruluşlarının etkin bir şekilde müdahil olduğu ve mülteci nüfusunun ve kampların yoğun olduğu İzmir, temsili örnek olarak seçilmiştir. Çalışma, profesyonel tercümanların eksikliği nedeniyle, çeşitli durumlar içerisinde mültecilerin kendilerinin amatör olarak tercüman görevini gördüğünü ve bunun da istenmeyen durumlara yol açtığını tespit etmiştir. Çalışmanın sonuçları Türkiye’nin kalıcı olması muhtemel büyük bir mülteci grubu karşısında yaşadığı zorlukları tartışmaktadır. Bu zorluklar, çözümlerin belli bir ölçüde başarıyla uygulandığı diğer ülkelerdeki, özellikle de batı dünyasındaki uygulamalarla kıyaslanarak betimleyici bir yaklaşımla ortaya konmaktadır (Pöchhacker 1997; Pöllabauer 2004; Norström 2012).

Kaynakça:

Pöchhacker, Franz. 1997 "'Is There Anybody Out There?' Community Interpreting in Austria", in: S.E. Carr, R. Roberts, A. Dufour & D. Steyn (eds) *The Critical Link: Interpreters in the Community* (pp. 215-225). Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.

Pöllabauer, Sonja. 2004 “Interpreting in Asylum Hearings: Issues of Role, Responsibility and Power.” *Interpreting* 6(2): 143-180

Alev Balci-Tison
PhD
Dokuz Eylül University
Translation and Interpreting
alev.balci@deu.edu.tr

Civil Society and Interpreting for Refugees: Izmir Case

The interpreting services for refugees or a lack thereof in Turkey have not received much attention as a research topic in the field of interpreting studies. This study aims to highlight the ever-increasing need for interpreting due to the influx of mostly Syrian refugees in recent years in Turkey. This need has recently become more visible as a result of the increasing refugee population since the outbreak of the civil war in Syria in 2011. Turkey has become the host country with the greatest number of refugees in the world with approximately four million refugees and asylum seekers. Caught unprepared, Turkey has been facing many challenges in properly hosting them with no refugee policy prior to the decision to receive them. One of these challenges is communication with the largely Arabic-speaking refugees. Thus, this research sets out to analyze how these needs are met in a country where community interpreting is not commonly recognized as a profession. For this need, the civil society currently appears to be the most concerned party since official authorities fall behind in providing organized interpreting services. Data have been collected from semi-structured interviews with the representatives of these civil society organizations to provide an overview of interpreting for refugees from the perspective of one of these primary interlocutors of the interaction that refugees are involved in. Questions are designed to identify their needs in their interaction with refugees and how they recruit interpreters in order to eliminate communication problems. Izmir is chosen as a representative case, where refugee population and camps intensify, and civil society organizations are actively involved. The study found that due to the lack of professional community interpreters, refugees themselves who are non-professionals act as interpreters in various situations, leading to unintended consequences. The results of the study discuss the challenges that Turkey faces with a large group of potentially permanent refugees. These challenges are laid out with a descriptive approach in comparison to practices in other countries, particularly the Western world where solutions have been successfully implemented at least to a certain extent (Pöchhacker 1997; Pöllabauer 2004; Norström 2012).

References:

- Pöchhacker, Franz. 1997 "'Is There Anybody Out There?' Community Interpreting in Austria", in: S.E. Carr, R. Roberts, A. Dufour & D. Steyn (eds) *The Critical Link: Interpreters in the Community* (pp. 215-225). Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.
- Pöllabauer, Sonja. 2004 "Interpreting in Asylum Hearings: Issues of Role, Responsibility and Power." *Interpreting* 6(2): 143-180

Ali Tilbe
Prof. Dr.
Namık Kemal Üniversitesi
Fransız Dili ve Edebiyatı
atilbe@nku.edu.tr

Göç / Göçer Yazını İncelemelerinde Çatışma ve Kültür(süz)leşme Yaklaşımı

Türkiye ve yurtdışındaki üniversiteler yanında, göçle ilgili kurum ve kuruluşlar aracılığıyla son yıllarda göç olgusuna ilişkin araştırma ve inceleme yazıları ile ulusal ve uluslararası bilimsel toplantıların sayısında belirgin bir artış görülmektedir. Bu bilimsel etkinliklerde, göç olgusu ekonomik, toplumsal, ekinsel ve yazınsal boyutlarıyla incelenmekte ve göç/göçerlere ilişkin sayısal ve niteliksel veriler toplumsal-kamusal hizmete sunulmaktadır. Buna karşı, yazın alanındaki göç araştırma ve incelemelerinin, öteki alanlara göre daha kısıtlı olduğu bir gerçektir. Yazın ve göç ilişkisi konulu kimi ulusal ve uluslararası göç toplantıları düzenlenmiş olsa da, yurtiçi göç / göçer yazını ile özellikle Almanya başta olmak üzere göç yazınının gelişimi göz önünde bulundurulduğunda, yapılan çalışmaların yeterli düzeyde olmadığı açıktır. Bu bağlamda, öteden beri göç romanlarının incelenmesinde bir yaklaşım ve yöntembilim sorunu var olmasından ötürü, bu romanların hem türsel olarak sınıflandırılması hem de yeni yöntem ve yaklaşımlar geliştirilerek çoğul bakış açılarıyla incelenmesinin, çok karmaşık bir yapı sunan göç olgusunu romanlar aracılığıyla anlamaya ve açıklamaya olanak vereceğini düşünmekteyiz. Bu yeni yöntem ve yaklaşım arayışları, bizi değişik göç kuramlarını incelemeye ve yazın, toplum ve göç arasındaki güçlü ilişkileri ortaya koymada en etkili olacağını düşündüğümüz yaklaşıma götürmektedir. Bu yaklaşımla birçok göç kuramı içerisinde, göçü ‘güvensiz bölgeden güvenli bölgeye doğru bir devinim’ olarak niteleyen İbrahim Sirkeci ile Jeffrey H. Cohen’in birlikte geliştirdikleri *göç kültürü ve çatışma modeli*, kimi başka yazınsal ve toplumsal yaklaşımlarla birleştirilerek göç romanlarını çözümlemeye, daha kapsayıcı yeni bir bakış açısıyla *çatışma ve kültür(süz)leşme yaklaşımının* doğmasına kaynaklık etmektedir. Daha önceki çalışmalarımızda *göç kültürü ve çatışma modeli* başta olmak üzere, Lucienn Goldmann’ın *anlama* ve *açıklama* aşamalarından oluşan ve toplumsal çatışmalardan devinimle toplumsal yapı ve olası dünya görüşünü çözümlemeyi amaçlayan *oluşumsal yapısal yazın toplumbilimi kuramıyla*, Gérard Genette’in *anlatısal söylem çözümleme yöntemi*nden devinimle; “Göç/göçer yazını incelemelerinde Çatışma ve Göç Kültürü Modeli” (2015, ss. 458-466) başlıklı çalışmamızda ayrıntılı biçimde çerçevesini belirlemeyi denediğimiz, yetkin olmasının yanında, bir o kadar da tutarlı karma bir inceleme yöntembilimi ortaya koymuştuk. İzleyen çalışmalarımızda, geliştirdiğimiz yaklaşımın göç sonrası kültürel işbirliği ve uyum konularında, Berry’nin kültür(süz)leşme kuramına başvurup, yöntembilimin araştırma olanaklarını daha da genişleterek, göç romanlarını daha bütüncül biçimde çözümlemek ereğiyle *Çatışma ve Kültür(süz)leşme Yaklaşımını* önermekteyiz. Biz bu sunumda, göç yazını üzerine kısa bir değerlendirme yaptıktan sonra, önerdiğimiz bir yazın toplumbilimsel kuramsal yaklaşımımızı örneklerle tanıtmayı deneyeceğiz.

Ali Tilbe
Prof. Dr.
Namık Kemal University
French Language and Literature
atilbe@nku.edu.tr

Conflict and Acculturation Approach to Migration Literature Studies

In addition to universities in Turkey and abroad, there has been a significant increase in the number of research and review articles and national and international scientific meetings on the migration phenomenon in recent years through institutions and organizations related to migration. In these scientific activities, the phenomenon of migration is examined in its economic, social, cultural and literary dimensions and numerical and qualitative data on migration/migrants are presented to the social-public service. However, it is a fact that migration research and studies in the field of literature are more limited than in other fields. Although some national and international migration meetings have been held on the subject of the summer and migration relationship, it is clear that the work is not sufficient considering the development of the domestic migration/migrant literature and the migration literature, especially in Germany. In this context, there is the issue of approach and methodology in a study of the novels of migration, because both of these novels to be classified as a species of plural perspectives and new methods and approaches developed and examined from a very complicated structure, offering through novels, we thought that would allow to understand and explain the migration phenomenon. These new methods and approaches lead us to study different migration theories and to the approach that we think will be most effective in revealing the strong relationships between literature, society and migration.

The conflict model and culture of migration co-developed by İbrahim Sirkeci and Jeffrey H. Cohen, who characterize migration as a ‘movement from the insecure zone to the secure zone’ within many migration theories, is a source for the emergence of a more inclusive new approach to conflict and acculturation in analyzing migration novels by combining some other literary and social approaches. In our previous work, the conflict model and culture of migration, consisting primarily of Lucien Goldmann's understanding and explanation stages and aimed at solving social structure and possible world view through the movement of social conflicts, with movement from Gérard Genette's narrative discourse analysis method; The Conflict Model and Culture of Migration in the study of migration/migrant literature (2015, ss. 458-466). In our work, we tried to determine the framework in detail, not only was it competent, but we also revealed a mixed examination methodology that was consistent. In our subsequent work, we propose a conflict and acculturation approach with the aim of analyzing migration novels in a more holistic way by applying Berry's acculturation theory to the issues of cultural cooperation and integration after migration. In this presentation, after making a brief assessment of migration, we will try to introduce our sociological theoretical approach in proposed literature with some examples.

Arif Sarı
Doç.Dr.
Milli Savunma Üniversitesi
Tarih
asari@koh.edu.tr

Osmanlı Devleti’nde Göçebe-Merkezi İdare İlişkisini Şekillendiren Esaslar

Osmanlı idaresi altındaki konargöçer Oğuz teşekkülleri; göçmen, göçebe, göçer, göçer-evli, haymâne olarak da adlandırılmakla birlikte genel olarak Yörük veya Türkmen şeklinde isimlendirilmişlerdir. Kesin çizgilerle ayırmak mümkün olmasa da Türkmen adı Kızılırmak’ın doğusunda ve Suriye’nin kuzeyinde göçerlik edenler için kullanılırken, Kızılırmak’ın batısından Rumeli’ye kadar uzanan Osmanlı topraklarında yurt tutan göçerler Yörük olarak tavsif edilmişlerdir. Konargöçerler bulundukları bölgeye, bakiyesi bulundukları devlet veya beyliğe, içlerinden çıkardıkları mühim şahsiyetlere yahut temayüz ettikleri vasıflara istinaden Dulkadirli, Ramazanlı, Yeni-il, Varsak Türkmenleri veya Balıkesir, Bolu, Tanrıdağı Yörükleri gibi özel isimler de almışlardır.

Konargöçerler, temel iktisadi faaliyetleri olan hayvancılığa uygun biçimde yaz ve kış aylarını geçirmek üzere otlu, sulu ve korunaklı bölgeleri takip ederek mevsimsel bir göç döngüsüyle hayatlarını sürdürmüşlerdir. Anadolu, hayvan sürüleri için yazları bol ot ve su imkânı sağlayan serin yaylalarının yanı sıra kışları soğuğa karşı korunaklı çöküntü ovalarına sahip olması bakımından konargöçerliğe son derece uygun coğrafi ve iklimsel şartlara sahiptir. Anadolu’nun geneline şamil olan bu hususiyet, Yörük ve Türkmen teşekküllerinin dağılım sahasıyla birlikte göç güzergâhlarını da Anadolu’nun bütününe yaymıştı. XVI. ve XVII. yüzyıllarda Anadolu coğrafyasının neredeyse tamamı yüzbinlerce insan ve milyonlarca sürü hayvanının yaylaklar ve kışlaklar arasında yer değiştirdiği daimi bir göç bölgesi özelliğindedir. Büyük bir nüfusun dâhil olduğu veya etkilendiği bu mevsimsel göç döngüsünün asgari sorunlarla devam etmesi göçerlerle ilgili bir nizamı gerekli kılmıştır. Osmanlılar bu nizamı, göçerlerin iktisadi faaliyetlerini sürdürmeleri için kendilerine yaylak ve kışlak alanlarının tahsis edilmesi, birbirleri arasında otlak davalarına mani olunması, yerleşiklerle anlaşmazlıklarının giderilmesi, hükümet yetkililerinin haksız müdahalelerine karşı korunmaları esasları üzerine oturtmuştur. Böylece merkezi hükümet, bir taraftan göçerlerin iktisadi faaliyetlerinin devamlılığını ve aşiretlerin dağılımlarıyla meydana gelebilecek iç huzursuzlukların önüne geçilmesini isterken diğer taraftan onları vergilendirilebilir ve idare edilebilir teşekküller halinde tutmayı hedeflemiştir. Karşılığında göçerlerin vergilerini ödemeleri, kendi uzmanlıklarına göre hükümet tarafından tevdi edilen mal ve hizmeti üretmeleri beklenmiştir. Bu itibarla Osmanlı merkezi hükümetinin göçerlere yönelik ortaya koyduğu nizam aynı zamanda toplumsal huzur ve iktisadi kaynakların verimli şekilde kullanılmasını amaçlamıştır.

Bu bildirinin esas konusunu da Osmanlı merkezi hükümeti ile göçerler arasındaki münasebeti düzenleyen nizamın hukukî, sosyal ve ekonomik yönünün değerlendirilmesi oluşturmaktadır. Böylece, göçebelerle Osmanlı merkezi hükümeti arasında daimi olarak bir çatışma yaşandığı, hükümetin yerleşiklerin aksine göçerlere ağır vergiler bağladığı, bu yolla aşiretlerin tarıma geçirilerek zorla iskân edildiğine dair görüşlerin yeniden değerlendirilmesi gerekliliğine vurgu yapılmaktadır.

Arif Sari
Assoc. Prof. Dr.
National Defence University
History
asari@koh.edu.tr

The Elements That Shape the Relationship Between the Nomads and the Central Administration in the Ottoman Empire

The migrant-settler groups of Oguz clans under the rule of Ottoman Empire were generally called as Yoruk or Turkoman, although they were also called with different names such as the, göçmen, göçebe, göçer, göçer-evli, haymâne etc. It is not possible to make clear distinctions among them. However, the name Turkoman was used for the nomads in the east of River Kızılırmak, while the nomads who lived in the area between the west of Kızılırmak and the west of Rumelia were named as Yoruk. The nomads took various names such as Ramazanlı, Yeni İl, Varsak Turkoman, or the Yoruks of Balıkesir, Bolu and Tanrıdağı. These names were given to these peoples depending on their location, which state or principality they succeeded, important or eminent people within their community, as well as their distinctive characteristics. In order to maintain livestock raising activity, which was their main economic livelihood, both in summer and winter months, the nomads continued their life in a cycle of migration depending on the seasons, particularly by following the grassy, wet and sheltered areas. Anatolia has considerably suitable geographic and climatic conditions for nomadic life in that it has cool highlands which provide abundant water and grass supplies for animal herds in summer months and it also has low lying plains that are convenient for cold winter months. These features, which are true for the most part of Anatolia, spread both the area of Yoruk and Turkoman groups and migration routes throughout Anatolia. XVI. and XVII. century Anatolia was a land of permanent migration, where hundreds of thousands of people and millions of animals used to change their locations between summer pastures and sheltered places. So, an organization about the nomads was necessitated for this cycle of migration which included or affected huge number of people to be maintained with minimum problems. In this respect, Ottomans established this regulation on the principles of allocating summer pastures and winter shelters for the nomads to be able to continue their economic activities, preventing pasture disputes among different groups, solving the conflicts with settled people and protecting them against the unfair interventions of state authorities. By following these principles, the central government wanted to safeguard the continuance of the economic activities by the Nomads and to prevent the internal conflicts that could arise from the spread of tribes. The government also aimed to tax and control these groups of nomads. In return, the nomads were expected to pay tax and to produce the products and services demanded by the government depending on their skills and expertise. In this respect, the regulation implemented by the Ottoman central administration also aimed to use economic sources efficiently, as well as providing social peace and harmony. The main objective of this paper is to evaluate the legal, social and economic aspects of the regulation that shaped the relationship between the Ottoman Empire central governance and the nomads. The paper also emphasizes the re-evaluation of the claims that there was a constant conflict between the nomads and Ottoman Governance, that the central government taxed the nomads heavily and that the nomads were relocated to force them to take up farming.

Arife Karadağ

Doç. Dr.

Ege Üniversitesi

Coğrafya

arife.karadag@ege.edu.tr / karadagarife@gmail.com

Türkiye’de Suriyeli Mültecilerin İş Piyasasına Etkileri: İzmir Örneği

Türkiye 2011 yılından bu yana Suriye kaynaklı büyük bir mülteci krizinin tam merkezinde yer almaktadır. Arap Baharı olarak adlandırılan iç siyasi karışıklıklar öncesinde, nüfusu 20 milyonu bulan Suriye’de, bugün yaklaşık 12,2 milyon kişi acil insani yardıma muhtaç durumdadır. Bu süreçte yaklaşık 7.6 milyon Suriyeli evini terk etmek zorunda kalırken 5 milyonu aşkın Suriyeli komşu ülkelere sığınmak zorunda kalmıştır.

Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne aldığı toplam göçmen sayısı 2 milyon olan Türkiye, 2011 Nisan’ından bu yana 3,6 milyon Suriyeliye ev sahipliği yapmak durumunda kalmıştır. Türkiye’de halen “Geçici Koruma” statüsünde yaşamlarına devam eden Suriyeliler konusu, giderek toplumsal, siyasal ve ekonomik boyutları olan bir uyum sorunu ve güvenlik meselesine dönüşmeye başlamıştır. Bugüne kadar Türkiye, ülkelerindeki savaştan kaçarak ülkemize sığınan Suriye vatandaşları için, uluslararası standartlara göre 8 milyar ABD dolarını aşkın tutarında bir kaynak kullanmıştır. Türkiye’nin bu olağanüstü çabalarına karşın, uluslararası camia ülkemizde bulunan Suriyeliler için yalnızca 455 milyon ABD doları katkıda bulunmuştur.

İş piyasasına erişim, mültecilerin geldikleri yere entegrasyonunun en temel dinamiğidir. Birçok açıdan entegrasyonu kolaylaştırıcı bir işleve sahip olan çalışma yaşamı, mültecilerin bulundukları ülkeye sağlayacakları katkısı da görünür kılan en etkili araçtır. Ayrıca bu süreç yerli vatandaşlar ile Suriyeli mülteciler arasındaki “kendi birikimlerini paylaşmaya gelen kişiler” temelinde dillendirilen gerginliğe de olumlu bir çıkış olacak, böylelikle iş yaşamına ilişkin çift yönlü bir süreç olarak tanımlanan entegrasyonun önündeki iki önemli psikolojik engel de ortadan kalkmış olacaktır. Bildirimize konu olan çalışmamız, tüm bu süreci ve etkilerini İzmir kent merkezinde yaşayan Suriyeliler üzerinden, işçi ve işveren bağlamında analiz etmeye çalışacaktır. Türkiye’de Suriyelilerin kent içindeki çalışma yaşamları, kentin iş piyasasına etkileri ve bu sürecin nasıl yönetildiği konusu son dönemde gündemin en önemli maddesi haline gelmiştir.

Mültecilerin iş piyasasına erişimini kolaylaştırıcı düzenlemeler yapma Türkiye’nin de taraf olduğu uluslararası sözleşmelerden kaynaklanan bir yükümlülüktür. Türkiye’de uzun yıllar boyunca bu alanda mülteci ve sığınmacılara özel bir düzenleme yapmamış, normal yabancıların iş piyasasına erişimlerine ilişkin düzenlemeler mülteci ve sığınmacılar için de yeterli görülmüştür. Uygulamada ise mülteci ve sığınmacıların Türkiye’deki ‘geçici’ durumları nedeniyle iş piyasalarına erişimle ilgili mevcut yasal kanallar sığınmacılar ve mülteciler tarafından neredeyse hiç kullanılmamış/kullanılamamıştır.

2013 tarihinde çıkarılan Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu, uluslararası korumadan yararlananlar için çalışma izni alma yolunu açık tutarken, geçici korumadan yararlananların erişime ilişkin herhangi bir düzenleme getirmemiştir.

Yasal yollardan çalışma izni almayan/alamayan sığınmacılar kayıt dışı olarak çalışmak durumunda kalmışlardır. Suriyeli sığınmacılar krizine kadar yönetilebilir görülen bu durum, geçici korumadan yararlanan tahminen yarım milyon Suriyeli sığınmacının iş piyasasına girmesiyle yönetilebilirlik sınırını aşmış ve hükümet, alanla ilgili düzenleme yapmak

durumunda kalmıştır. 2014 Ekim ayında çıkarılan Geçici Koruma Yönetmeliği ve 2016 Ocak ayında çıkarılan “Geçici korumadan Sağlanan Yabancılar Çalışma İzni Verilmesine İlişkin Yönetmelik”, hükümetin bu alanda attığı en somut adımlar olmuştur. Suriyelilerin sayısının büyük bir hızla artması ve ülkelerine geri dönem ihtimalinin orta vadede mümkün görünmemesi, Suriyelilerin kent ekonomilerine muhtemel etkileri önemli bir gündem maddesi haline getirmiştir.

İzmir’deki Suriyelilerin sosyo-mekânsal etkileri konulu bir önceki çalışmamızın (Karadağ, 2015) verilerine göre, Suriyelilerin büyük bir kısmı ülkelere geri dönmeyi düşünmemektedir. Bu gerçeklik ışığında, Suriyelilerin entegrasyonu ve bu sürecin doğru yönetilmesi büyük bir önem ve öncelik arz etmektedir. İzmir’de Suriyelilerin iş yaşamında kendilerine yer edinmeleri dahası iş kurmaları noktasında en önemli engellerden biri şüphesiz dil bilmemelerinden kaynaklanan sorunlar, diğeri ise ve çalışma şartları, iş güvenceleri, ücretlendirmeler ve sosyal güvenliğe ilişkin haklarının düzenlenmesinde karşılaşılan sorunlar olarak özetlenebilir. Bildirimizde öncelikle, İzmir’deki yetişkin Suriyeli mültecilerin iş bulma ve iş kurma süreçlerinin yasal zeminde düzenlenmesi yönündeki çalışmalar değerlendirilecektir. Bu çerçevede İzmir örneğinde, Suriyelilerin mevcut çalışma hayatları, kent ekonomisine ve entegrasyon süreçlerine etkileri, Nisan-Haziran 2019 tarihleri arasında gerçekleştirdiğimiz alan çalışmasının sonuçları ile ortaya konmaya çalışılacaktır.

Arife Karadağ
Assoc. Prof. Dr.
Ege University
Geography
arife.karadag@ege.edu.tr / karadagarife@gmail.com

Effects of Syrian refugees in Turkey on the Labour Market: The Case of Izmir

Since 2011, Turkey is at the centre of a major refugee crisis originated from Syria. Before the political turmoil called the Arab Spring, Syria had a population of 20 million, and today about 12,2 million people are in urgent need of humanitarian assistance. During this process, approximately 7,6 million Syrians were forced to leave their homes. More than 5 million Syrians were forced to refuge in neighbouring countries.

From 1923 to date, Turkey received an approximately 2 million migrants in total however only since April 2011, Turkey received 3,6 million Syrians. Syrians living in Turkey under "temporary protection" has turned into an issue with social, political and economic dimensions. More than \$ 8 billion according to international standards for the Syrians was secured. Despite the extraordinary efforts of Turkey, international community contributed only \$ 455 million for the Syrians Turkey.

Access to the labour market is one of the most important dynamic of the integration of refugees in their destination. Working life, which facilitates integration in many respects, is the most effective tool that embodies the contribution of refugees to the country in which they live. This process could be a positive outbreak of the tension between local people and Syrians on the basis of economic competition. In this study, the effects of this process were analysed in the case of Syrians living in İzmir city centre and in the context of employees and employers.

Work lives of Syrians in Turkey, their effects on the labour market of the city of Izmir and how this process can be managed have become a significant topic. Due to the international agreements, Turkey has the responsibility to facilitate their inclusion in the working life. For many years in Turkey made no special arrangements for refugees and asylum seekers in this area, arrangements for access to the labour market of regular foreigners, were seen as adequate for refugees and asylum seekers. In practice, the situation is different. Refugees and asylum seekers in Turkey 'temporary' access to labour market conditions due to almost no it is not possible. The Law on Foreigners and International Protection, accepted in 2013, keeps the way open to obtain work permits for beneficiaries of international protection. However, it does not introduce any regulation on access to work life for beneficiaries of temporary protection. This has increased illegal work. This situation, which was previously manageable, became very difficult as half a million Syrian asylum seekers with temporary protection status entered the labour market. The government had to make arrangements on this issue. The Temporary Protection Regulation was adopted in October 2014. Another regulation issued in January 2016 is a concrete step.

The number of Syrians is increasing rapidly and the prospect of their return to their countries does not seem possible in the medium term. Under these circumstances, the possible impact of Syrians on urban economies has become an important agenda item. According to a previous study on the socio-spatial effects of Syrians in Izmir (Karadağ, 2015), most Syrians do not consider returning to Syria. Therefore, the integration of

Syrians and the proper management of this process are of great importance. One of the biggest obstacles to the employment of Syrians in İzmir is the language. Another obstacle is the limitations on working rights. In this paper, firstly, studies on the legal dimension of the conditions of participation of adult Syrian refugees in Izmir will be evaluated. Furthermore, the current working lives of Syrians, their impact on the urban economy and integration processes will be presented through the results of the field study conducted between April and June 2019.

Aylin Nadine Kul
Arş. Gör.
Dokuz Eylül Üniversitesi
Alman Dili Eğitimi
aylinnadinekul@gmail.com

Alman Edebiyatında “Göç” ve “Kültürlerarasılık”

1961 yılında başlayan işçi/iş göçü ile birlikte Almanya’da farklı kültürler bir arada yaşamaya başlamıştır ve böylece sosyal bir olgu olarak ‘göç’ Almanya’da çok kültürlü bir yapı oluşturmıştır. Başlangıcından bu yana, göç olgusu, beraberinde getirdiği değişimler, sorunlar ve kazanımlar ile Alman edebiyatına da yansımıştır. Bir yandan edebiyatta Türk göçmen/Türk işçi portreleri çizilirken, öte yandan; göç konusunun, özellikle Türk veya Türk kökenli yazarlar tarafından edebi olarak ele alınmasıyla birlikte Alman edebiyatı içerisinde yeni akımlar ortaya çıkmıştır. Türk kökenli yazarların sayısının giderek artması edebiyatta ‘kültürlerarasılık’ kavramını da öne çıkarmıştır. Böylece göçle birlikte ortaya çıkan Almanya’nın bu çok kültürlü sosyokültürel yapısı, Alman yazını içerisinde kültürlerarası bir edebiyattan söz edilmesine de sebep olmuştur. Kültürlerarası diyalogun gittikçe önem kazandığı çağımızda, ‘kültürlerarasılık’ günümüz edebiyat çalışmalarında önemli bir kavram hâline gelmiştir. Bir eseri, kültürlerarası edebiyat alanının içerisinde değerlendirirken genel olarak yazarın kökeni ve işlediği konular esas alınır. Eğer göç kavramı yazarın hayatında herhangi bir rol oynuyorsa, yazar deneyimlediği kültürel farklılıkları eserlerine yansıtır. Bu alanda yapılan çalışmalara göz atıldığında, Almanya’daki Türk kökenli yazarların eserlerini inceleyen çok sayıda edebiyat bilimsel çalışma yapıldığı görülmektedir. Ayrıca, bizzat göç etmemiş veya göçmen ailesine ait olmayan yazarlar da göç olgusunu yazınsallaştırabilmektedirler; hatta Türk kökenli olmayan Alman yazarlar da kültürlerarası potansiyele sahip eserler üretebilmektedirler. Bu bildiri, sadece göçmen geçmişine sahip yazarların eserlerinin değil, Alman yazarların yapıtlarının da kültürlerarası bir potansiyel taşıyabileceklerini göstermeyi amaçlamaktadır. Çalışmada, Türk yazarların yanı sıra Alman yazarların da eserlerinde göç konusunu işleyerek farklı kültürler arasında aracılık rolünü üstlenebildikleri gözler önüne serilerek, günümüz çok kültürlü toplum yapısında kültürlerarasılığın edebiyattaki önemi ortaya koyulmaya çalışılacaktır.

Aylin Nadine Kul
Res. Assist.
Dokuz Eylül University
German Language Education
aylinnadinekul@gmail.com

“Migration” and “Interculturalism” in German Literature

With the labour migration that started in 1961, different cultures started to live together in Germany and thus, ‘migration’ has created a multicultural structure in Germany as a social phenomenon. Since its beginning, the phenomenon of migration has also been reflected in the German literary world with the changes, problems and gains it brought with. On the one hand, the portraits of Turkish immigrants / Turkish workers are drawn in literature, on the other hand; with the literary approach of migration, especially by writers of Turkish or Turkish origin, new literary movements have emerged within German literature. The increasing number of Turkish writers has brought forward the concept of ‘interculturalism’ in literature. In our multicultural world, where intercultural dialogue has become increasingly important, ‘interculturalism’ has become an important concept in contemporary literature studies. When evaluating a work within the field of intercultural literature, it is generally based on the origin of the writer and the issues he / she deals with. If the concept of migration plays any role in the writer's life, the writer reflects the cultural differences he / she experiences in his / her works. When we look at the studies conducted in this field, it is seen that there are many literary studies that examine the works of writers that have Turkish origins in Germany. However, the writers who do not migrate or who do not belong to an immigrant family can also literate the phenomenon of migration. Even German writers that have non-Turkish origins can produce literary works with intercultural potential. This study aims to show that not only the works of writers with an immigrant background but also the works of German writers can have intercultural potential. In this study, it will be revealed that German writers can also act as intermediaries between various cultures by dealing with the topic of migration in their works as well as Turkish writers; besides, the importance of interculturalism in literature in today's multicultural society will also be tried to be revealed.

Ayşe Gökçek
Sığınmacılar ve Göçmenlerle Dayanışma Derneği
ayse.gokcek@sgdd-asam.org

Kitlesel Mülteci Akınlarına Devlet Tepkileri: Bulgaristan, Irak ve Suriye'den Gelen Akınlarla Türkiye Örneği

“Mülteci” kelimesinin yaygın kullanımı ve konunun popülerliği Türkiye’de nispeten yeni olsa da Türkiye toprakları, Osmanlı döneminden bu yana pek çok kitlesel mülteci akınına ev sahipliği yapmıştır. Farklı ülkelerden farklı karakteristiklerde mülteci akınları almasının yanı sıra Türkiye örneğini kitlesel mülteci akınlarını çalışma açısından ilginç ve önemli kılan diğer faktörler arasında dünyanın en büyük mülteci nüfusuna ev sahipliği yapması, Cenevre Sözleşmesi’ne coğrafi kısıtlamasını koruyor olması ve halen sürekli evrilmekte ve değişmekte olan göç ve mülteci politikaları sayılabilir.

Kitlesel mülteci akınları, Cenevre sözleşmesi ve uluslararası antlaşmalardaki geleneksel mülteci tanımlarına göre pek çok açıdan farklılık göstermekte olduğundan ayrı bir inceleme konusu oluşturmaktadır. Uluslararası mülteci rejiminde bir istisna gibi görünse de kitlesel mülteci akınları son dönemlerde istisnadan çok kaideyi oluşturmuştur. Kitlesel mülteci akını kısa bir zaman dilimi içerisinde yüksek sayıda insan topluluklarının menşei ülkeden sığınma ülkesine zorunlu göçü olarak tanımlanabilir. Bu hareketler sadece büyük insani dramların sonucu ve kaynağı olduğu için değil, aynı zamanda uluslararası ilişkilerin olağan “düzenini” değiştirdiği ve sığınma ülkeleri üzerinde azımsanamayacak değişikliklere yol açtığı için önemlidir. Türkiye son on yıllarda bu tarz üç büyük akın yaşamıştır: 1989’da Bulgaristan’dan, 1991’de Irak’tan ve 2011’den bu yana da Suriye’den. Devletin topraklarına yönelen birbirinden farklı karakteristikteki topluluklarla ilgili söylemini incelemek farklı söylemlerin arkasındaki motivasyonu anlamamıza yardımcı olur. Gazete haberlerinin arşiv taraması yöntemiyle bu üç dönemdeki devlet erkanının söylem analizi yapıldığında, kitlelerin ani hareketinin bununla karşı karşıya kalan ülkenin ulusal kimliği üzerindeki etkisi, ve aynı zamanda da uluslararası rejimlerin ve kuruluşların devlet politikalarını nasıl şekillendirdiği ortaya çıkmaktadır. Devlet mülteci politikasını belirlerken bu grupların kimliğini belirli şekillerde tanımlayarak aslında egemenliğini dayandığı hakim ulusal kimliği koruma, hatta bazı durumlarda yeniden oluşturma ya da güçlendirme aracı olarak kullanır. Türkiye örneğine bakıldığında, Bulgaristan, Irak ve Suriye’den gelen mülteci grupları için sadece kullanılan isimler bile bize bu konuda çok şey söyler: “Soydaşlar,” “Peşmergeler,” ve “Misafirler.”

Ayşe Gökçek

Association for Solidarity with Asylum Seekers and Migrants

ayse.gokcek@sgdd-asam.org

**State Response to Mass Refugee Flows:
The Cases of Bulgarian Turks, Iraqi Kurds and Syrians in Turkey**

Although the use of the term ‘refugee’ and the popularity of the subject is rather new in Turkey, this territory has been on the receiving end of many mass movements since the Ottoman era. Along with its history of receiving mass refugee influxes from different countries with different characteristics, study of the Turkish case is interesting and significant on many bases; including the fact that it is the host of the largest refugee population in the world, its geographical limitation to the Geneva Convention and its continuously evolving and changing immigration and refugee regime.

Although regarded as an exception in the international refugee regime, mass refugee flows have more and more been the rule of refugee movements. A mass refugee influx is one that occurs within a relatively short time period and large number of people flee their country of origin for the asylum country. Mass refugee influxes are significant not only because they are results and causes of immense human suffering, but also because they disrupt the general “order” of international relations and can have substantial effects on the countries of asylum. In the recent decades, Turkey has faced three such influxes: from Bulgaria in 1989, from Iraq in 1991 and from Syria since 2011.

Studying the state discourse towards these populations that differ on many aspects, helps us explain the motivation behind the differences. When the state discourse is investigated through archival research of newspapers showing the discourse of state officials in each era, the significance of sudden movements of a massive number of people on the identity of the host country and on its international affairs, as well as the transformative effect of international regimes and organizations on state behavior come into prominence. The state formulates its refugee response by constructing the identity of the refugee population in certain ways that fit its discourse of sovereignty based on a national identity, and even uses them as a restorative element to strengthen this discourse. Even only the terms used by the state officials for the refugee groups explain a great deal: “Cognates,” “Peshmerga,” and “Guests.”

Ayşe Kayapınar
Prof. Dr.
Milli Savunma Üniversitesi
Tarih
akayapinar66@hotmail.com

Bulgarca Literatürde 89 Zorunlu Göçü

89 Zorunlu Göçü, ani, kısa sürede ve kitlesel olarak gerçekleşen travmatik bir olaydır. Bu olayın üzerinden 30 yıl geçti, olayın temelinde yatan Bulgarların Türklere uyguladığı “ad değişim projesinin” başlangıcından ise 35 yıl geçti. Şüphesiz bugün artık her iki olayı zamanın mesafesinden tarihin konusu olarak bilimsel yöntemlerle değerlendirmek mümkündür. Bu 30 yıl zarfında 89 Zorunlu Göçü ve onun öncülü olan ad değişim süreci ile ilgili hem Bulgaristan’da ve hem de Türkiye’de çok sayıda çalışmanın, yüksek lisans ve doktora tezinin yapıldığı söylenebilir. Yayımlanan belgeler ve kitaplar sonuçta çok önemlidir. Belge yayını düzeyindekiler çok daha önemlidir, çünkü tarih yazımına kaynak oluşturdukları gibi edebiyat yazımına yatkın olan kişilerin de konularını çeşitlendirmeleri ve “ad değişim kampanyası” ile “89 Zorunlu göçü”nü unutturmayacak eserler vermelerini sağlayacaktır.

Zamanın mesafesinden baktığımızda Bulgarlar, gerçeği inkâr etmek adına adeta kelimelerle oynayarak ülkelerinde yaşayan Türk azınlığına yönelik politikaları çerçevesinde dünya literatüründe daha önce eşi benzeri görülmemeyen iki kavram ürettiler. Bu iki kavram “Soya Dönüş Projesi”/Vizroditelen protses ve “Büyük Gezi”/Golyamata ekskurziya’dır. Büyük Gezi” süreci, “Soya Dönüş Projesi”nin bir devamı ve sonucu gözükmemektedir. Ancak her iki sürecin ortak diyebileceğimiz daha derin sebep ve sonuçları vardır. Süreç olarak incelendiğinde bu iki kavramın anlamsız akıldışı kavramlar oldukları anlaşılmaktadır. “Zorunlu göç” kavramı, özellikle 1 Haziran-15 Ağustos 1989 döneminde Bulgaristan’dan Türkiye istikametine yaşanan Türklerin kitlesel olarak kısa sürede yer değiştirmesini ifade etmektedir. 350000 civarında Bulgaristan Türkü, 2 buçuk aylık bir süre zarfında ana vatana gelmek üzere ata toprağını terk etmek zorunda kalmıştır.

Bu çalışmada ad değişim süreci ve 89 Zorunlu Göçü ile ilgili yapılan Bulgaristan’da yapılan çalışmaları tetkik etmeyi hedeflemektedir. Bu çalışmalardan bazıları doğrudan doğruya Bulgaristan Arşivlerinde muhafaza edilen ve yayımlanan arşiv malzemesinden oluşmaktadır. Bu arşiv malzemesi yayımlanmış, ancak henüz ham halde değerlendirmeye muhtaç bir vaziyette beklemektedir. Diğer bir kısmı birbirini takip eden ad değişim süreci ile 89 Zorunlu Göçünün tarihçesini ele almakta, başka bir kısmı siyasi boyutuna değinmekte, üçüncü bir kısım da bu iki olayın Bulgaristan’da yarattığı iktisadi sonuçlarını incelemektedir. 1989 Haziran ayında başlayan “Büyük Gezi” ve akabinde aynı yılın Aralık ayında Todor Jivkov hükümetinin devrilmesinden sonra Bulgaristan’da yaşayan Türkler üzerine ürkek adımlarla bir takım araştırmaların yapılmaya başlandığı görülmektedir. Türkiye’de de çok sayıda çalışma özellikle 89 Zorunlu Göçü ile ilgili yapıldı. Burada bu çalışmalara sadece mukayeseye amaçlı değinilecektir. Bununla beraber her iki ülkede yapılan çalışmaların Göç, göç hareketleri ve olgusu pek çok bilimsel alanının konusu haline geldiği konusu irdelenecektir.

Ayşe Kayapınar
Prof. Dr.
National Defence University
History
akayapinar66@hotmail.com

89 Forced Migration in Bulgarian Literature

89 Forced Migration is a traumatic event that occurs suddenly, massively and in a short time. 30 years have passed since this incident. 35 years have passed since the beginning of the “name change Project” that Bulgaria undertook for the Turks. Today, of course, it is possible to evaluate both events from the distance of time as the subject of history with scientific methods. During these 30 years, both in Bulgaria and in Turkey, there were published many studies, master's and doctoral theses concerning the 89 Forced Turkish Migration and the name change process. Published documents and books are ultimately very important. The level of document publication is more important, as it will provide sources for historiography as well as those who are prone to literature writing to diversify their subjects and to produce works that will not forget the “name change campaign” and “89 Forced migration.

When we look at the distance from time, we see that Bulgarians playing with words in order to deny the truth and produce two unique concepts in the world literature within the framework of their policies towards the Turkish minority living in their country. These two concepts are “Project of return back to the origin”/ Vizroditelen protses and “Great Trip”/ Golyamata ekskurziya. The “Great Trip”/ Golyamata ekskurziya is a continuation and result of the “Project of return back to the origin”/ Vizroditelen protses. However, both processes have deeper causes and consequences. When the process is examined, it is understood that these two concepts are meaningless irrational concepts. “Forced migration” concept means the mass displacement the Turks from Bulgaria in the direction of Turkey in a short time, particularly during the period from the 1st June to 15th August 1989.

The aim of this study is to examine the studies carried out in Bulgaria related to the name change process and 89 forced migration. Some of these works directly consist of archive material stored in the Bulgarian Archives and already published. This archival material was published, but needs still to be evaluated. Another section deals with the successive name change process and the history of the 89 Forced Migration, another section deals with the political dimension, and a third section examines the economic consequences of these two events in Bulgaria. The “Great Trip”, which began in June 1989, followed by the overthrow of the Todor Jivkov government in December of the same year, It is seen that some studies have started to be carried out with timid steps on the Turks living in Bulgaria. Too many studies were done also in Turkey related in particular the 89 Forced Migration. Here, these studies will be discussed for comparison purposes only. However, it will be discussed that the studies carried out in both countries have become the subject of many scientific fields.

Bahar Burtan Doğan
Prof. Dr.
Dicle Üniversitesi
Ekonomi
baharburtandogan@yahoo.com

TRC2 Bölgesi Diyarbakır-Şanlıurfa’da Suriyeli Göçmenlerin İş Gücü Piyasası Analizi

Suriye’deki iç savaş boyunca ülkelerinden kaçarak Türkiye’ye sığınmak üzere gelen Suriye vatandaşlarına ülkemiz adeta bir sığınacak liman haline gelmiştir. İşgücü piyasasında istihdam edilebilmek veya geçimini sağlayacak bir iş sahibi olmak başta yerleşik vatandaşlar olmak üzere herkesi ama özellikle ülkesini terk ederek başka bir ülkede yaşama tutunmaya çalışan göçmen insanlar için hayatı öneme sahip olup, tatminkar bir istihdam içinde yer alıp almadıkları yaşamlarının geriye kalan alanlarını da doğrudan etkilemektedir. Elbette işgücü piyasasında istihdamın kural, koşul ve zorlukları bulunmaktadır. Bu kural ve koşullara uyulduğunda bile çoğu zaman piyasada yeterince iş olmadığı için insanlar arasında rekabet kaçınılmaz olmaktadır. Göç veya başka bir sebeple diğer bir ülkeden gelen vatandaşlar işgücü üzerinde olumsuz etkiler oluşturacak, adil şartlarda olmasa da göç ile gelenler iş elde etmek için piyasaya dahil olmaları mevcut işgücü için rekabet havuzuna yeni bireylerin katılması bakımından pek hoşnutlukla karşılanmayacaktır. Bu olumsuz tabloyu olumluya çevirebilecek durum ise Suriyelilerin işgücü piyasasına ve dolayısıyla ülkemize katkılarını belirlemektir. Çalışmanın hedef grubu Suriye’den göç ederek TRC2 bölgesinde yaşamlarını sürdüren aileler ve Diyarbakır-Şanlıurfadaki şirketlerdir. Bu çalışmanın amacı ülkemize sığınmış olan Suriyelilerin İşgücü piyasasına olan etkilerini Diyarbakır ve Şanlıurfa örneğinde saptamaktır. İstatistiksel yöntemlerle elde edilen sayı olan 500 Suriyeliye yapılan anket sonucunda Suriye vatandaşlarının hem sektörel bazda hem de mesleki açıdan kentlerin işgücü piyasası üzerinde nasıl bir etki oluşturduklarını, iş piyasasında kolaylıkla basit ya da nitelikli işler bulup bulmadıkları, işveren pozisyonunda bulunup bulunmadıkları, işveren olarak hangi sektörde faaliyette bulundukları, işgücü piyasasında ne tür sorunlar yaşadıkları, beklentileri, mevcut işgücünü nasıl etkiledikleri, işgücü piyasasının yerli adayları ile sorunlar yaşayıp yaşamadıkları ve uzun vadede işgücü piyasasının profilini nasıl şekillendirdikleri belirlenmeye çalışılmıştır. Anket verilerinin istatistiksel analizinden elde edilen bulgularla özelde bu iki kentte genelde ise Türkiye’de Suriyelilerin gelmesinden kaynaklı işgücü piyasası sorunları hakkında çözüm ve politika önerileri sunulması hedeflenmektedir.

Bahar Burtan Doğan
Prof. Dr.
Dicle University
Economics
baharburtandogan@yahoo.com

**Labour Market Analysis of the Syrian Immigrants
in the Southeast Anatolian TRC2 Region of Turkey**

Turkey functioned as a significant destination to refuge for the Syrians fleeing from their country due to the internal war. Employment as a vital aspect of human life is especially important for the vulnerable immigrant populations because it directly determines all other aspects of life. Employment is subjected to certain rules, conditions and difficulties. Even potential employees fulfil all these, a strong competition is unavoidable because of the lack of sufficient employment possibilities. Thus, when new comers from other countries claim employment in the destination countries might have negative impacts and their integration into the employment market might not be very welcomed by locals. In order to enhance such a negative portrait, potential contribution of Syrians into Turkish economy must be explored. This paper focuses on the Syrian companies based and immigrants reside in the TRC2 provinces of Turkey, namely Diyarbakır and Şanlıurfa. It aims to determine the impacts of Syrian population on the labour market in the cases of the provinces of Diyarbakır and Şanlıurfa. Through a questionnaire conducted among a sample of 500 Syrian participants, their sector-based and professional impacts, the quality of the positions they occupy, their status in the working life (as employee or employer), economic sectors they specialize, their work-related problems with locals and how they shape the labour market in long term was determined. As a result, some certain solutions were recommended for the employment-related problems of Syrians both at local and country levels.

Bekir Güzel
Dr. Öğr. Üyesi
Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
Sosyal Hizmet
bekir.guzel@erdogan.edu.tr

Homo Sovieticusun Gözünden Göç ve Kültürel Farklılık

Türkiye’nin kuzeydoğu sınırında bulunan Gürcistan Romalılardan Perslere, Araplardan Bizanslılara, Moğollardan Osmanlılara kadar pek çok ulusun egemenliği altında kalmıştır. Son olarak 1921-1991 yılları arasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti Birliği (SSCB)’ne bağlı olan Gürcistan, 31 Mart 1991’de gerçekleşen referandumla bağımsızlığını ilan etmiştir. Gürcistan jeopolitik konumu nedeniyle tarihin hemen her döneminde başka devletlerin saldırılarına maruz kalmıştır. Bu durum Gürcülerin sürekli olarak bir yerden başka bir yere göç etmelerine neden olmuştur. Gürcülerin Anadolu’ya yönelen göçlerinin tarihselliğine bakıldığında Orta Çağ’a kadar uzandığı görülmektedir. Bu noktada 12. yüzyıldan itibaren Moğolların Gürcistan topraklarına yaptıkları saldırılar oldukça önemlidir. Moğollardan kaçan binlerce Gürcü önce Batı Gürcistan’a, ardından da daha batıya göç ederek başta Karadeniz olmak üzere Anadolu’nun çeşitli bölgelerine yerleşmiştir.

Ancak bu çalışmada konu edilen göç hareketi, Türkiye ile SSCB’ye bağlı Gürcistan Özerk Cumhuriyeti arasındaki geçişi sağlayacak olan Sarp Sınır Kapısı’nın 1988 yazında açılmasıyla başlamaktadır. Bu dönemde Türkiye, Turgut Özal yönetiminde liberal ekonomik politikaların uygulanması ve yaygınlaştırılması mücadelesi içindeyken; SSCB’de Mihail Gorbaçov, Glastnost (açıklık ve şeffaflık) ve Perestroika (yeniden yapılanma) politikaları bağlamında sınır komşularıyla olan ticaret ilişkilerini geliştirerek birliğin dağılmasını engellemeye çalışmaktadır. Bu açıdan her iki tarafın da öncelikli beklentisi ülkeler arasındaki ticaretin kolaylaştırılması ve geliştirilmesidir. Dolayısıyla ilk etapta bölgedeki binlerce yıllık tarih, kültür, dil ve insan ilişkileri gibi beşeri konular ön planda olmamıştır. Fakat bugün, sınır kapıları sadece iki ülke arasındaki sınırların belirlendiği ve ticaretin gerçekleştiği mekânlar olarak değil; farklı kültürlerin bir araya geldiği, kaynaştığı veya çatıştığı ya da yeniden inşa edildiği mekânlar olarak kabul edilmektedir.

Her toplumun ya da ülkenin içindeki etnik gruplara, dini değerlere, inanç sistemlerine, iklimine veya coğrafyasına özgü bir kültürü bulunmaktadır. Bireyler bu kültür içinde yaşarken pek çok kültürel özelliğin farkında ol(a)mamaktadır. Ancak bir toplumdaki ya da bir ülkeden diğerine geçtiklerinde kültürün doğasında bulunan kendine özgülük daha hissedilir ve görünür hale gelmektedir. Doğu Karadeniz Bölgesi de başta Lazlar olmak üzere Türkler, Hemşinliler, Lomlar ve Gürcüler gibi farklı etnik grupları ve bu grupların kültürlerini içinde barındıran bir bölgedir. Bu çalışmada onlarca yıl boyunca SSCB ideolojisi ile yaşamış Gürcülerin, bir *homo sovieticus* olarak, Doğu Karadeniz Bölgesi’ne gerçekleştirdikleri göç ve kültürel farklılıklar hakkındaki duygu, düşünce ve deneyimleri ele alınacaktır.

Bekir Güzel
Assist. Prof. Dr.
Recep Tayyip Erdoğan University
Social Work
bekir.guzel@erdogan.edu.tr

Immigration and Cultural Differences From the Eyes of Homo Sovieticus.

Located in the northeast border of Turkey, Georgia; remained under sovereignty of many nations such as Persians, the Romans, the Byzantines, the Arabs, the Mongols and the Ottomans. Finally, Georgia was affiliated with the Union of Soviet Socialist Republic (USSR) between 1921 and 1991, and declared independence with the referendum held on March 31, 1991. Due to its geopolitical position, Georgia has been attacked by other states in almost every period of history. This situation caused Georgians to emigrate continuously from one place to another. When the historicity of Georgians' migration to Anatolia is examined, it can be seen that it goes back to the Middle Ages. At this point, the attacks of the Mongols on the territory of Georgia from the 12th century onwards are very important. Thousands of Georgians fleeing from the Mongols first immigrated to Western Georgia and then to the west, settling in various parts of Anatolia, particularly the Black Sea.

However; in this study, migration is being addressed with the opening of the Sarp Border Gate in 1988, which provides transition between Turkey and the USSR, the Autonomous Republic of Georgia. During this period, while Turkey was within the struggle of the implementation of liberal economic policies in the management and dissemination with Turgut Ozal government; in the USSR, Mikhail Gorbachev was trying to prevent the dissolution of the union by developing trade relations with the neighbors in the context of Glastnost (transparency) and Perestroika (restructuring) policies. The primary expectation of both sides from this opening was to facilitate and improve trade between countries. Therefore, in the first place humanitarian issues such as history, culture, language and human relations in the region were left behind. On the contrary; today, the border gates are not only the places where the borders between the two countries are determined and the trade takes place; they are considered as the places where different cultures come together, conflict or rebuild.

Every society or country has a culture specific to ethnic groups, religious values, belief systems, climate or geography. Individuals are not or may not aware of many cultural features while living within this culture. However, when they move from one society or country to another, the specificity included in the culture becomes more visible and visible. The Eastern Black Sea Region is a region which includes different ethnic groups such as Turks, Hamshens, Loms and Georgians and their cultures. In this study, Georgians', who lived with the ideology of the USSR for decades as a homo sovieticus, feelings, ideas experiences and cultural differences about the migration they made in the Eastern Black Sea Region will be discussed.

Beycan Hocaoglu
Dr. Öğr. Üyesi
Katip Çelebi Üniversitesi
Coğrafya
beycan.hocaoglu@gmail.com

Türkiye'nin Muhtemel AB Üyeliği Sonrası Olası Göç Durumunu Anlama Açısından Türkiye'deki Bulgaristan Göçmenlerinin Göç Eğilimleri

Olası bir üyelikten sonra Türkiye'den AB'nin ekonomik açıdan gelişmiş bölgelerine doğru gerçekleşeceği varsayılan kitlesel bir göç beklentisi Türkiye'nin AB üyeliği önündeki en büyük engellerden birisi olarak gösterilmektedir. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarına vize zorunluluğunun kaldırılmasının böyle bir göçe yola açıp açmayacağını belirlenmesi çalışmamızın temel amacını oluşturmaktadır. 1989 yılında Türkiye'ye göç eden Bulgaristan göçmenleri böyle bir göçün gerçekleşme ihtimalini göstermesi açısından özel bir konumları vardır. Nitekim 1989 yılında Bulgaristan'dan gelen göçmenlerinin tamamı Bulgaristan'ın AB'ye üye olması ile aynı zamanda AB vatandaşlığına da sahip bulunmaktadır. Bu amaçla 2008 yılında gerçekleştirilen çok daha büyük ölçekli anket çalışmasının yanı sıra 2018 yılında İzmir'de 110 kişiye ulaşan bir anket çalışması gerçekleştirilmiş ve Türkiye'de 30 yıla yakın bir zaman ikamet eden Bulgaristan göçmenlerinin göç eğilimleri saptanmaya çalışılmıştır.

Beycan Hocaoglu
Assist. Prof. Dr.
Katip Çelebi University
beycan.hocaoglu@gmail.com

**Migration Tendencies of Immigrants from Bulgaria as a Tool to Understand
Emigration Patterns after Turkey’s Possible EU Membership**

The most ostensible impediment that drive back Turkey’s EU membership is her massive population and the prospects of emigration from Turkey to economically developed countries of Europe after her future membership. Since immigrants of 1989 from Bulgaria are also EU citizens because of their Bulgarian passports they shows a good example to understand if there is any real ground for such an possible emigration from Turkey to EU. This paper will be present the preliminary results of the field study which have been conducted in 2018 in Izmir on immigrants from Bulgaria who also hold EU citizenship.

Bilhan Kartal
Prof. Dr.
Anadolu Üniversitesi
Sosyoloji
bkartal@anadolu.edu.tr

Türkiye’deki Suriyeliler: Entegrasyon Politikaları ve Uygulamaları
Bilhan Kartal, Mine Karakuş Yetkin

Son dönemde sürekli hacmi büyüyen ve dinamikleri değişen; olumlu koşullarda gerçekleşmeyen uluslararası göç hareketi giderek dünya genelini güvenlik, ekonomik ve sosyal alanlar başta olmak üzere çok yönlü etkilemektedir. Göçmenlerin farklı statülerde göç ettikleri yeni yerleşkelerinde zamanla yerleşik duruma geçmeleri sonucunda, “entegrasyon” meselesi ulusal göç politikalarında merkeze konulanmaktadır. ABD, Kanada ve Avustralya gibi klasik göç alan ülkeler ile yoğun göçmen nüfus barındıran Avrupa ülkelerinde 20. yüzyılın başından itibaren “entegrasyon” meselesini ele alan belirli akademik yaklaşımlara temellendirilen göç politikaları beklenen toplumsal sonuçlara zemin oluşturamadığı için hala tartışma konusudur. Sosyal, ekonomik, kültürel ve yasal olmak üzere farklı temel boyutları içeren bir süreçler bütünü olarak “entegrasyon”, 2011 yılından bu yana Türkiye’de de yoğunluk kazanan disiplinlerarası göç araştırmaları ve tartışmaları kapsamında önemli bir saha olarak büyük önem taşımaktadır.

Bu bildiriye, içinde bulunduğumuz dönemde Dünya genelinde zorunlu insan hareketliliğinden en çok etkilenen ülkelerin başında gelen ve yoğun düzensiz göçmen, şartlı mülteci ve geçici sığınmacı statüsüne sahip göçmen nüfus barındırması nedeniyle bir göç ülkesine evrilen Türkiye’de izlenen erken dönem entegrasyon politikası mevcut kuramsal ve görgül çabalar doğrultusunda değerlendirilmeye çalışılacaktır. Bu değerlendirme kapsamında, genel anlamda sığınmacı ve mülteci hareketliliği özel anlamda da 2011’de baş gösteren Suriye iç savaşıyla birlikte sayısı resmi kaynaklara göre dört milyonu bulan Suriyeli sığınmacıların resmi söylemde “geçici koruma”, “misafir” ve benzeri kavramlarla ifade edilmeleri, bu söylemin entegrasyon politikalarının hukuki düzenlemelerdeki ve pratikteki yansımaları alan yazın ve Suriyeli sığınmacılara yönelik gerçekleştirilen uygulamalar çerçevesinde analiz edilecektir. Diğer yandan entegrasyon sadece sığınmacı/mülteci/göçmen olarak gelenlerden beklenen tek taraflı bir süreç değil ancak ev sahibi toplum ile gelen nüfusun karşılıklı kabul ve etkileşimine bağlı orta ve uzun vadeli bir süreçtir. Üç milyonun üzerindeki Suriyeli nüfusun yüzde ellisine yakının 18 yaş altı ve yüzde 80’inin 35 yaş altı³ ciddi bir genç nüfus olduğu düşünüldüğünde genç kuşakların eğitim, istihdam ve kültürel yapılar içinde yer almaları iki toplumun ortak bir gelecek oluşturmaya açısından kuşkusuz büyük önem taşımaktadır. Bundan dolayı, tartışmamızın genel çerçevesi, yeni gelen nüfusların entegrasyonunu teşvik edici politika ve stratejiler doğrultusunda ev sahibi toplumun koşullarına hazırlanması ve her iki toplumda birlikte yaşam anlayışının geliştirilmesinin gerekliliği temelinde şekillenecektir.

Bilhan Kartal
Prof Dr.
Anadolu University
Sociology
bkartal@anadolu.edu.tr

Syrians in Turkey: Integration Policies and Practices
Bilhan Kartal, Mine Karakuş Yetkin

International migration which occurs mostly under negative circumstances is a continuously growing phenomenon in terms of scope and dynamics. High volumes of population movements, their implications on security and integration also constitute a central matter at the national as well as international level. The integration and immigration policies of classical migrant receiving countries such as US, Canada and Australia in addition to some European countries are subject to criticisms and objections for not providing grounds for expected social outcomes. Since 2011 in Turkey the issue of integration -with its social, economic, cultural and legal aspects- is also a major area of study for interdisciplinary migration studies. Turkey by sheltering millions of irregular migrants, refugees and populations under temporary protection is on the verge of becoming a migrant receiving country in practical terms.

In this paper, we will evaluate integration policies of Turkey within the scope of current theoretical and ampirical studies. This evaluation will include an analysis of how Syrian populations in Turkey is referred to as “being under temporary protection” and/or “guests” in the hegemonic discourse and the repercussions of this discourse on the integration policies and practices. According to official numbers, fifty percent of the almost four million Syrian population is under 18 years old and eighty percent of them is under 35 years old.⁶ Therefore cultural, economic and educational inclusion of this predominantly young refugee population into Turkish society is highly crucial for building a common future for these two societies. Furthermore, with this paper it is also emphasised that integration is not a one sided process only to be expected from the refugees, on the contrary, a successful integration depends on positive interaction between the two parties that involves mutual understanding and acceptance. Hence the main framework of our discussion is based on the idea that it is necessary for integration policies and practices to include strategies that prepare Syrian populations to the conditions of the resident society as well as to promote a culture and understanding of living together for resident Turkish society.

Cihan Özgün

Doç. Dr.

Ege Üniversitesi

Tarih

cihan.ozgun@ege.edu.tr

Rodos ve İstanköy Adalarından Anadolu'ya Türk Göçlerine İlişkin bir Yöntembilim Çalışması

Rodos ve İstanköy adaları XVI. yüzyılın ilk çeyrek dilimi içinde Osmanlı hâkimiyetine girmiş, Türk hâkimiyeti bu adaların 1912 yılında İtalya tarafından ilhak edilmesine kadar sürmüştür. İtalyan hâkimiyetinde olması nedeniyle 1923 yılından itibaren gerçekleşen ve birkaç yıl süren Türk- Yunan Mübadelesi kapsamına girmeyen bu adalar, II. Dünya Savaşı'ndan sonra, 1947 yılında Yunanistan'a bırakılmıştır. XX. yüzyılın ilk yarısı içinde Türk egemenliğinden İtalya, ardından da Yunanistan yönetimine geçmesi sürecinde ve 1974 Kıbrıs Barış Harekâtında yaşanan gelişmeler nedeniyle, Rodos ve İstanköy adalarından Anadolu'ya çeşitli tarih dilimlerinde ve çok sayıda Türk göçü söz konusudur. Bu çalışmanın temel hedefi, söz konusu adalardan Anadolu'ya gerçekleşen Türk göçlerine ilişkin araştırmalarda lisansüstü akademik yayınların, yazılan kitap, makale, bildiri ve raporların, döneme ilişkin resmi yayın ve arşivlerin neler içerdiği, bu çalışmaların eksik yönleri ya da diğer disiplinlerle olan ilişkisinin boyutunun ne durumda bulunduğunu ortaya koymaktadır. Çalışmanın hedefleri arasında söz konusu adalardan Anadolu'ya gerçekleşen Türk göçlerini irdelerken alan araştırması gibi çalışmaların nasıl yapılacağı, konu üzerine yapılan çalışmalarda karşılaşılan güçlükleri, metodolojik sorunları ve beklentileri belirlemek, bu türden çalışmaların hangi yöntemlerle, kimlerden yardım alınarak yapılabileceği, kaynaklara ulaşmakta çekilen güçlüklerin nasıl aşılacağı gibi ayrıntılar üzerinde durulacaktır.

Cihan Özgün
Assoc. Prof. Dr.
Ege University
History
cihan.ozgun@ege.edu.tr

A Methodology Study on Turkish Migrations from Rhodes and Kos Islands to Anatolia

The islands of Rhodes and Kos came under Ottoman rule in the first quarter of the XVIth century, and Turkish domination lasted until the annexation of these islands by Italy in 1912. Since these islands were under Italian rule, they did not fall within the scope of the Turkish-Greek Exchange, which took place since 1923 and lasted for several years. II. After World War II, it was left to Greece in 1947. In the first half of the XXth century, during the transition from Turkish sovereignty to Italy and then to the Greek administration, and the developments in the 1974 Cyprus Peace Operation, there were many Turkish migrations from the islands of Rhodes and Kos to Anatolia. The main objective of this study is to determine the extent to which the academic publications, books, articles, papers and reports, official publications and archives related to the period, the missing aspects of these studies or the relationship with other disciplines case. Among the objectives of the study, while examining the Turkish migrations from these islands to Anatolia, how to do field studies, the difficulties encountered in the studies on the subject, methodological problems and expectations, the methods that such studies can be carried out from whom, the difficulties in reaching the resources Details will be discussed.

David Waterman
Prof. Dr.
La Rochelle Üniversitesi
İngiliz Dili ve Edebiyatı
david.waterman@univ-lr.fr

**“Göç, Dışlanma ve İçindeki Düşman:
Rafia Zakaria’nın The Upstairs Wife’ında Kişisel ve Siyasi Yerdeğişimi”**

Her ne kadar, “Anı / Tarih” kitabı olarak sınıflandırılrsa da, Rafia Zakaria’nın The Upstairs Wife: An Intimate History of Pakistan’ı (2015), çağdaş Pakistan Anglophone romanı olarak kabul edilebilir. Bu anı kitabı, kadınların hem kamusal hem de özel yaşamdaki durumunu ön plana çıkararak kişisel ile siyasal olanı bir araya getirir. Göç; ikamet belgesi, kişisel göçler, evlilik gibi konularla ele alınır. Dışlama, Benazir Bhutto’nun sürgünü, Zia’nın kadınları kısıtlama yasaları veya etnik köken gerçeği gibi politik konuları kapsar. Bu göç ve dışlanma konularının temelini oluşturan, toplumun içinde Laurent Gayer’in, Karaçi’nin “düzenlenmiş düzensizlik” olarak adlandırdığı bir düşmanın olduğu düşüncesidir: beşinci bir etnik kökeni oluşturan mülteciler, Doğu Pakistan’ın bağımsızlık arzusunda olması, FBI’dan kaçan teröristler veya daha yakından, Afgan gecekonducularının yandaki boş araziye konuşlanması ya da apartmanın alt katında yaşayan ikinci bir eş gibi. Güney Asya’nın Müslümanları için bir vatan olarak kurulan Pakistan, Zakaria’nın ısrar ettiği gibi aynı zamanda ‘Müslüman kadınlara’ da aittir.

David Waterman
Prof. Dr.
La Rochelle Université
English Literature
david.waterman@univ-lr.fr

**“Migration, Exclusion and the Enemy Within:
Personal and Political Displacement in Rafia Zakaria’s *The Upstairs Wife*”**

Although classed as “Memoir / History” by the publisher, Rafia Zakaria’s *The Upstairs Wife: An Intimate History of Pakistan* (2015) reads very much like a novel, and like much of contemporary Pakistani Anglophone fiction this memoir weaves together the personal and the political, foregrounding the situation of women in both public and private lives. Migration is treated on the macro-level of Partition, creating the need for domicile certificates, yet also tells of personal migrations, bridal leave-takings and the upstairs wife of the title moving from one floor to another. Exclusion can be political, whether Benazir Bhutto’s exile, Zia’s laws to constrain women or the fact that opportunity is often linked to ethnicity; personal exclusion takes on the form of two wives sharing a husband, yet never in the same week. Underpinning these threads of migration and exclusion is the sentiment that there is an enemy within the fabric of society in what Laurent Gayer calls the “ordered disorder” of Karachi; refugees forming a fifth ethnicity, East Pakistanis desiring independence, terrorists on the run from the FBI, or more intimately, Afghan squatters in the vacant lot next door or the second wife who lives downstairs. Pakistan, founded as a homeland for South Asia’s Muslims, also belongs, as Zakaria insists, to Muslim women.

Derya Güngör
Doç. Dr.
Leuven Üniversitesi
Psikoloji
deryagungordb@gmail.com

Sosyal Psikolojik Açıdan Göçmenlerin Entegrasyon ve Uyumunda Bağlamın Rolü

Göç ve göçmen psikolojisi araştırmacılarının sıklıkla başvurduğu kültürleşme modeli çerçevesinde en tutarlı bulgulardan biri evsahibi (ya da ana akım) kültüre ait değer ve özellikleri özkültürlerine ait olanlara “entegre” ederek yaşamlarını sürdürmek isteyen göçmenlerin psikolojik uyum ve sağlık açısından en avantajlı göçmen grubunu oluşturmasıdır. Araştırmalar, çift ya da çokkültürlülük içeren entegrasyon stratejisinin göçmenler açısından hem tek kültürlü asimilasyon veya ayrışma stratejilerinden daha arzulanır olduğunu hem de pratikte mümkün olduğunu göstermiştir. Entegrasyonu kolaylaştıran ya da zorlaştıran faktörler daha çok göçmenlerin etnik ve dini kimliği, kişilik özellikleri ve ailelerinin desteği gibi onlara ait özellikler açısından incelenmiştir. Bununla birlikte, kültürleşme sosyal bağlamdan bağımsız değildir, örneğin, ayrımcılık algısı entegrasyon tercihini baltalayabilir ve kamuoyunun tutumu göçmen politikalarına yön verebilir. Bu sunumda, Batı Avrupa’daki Türklerin kültürleşme stratejilerini ve Türkiye’deki Suriyelilere yönelik tutumları konu alan araştırmalarımız ışığında göçmen entegrasyonu ve uyumunda bağlamın rolüne ilişkin ekolojik bir kültürleşme modeli sunulacaktır.

Derya Güngör
Assoc. Prof. Dr.
KU Leuven
Psychology
deryagungordb@gmail.com

**Contextualizing Immigrant Integration and Adjustment:
A Social Psychological Perspective**

Acculturation model explains psychological changes resulting from intercultural encounters. One of the most consistent findings in acculturation research is that immigrants who prefer to integrate the elements and characteristics related to the host (or mainstream) culture to those related to their own culture are the most advantageous ones in terms of psychological adjustment and health. Research has shown that such an integrative strategy that consists of a bicultural orientation is generally more preferable one as compared with monocultural strategies such as assimilation to the host culture or separation from it. Factors that affect immigrants' integration have mainly been studied from the perspective of immigrants, e.g., their ethnic or religious identity, personality characteristics or family support. However, acculturation does not occur in a vacuum; for instance, perceived discrimination may complicate the adoption of integration and public attitudes shape immigrant policies. In this talk, I will present some findings from our empirical studies on Turkish immigrants in West Europe and on host attitudes towards Syrian refugees in Turkey to showcase an ecological acculturation model that contextualizes immigrant integration and adjustment.

Elif Charlotte Nelson Keleş
Arş. Gör.
Ege Üniversitesi
Tarih
elif.nelson.keles@ege.edu.tr

Selçuk’un Mübadil Çocukları

Toplumsal tarih araştırmalarına katkı sunmayı hedefleyen çalışmada göç ve kimlik kavramları arasındaki ilişki ve bunun toplumsal bellekteki yansıması irdelenecektir. Selçuk Belediyesi’ne bağlı Selçuk Efes Kent Belleği Merkezi bünyesinde gerçekleştirilen sözlü tarih projesi kapsamında elde edilen veriler ışığında, örnekler üzerinden göç olgusunun toplumsal bellekteki izleri üzerinden bir araştırma gerçekleştirilmesi hedeflenmektedir. Bu doğrultuda Mübadele sırasında Selçuk’un merkezine ve Şirince Köyü’ne yerleştirilen mübadillerin çocukları ve Selçuk’un Şirince Köyü’nden Selanik’e yerleştirilen mübadil çocukları ile yapılmış sözlü tarih kayıtları, resmi kayıtlar ve Mübadeleye ilişkin araştırma inceleme eserlerden yararlanılacaktır. Sözlü tarih kayıtlarından derlenmiş kısa bir belgesel de sözlü sunum sırasında kullanılacaktır.

Elif Charlotte Nelson Keleş
Res. Assist.
Ege University
History
elif.nelson.keles@ege.edu.tr

The Children of Population Exchange of Selçuk

In this study, which aims to contribute to social history research, the relationship between the concepts of migration and identity and its reflection in social memory will be examined. In the light of the data obtained within the scope of the oral history project conducted within the Selçuk Efes Kent Belleği Center of Selçuk Municipality, a research on the traces of the phenomenon of migration in social memory will be carried out. In this respect, oral history records made with the children of the population exchange placed in the center of Selçuk and the village of Şirince and the children of the population exchange who were placed in the city of Selçuk from Şirince Village to Salonika will be utilized. A short documentary compiled from oral history records will also be used during the oral presentation.

Elif Uzun
Doç. Dr.
Anadolu Üniversitesi
Hukuk
eluzun@anadolu.edu.tr

Türk Hukukunda Mülteci ve Şartlı Mülteci Kavramları

Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu (YUKK), mülteci ve şartlı mülteci olmak üzere ikili bir ayrımına gitmiştir. Bu iki grup için belirlenen bazı ortak noktalar bulunmakta, söz konusu grupları ayıran tek ölçüt ise kişilerin maruz kaldığı durumun Avrupa kaynaklı olup olmaması şeklinde karşımıza çıkmaktadır. Belirlenen ortak özellikler, kişilerin; ırkı, dini, tabiiyeti, belli bir toplumsal gruba mensubiyeti veya siyasi düşüncelerinden dolayı zulme uğrayacağından haklı sebeplerle korktuğu için vatandaşı olduğu ülkenin dışında bulunması ve bu ülkenin korumasından yararlanamaması ya da söz konusu korku nedeniyle yararlanmak istememesi veya bu tür olaylar sonucu önceden yaşadığı ikamet ülkesinin dışında bulunması, oraya dönememesi veya söz konusu korku nedeniyle dönmek istememesidir. Bu özellikleri taşıyan kişilerin maruz kaldığı durumun Avrupa’da meydana gelen olaylar sebebiyle ortaya çıkması durumunda kişi mülteci, Avrupa ülkeleri dışında meydana gelen olaylar sebebiyle ortaya çıkması durumunda ise şartlı mülteci kabul edilir.

Bu tanımlar 1951 Mülteci Sözleşmesine uygun olarak yapılmıştır. 1951 Mülteci Sözleşmesi ve 1967 Protokolü devletlerin coğrafi sınırlama koymasına izin vermektedir ve Türkiye de bu sınırlamayı koyan taraf devletlerden biridir. Koyduğu bu coğrafi sınırlamayla Türkiye diğer şartların olması durumunda Avrupa’dan gelenlere mülteci statüsünü verme yükümlülüğü altına girmiştir. Bu noktada, her ne kadar 1951 Sözleşmesi ile bu Sözleşmeye uygun şekilde çıkarılmış olan YUKK’ta “Avrupa’da meydana gelen olaylar” ifadesi kullanılmışsa da, bu sınırlamanın tam olarak ne anlama geldiğinin de belirlenmesi gerekmektedir.

Uluslararası koruma türlerinden olan mülteci ve şartlı mülteci statüsü için prosedür ve bu statüyü alanların sahip olduğu haklar ve yüklendikleri yükümlülükler YUKK’da ve YUKK’un Uygulama Yönetmeliğinde düzenlenmiştir.

Mülteci ve şartlı mülteci dışında uluslararası koruma türü olarak ikincil koruma düzenlemektedir. Uluslararası koruma başlığı dışında düzenlenen diğer bir koruma da geçici korumadır. Geçici koruma için ayrıca geçici koruma yönetmeliği de bulunmaktadır. Mülteci hukuku kapsamında yer alan bu ayrımlar, resmi açıklama ve istatistiklerin yorumlanmasında ve değerlendirilmesinde, bu kişilerin sahip olduğu hakların tespitinde, bu kişiler hakkında yapılan sosyolojik araştırmaların yapılandırılmasında önem arz etmektedir. Zira mevzuat bakımından farklı kategoriler, devlet organlarına yüklenmiş farklı yükümlülükler bulunmaktadır.

Elif Uzun
Assoc. Prof. Dr.
Anadolu University
Law
eluzun@anadolu.edu.tr

Concepts of Refugee and Conditional Refugee in Turkish Law

The Law on Foreigners and International Protection (Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu – YUKK) introduces a differentiation between a refugee and a conditional refugee. There are some common properties determined for both type of refugees; the mere criteria distinguishing those groups is that the occurrence of events resulting the actual state of these persons are European origin or not. The common points are, presence of a person outside of the country of his/her nationality owing to well-founded fear of persecution for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion and being unable or, owing to such fear, being unwilling to avail himself of the protection of that country; or

being not having a nationality and being outside the country of his former habitual residence as a result of such events, being unable or, owing to such fear, being unwilling to return to it. If the actual state of these people having those properties is the result of events occurred in Europe, they are accepted as refugees, but if the actual state of these people is the result of events occurred outside the Europe, they are accepted as conditional refugees.

These definitions are made in accordance with the Refugee Convention of 1951. 1951 Refugee Convention and Protocol of 1967 allows parties to put geographical limitations and Turkey is one of the states put that limitation. By this limitation Turkey is under the obligation to give refugee statues to people coming from Europe. By the way, although the YUKK, issued in accordance with the 1951 Refugee Convention, contains the phrase “events in Europe”, the exact meaning of the phrase should be clearly determined.

The procedure for granting the status of refugee and the status of conditional refugee, which are both types of international protection, and the rights and obligations of persons who gained those statuses are regulated in the YUKK and in the Regulation of the Enforcement of the Law on Foreigners and International Protection.

In the YUKK, besides the refugee and conditional refugee statuses, the subsidiary protection is regulated as a third type of international protection. Another type of protection outside the title of international protection is temporary protection. For temporary protection it has been issued a special regulation.

These divisions under the law of refugees are significant as to interpretation and evaluation of formal announcements and statistics, determination of the rights of these people, structuration of sociological researches on these people because, according to the law on refugees, there are different categories and different obligations of state organs.

Emanuela Borgia
Prof. Dr.
Roma Sapienza Üniversitesi
Arkeoloji
emanuela.borgia@gmail.com

Örnek Kentler Işığında Roma ve Geç Roma Dönemi’nde Küçük Asya’da Yabancı Topluluklar

Günümüzde modern Türkiye topraklarında yer alan Eski Anadolu, çok eski çağlardan beri halklar için bir geçiş bölgesi olmuş ve tarihi boyunca büyük bir kültürel çeşitlilik barındırmıştır.. Bu özel konumun ana nedeni kültürler arasında bir diyalogu olanaklı kılan Doğu ve Batı’yı birbirine bağlayan coğrafi konumudur. Bu bildiride, Roma ve Geç Roma Dönemi’nde hem Yakın Doğu’dan (Suriye, Pers, Güney Filistin, Mısır gibi) hem de Batı’dan (çoğunlukla İtalya’dan) gelen oldukça heterojen bir göçmen popülasyon grubunun Küçük Asya’daki varlığı irdelenecektir. Epigrafik ve arkeolojik kaynakların da kanıtladığı gibi, bu yabancı etnik grupların kendine özgü kültürel ve dini geleneklerini ve kimliklerini korumuş olsalar bile, genellikle yerel toplumla iyi bir şekilde bütünleştiklerini vurgulamak önemlidir. Roma Dönemi’nde Anadolu’da göçmenliğin nedenleri temel olarak ekonomik nedenlerle bağlantılıydı ve bu nedenle yabancıların büyük bir kısmı da ticaretle uğraşıyordu. Bu bildiride Karia ve Kilikya bölgelerindeki bazı kentlere ve özel durumlarına odaklanılacaktır.

Emanuela Borgia
Prof. Dr.
University of Rome Sapienza
Archeology
emanuela.borgia@gmail.com

“Foreign Communities in Roman and Late Roman Asia Minor: Some Case Studies”

Ancient Anatolia, corresponding more or less to modern Turkey, was, since its far origins, a land of transition of peoples and presented a great cultural diversity throughout its history. This is due mainly to its particular geographic position connecting East and West, which made it a land of dialogue between cultures. This paper will be focused on the analysis of the presence in Roman and Late Roman Asia Minor of a highly heterogeneous immigrant population groups, coming from both the Near East (such as Syria, Persia, Judaea, Egypt) and from the West (mainly, but not only, Italy). It is important to stress that, as far as epigraphic and archaeological sources testify, these foreign ethnic groups were generally well integrated within the local community, even if maintaining their peculiar cultural and religious traditions and identities. The reasons for immigration in Roman Anatolia were mainly (but not only) linked with economic reasons, and thence a large part of the foreigners were involved, at different stages, in trade. A focus will be given to some specific case studies which appear to be particularly significant, such as some cities of Caria and Cilicia.

Emel Karakaya Ayalp
Dr. Öğrt. Üyesi
İzmir Demokrasi Üniversitesi
Şehir ve Bölge Planlama
emellkarakaya@gmail.com / emel.karakaya@idu.edu.tr

**Kentsel Mültecilerin Adaptasyon ve Uyum Süreçlerine Yeni bir Bakış Açısı:
Kapsayıcı Kent İnşası Amaçlı Sosyal İnovasyon Modeli**

Günümüz uluslararası göç yazınında, uluslararası kuruluşların güncel araştırma raporlarında, ulusüstü örgütlerin güncel tartışmalarında göçmenlerin ve mültecilerin kentsel yaşama başarılı biçimde eklenebilmesi ve kentsel uyumun yaratılması sorununa içkin kapsayıcı kent olgusu ve kapsayıcılık sıklıkla vurgulanmakta ve kapsayıcı kentin inşasına yönelik çeşitli rehberler hazırlanmaktadır. Dünyada yaşanan çeşitli deneyimler yeni tartışmalar açarken, 2012 yılından itibaren Suriye’den gelen kitlesel göç akını sebebiyle Türkiye dünyadaki en kalabalık mülteci hedef ülkesi haline gelmiştir. Ancak, Türkiye’de göç olgusu yerleşmelerin geleceğini belirleyen mekânsal gelişim stratejileriyle, bir kent yönetimi sorunu olarak ve özellikle mekânsal planlarla ilişkilendirilmemiştir. Bu kapsamda, bu çalışma bir planlama ve kent sorunu olarak kentsel mültecilerin uyum ve adaptasyonlarına yönelik kapsayıcı kent inşasını hedefleyen bir model üretmeyi hedeflemektedir. Bu hedefle ortaya çıkmış olan araştırma projesinin ve araştırma ön bulgularının bu çalışma kapsamında sunulmasını içermektedir.

Çalışma, TÜBİTAK 1003 Öncelikli Alanlar ve AR-GE programı kapsamında desteklenmekte olan “Kentsel Mültecilerin Adaptasyon ve Uyum Süreçlerine Yeni bir Bakış Açısı: Kapsayıcı Kent İnşası Amaçlı Sosyal İnovasyon Deneyi” başlıklı 117K826 kodlu ana proje ve iki alt proje (117K805 ve 117K829) kapsamında devam etmekte olan araştırmaların tanıtımı ve ilk bulguların aktarılmasını hedeflemektedir. Birlikte yaşam pratiklerini; çok mekanlı, çok ölçekli ve çok boyutlu anlamaya, çözümlemeye ve yeniden üretmeye odaklanan araştırma projesinin teorik ve yöntem çerçevesi, araştırma amaçları ve kapsamı aktarılmıştır. İstanbul, İzmir ve Hatay illerinde eş zamanlı olarak yürütülmekte olan projenin -İzmir vakasının- sahadan ilk aşamada elde edilen analiz bulguları da bu çalışma kapsamında aktarılmış ve tartışılmıştır.

Emel Karakaya Ayalp
Assist. Prof. Dr.
Izmir Democracy University
Urban and Regional Planning
emellkarakaya@gmail.com / emel.karakaya@idu.edu.tr

**A New Perspective on the Processes of Adaptation and Integration of Urban Refugees:
A Social Innovation Model Aimed at Building Inclusive Cities**

Inherent to the problems of successfully incorporation of migrants and refugees to urban life and creation of urban adaptation, inclusive city phenomenon and inclusiveness have been frequently emphasized in recent international migration literature, research reports of international institutions and discussions of supra-national organizations. As well, Several guidelines have been prepared intended for construction of the inclusive city. While variant practices in the world call up new discussions, Turkey have transformed to most crowded refugee target country in the world due to mass influx of immigrants from Syria since 2012. However, migration phenomenon has not been related to spatial development strategies that designate future of settlements, has not been tackled as an urban management problem and has not especially been associated with spatial planning. In this scope, this study aims at developing a model that regards construction of inclusive city directed to adaptation and integration of urban refugees as an urban planning problem. This study intends to present scientific research project which has emerged with this aim and preliminary findings of the aforesaid research project.

This study presents the ongoing research project which is supported by The Scientific and Technological Research Council of Turkey (TUBITAK), 1003 Prioritized Fields and R&D Projects Programme with project numbers: 117K826, 117K805 and 117K829 and titled as: “A New Perspective on the Processes of Adaptation and Integration of Urban Refugees: A Social Innovation Experiment Aimed at Building Inclusive Cities” and the preliminary findings of the research project. Theoretical and methodological frame, research goals and research scope of the research project which focuses on a multi-space, multi-scale and multi-dimension analysis and re-production of living together practices are expressed in this paper. Also, first and draft research and analysis findings of field work for İzmir case of the project which is concurrently conducted in Istanbul, İzmir and Hatay are shown and discussed.

Ertuğrul Murat Özgür
Prof. Dr.
Ankara Üniversitesi
Coğrafya
ertugrulumuratozgur@gmail.com

Mülteciler/Göçmenler, İkametgâh Ayrışması ve Bütünleşme: Türk Kentleri Bağlamında bir Değerlendirme

Sosyal bilimciler, bir grubun toplumdaki mekânsal konumu ile sosyo-ekonomik refahı arasındaki yakın ilişki nedeniyle uzun zamandan beri ırksal ve etnik ayrışma/konsantrasyon paternlerini incelemektedir. Bununla birlikte, ayrışmanın bütünleşme sürecini engelleyeceğine ve yeni gelenlerin toplumla entegre olamayacağına ilişkin olarak toplumdaki genel bir kanı yüzünden ayrışma veya konsantrasyon üzerine yapılan çok sayıda araştırma, göçmenlere ve azınlık grupları ele almaya yönelmiştir. Küreselleşme, ulus-ötesi göç ve mülteci hareketleri sayesinde ortaya çıkan yeni insan, fikir ve kültür akışları, birçok kentte gittikçe artan sosyal ve kültürel çeşitlilik yaratmıştır. Bu, insanların kimlik duygusu, gruplar arası sosyal ilişkiler ve insanların yaşam organizasyonları gibi konularda yeni zorluklar doğurmuştur. Bu yüzden yeni göçmenlerin/mültecilerin ve yerleşik azınlık etnik grupların sosyo-mekânsal (ikametgâh) ayrışması, birçok ulus-devlet için son derece hassas ve siyasallaşmış bir konu haline gelmiştir. Etnik konsantrasyona ilişkin literatürde olumlu ve olumsuz etkilerden söz edildiği halde; Batılı politik çevrelerin konuya bakışı büyük ölçüde olumsuzdur. Politik kaygılar, iki yön içermektedir. Birincisi, yoksunluğa bağlı olduğunda ikametgâh ayrışmasının sosyal eşitsizliği artıracağına düşünülmesidir. İkincisi, devam eden etnik ayrışmanın azınlık etnik grupların bütünleşmesini engelleyebileceği ve sosyal uyumu tehdit edebileceğine inanılmasıdır. Türkiye, son yıllarda Asya'nın ve Afrika'nın değişik bölgelerindeki siyasi çalkantılar, çatışmalar ve ekonomik istikrarsızlıklar nedeniyle göçmenler ve mülteciler için transit ve hedef ülke haline gelmiştir. Yeni bin yılda Türkiye'ye düzenli ve düzensiz göç, hem sayısal olarak artmış hem de etno-kültürel olarak çeşitlenmiştir. Bunun bir sonucu olarak birçok Türk kentinde, özellikle de sınır kentlerinde ve metropol kentlerinde göçmen/mülteci sosyo-mekânsal ayrışma/yoğunlaşma eğilimi ortaya çıkmıştır. Bu mesele şimdiye kadar Türk akademik ve politik çevrelerinin gündemine pek alınmamış, çok az incelenmiş ve tartışılmıştır. Bu bildiri, Türk kentleri bağlamında sosyo-mekânsal ayrışmaya ilişkin politik ve akademik bir tartışmalara katkı sağlamayı amaçlamaktadır. Buna binaen ilk olarak, ayrışma ve entegrasyon kavramlarını açıkliyorum, sonra ikametgâh ayrışmasının nedenlerine, avantaj ve dezavantajlarına odaklanıyorum ve son olarak sosyo-mekânsal ayrışmanın bütünleşme üzerindeki etkilerini literatürden ve Türkiye'den örneklerle tartışıyorum.

Ertuğrul Murat Özgür
Prof. Dr.
Ankara University
Geography
ertugrulumuratozgur@gmail.com

**Refugees/Immigrants, Residential Segregation and Integration:
A Geographical Assessment in the Context of Turkish Cities**

Social scientists have long been studying racial and ethnic patterns of separation or concentration because of the close relationship between the spatial position of a group in society and its socio-economic well-being. However, due to the general belief that segregation will hinder the integration process and that newcomers cannot integrate with the society, a large number of studies on segregation and concentration have focused on addressing migrants and minority groups. New flows of people, ideas, and cultures that have emerged through globalization, transnational migration and refugee movements have created increasing social and cultural diversity in many cities. This has created new challenges for people's sense of identity, inter-group social relations and people's life organizations. Therefore, the social and spatial segregation(residential) of new immigrants / refugees and established minority ethnic groups has become a highly sensitive and politicized issue for many nation-states. While positive and negative effects are mentioned in the literature on ethnic concentration, the view of Western political circles on the issue is largely negative. Political concerns involves two aspects. First, it is thought that segregation of residence will increase social inequality when it is linked to deprivation. Second, it is believed that ongoing ethnic segregation may hinder the integration of minority ethnic groups and threaten social cohesion. In recent years, Turkey has become a transit and destination country for migrants and refugees, due to political turmoil, conflicts and economic instability in different parts of Asia and Africa. In the new millennium, regular and irregular migration to Turkey are both numerically increased and ethno-culturally diversified. As a result, there has been a tendency for socio-spatial segregation / concentration in many Turkish cities, especially in border cities and metropolitan cities. This issue has not been included in the agenda of the Turkish academic and political circles so far, and it has been rarely studied and discussed. This paper aims to contribute to a political and academic debate on socio-spatial segregation in the context of Turkish cities. Therefore firstly, I explain the concepts of segregation and integration, then I focus on the causes and advantages/ disadvantages of residential segregation, finally, I discuss the socio-spatial segregation and its impact on integration with examples from literature and Turkey.

Esra Sahtiyancı Öztarhan
Dr. Öğr. Üyesi
Ege Üniversitesi
Amerikan Kültürü ve Edebiyatı
esraoztarhan@yahoo.com

11 Eylül Sonrası Edebiyatı Arap Amerikalı Göçmen Deneyimi: *The Reluctant Fundamentalist*

Müslüman teröristler tarafından 11 Eylül 2001 de Amerika'ya düzenlenen saldırılar sonrası, Müslüman olsun ya da olmasın Arap Amerikalıya benzeyen her Amerikalı göçmen yoğun bir baskı altına girdi. Bu dönemde Müslüman göçmenler her türlü şüphenin odağı haline geldi. Kanuni dayanağı olmayan suçlama ve tutuklamalar, göçmenlerin ülkeden uzaklaştırılması, devlet tarafından yapılan detaylı soruşturmalar, terör karşıtı savaş bu özgürlüklere aykırı durumların sadece bazılarıydı. Amerika'daki bu durum İslam karşıtı ideoloji, batının her Müslümanı potansiyel tehdit olarak görmesi İslamfobi düşünce sistemini bir yansımasıydı. Bu görüşün Amerikan toplumunda yayılmasıyla her Müslüman ülkeden gelen göçmenin potansiyel bir köktendinci olabileceği görüşü yer aldı.

Müslüman olan göçmenlere karşı Batının önyargıları ve bunun Amerika'da yarattığı değişiklikler edebiyatı da kaçınılmaz olarak etkiledi. Birçok yazar Amerika'nın bu göçmenleri dışlayan politikaları ve önyargılarını eserlerinde konu ettiler. Müslüman göçmenler yarattıkları eserlerde onlara karşı yaratılan algıları değiştirmeye çalışırlar. Amerika'da çok görünür olmanın getirdiği sorunları eserlerine konu ettiler.

Bu sunum Mohsin Hamid tarafından 2007 yılında yazılmış, Türkçe'ye *Zoraki Köktendinci* diye çevrilen *The Reluctant Fundamentalist* eserini inceleyecektir. Bu roman Princeton üniversitesi mezunu Pakistan kökenli Changes'in ağzından yazılmıştır. Bir Doğulu ile Batılı arasındaki diyaloga dayanır. Amerika'daki önyargılar ve yanlış algılar bu romanın esasını oluşturur. Roman 11 Eylül sonrası bir Müslüman göçmenin hayatının nasıl bütünüyle değiştiğini gözler önüne serer. Böylelikle köktendinci kime, Amerikalı karşıtı kime denir üzerinden kimlik sorgulaması yapar.

Esra Sahtiyancı Öztarhan
Assist. Prof. Dr.
Ege University
American Culture and Literature
esraoztarhan@yahoo.com

Arab American Immigrant Experience in Post 9/11 Literature: *The Reluctant Fundamentalist*

In the aftermath of the September 11, 2001 attacks in America in which the hijackers were of Muslim faith, any brown skinned person, regardless of their races and sometimes of their religions who resembles someone of Arabic origin were subject to increased scrutiny and racial profiling. These are the times also when Muslim immigrants became the target of various suspicions after the attacks of World Trade center. They experienced arrests without legitimate causes, expulsion of Muslim immigrants, state scrutiny, special registration policies and war on terror programs which were the few examples of the anti civil liberties. Islamophobia is the name given to the general fear or mainly prejudice of the West towards Islam religion and seeing Islam as the potential threat for terrorism. This oversimplified and prejudiced view is created politically and has effects on the lives of the individuals in the American society. In the aftermath of the bombing, the misperceptions towards Islam have increased and led to the demonization of Muslims as “barbaric, ignorant, closed-minded semi-citizens, maddened terrorists or intolerant religious zealots” Also, the prejudice against Muslims is also synonymous with xenophobia. As the West encounters with Islamic culture with immigration, this influx of people into the host country created problems.

It is inevitable that these changes in United States had affected the literature. Many writers mentioned about the effects of United States policies, perceptions and discrimination towards Muslims in the aftermath. In these works, Arab American and Muslim immigrants feel the need to deconstruct the established stereotypes against them. They feel the need to speak their experiences of being the visible immigrants in the United States. The presentation will focus on *The Reluctant Fundamentalist*, the novel of Mohsin Hamid published in 2007. The novel is told from the point of view of a Princeton-educated Pakistani, Changez. It is a dialogue between an Easterner and a Westerner which insists on a Muslim perspective. Even the Westerner’s contribution is told entirely by Changez. The prejudices and misrepresentations between East and West constitute the backbone of the novel. It narrates the story how an immigrant’s life changes after the events and the novel discusses who a fundamentalist or an anti American is.

Fahriye Emgili
Doç Dr.
Mersin Üniversitesi
Tarih
fahriyemgili@mersin.edu.tr

1923 Mübadil Göçmenlerin Türkiye’deki Toplum ve İktisadî Yapısına Etkileri

Lozan Konferansı sırasında, Yunanistan tarafından teklif edilen ve büyük devletler tarafından desteklenerek imzalanan “*Türk- Yunan Abalı Mübadelesine İlişkin Sözleşme ve Protokol*” gereğince, Yunanistan ile Türkiye’nin Rum ve Türk nüfusu karşılıklı olarak değiştirilmiş, fakat büyük sıkıntılar çekilmiştir.

Her iki toplum için de birer felâket olan bu büyük değişimin Türkiye Cumhuriyeti’nin toplum ve iktisad gelişiminde birçok etkileri olmuştur. Türkiye, hazırlıksız ve iktisaden yıkık olarak yakalanmış olmasına rağmen, gelen göçmenleri hızla üretici sınıfa geçirmek için büyük bir çaba sarf etmiştir. Netice itibarıyla, mübadele ile gelen Müslümanlar ve Türkler tarım ve orta ölçekli iş kollarında üretici olabilmışlerdir. Mübadil göçmenler yeni tarım yöntemleri, hayat şekilleri getirmiş ve bu özellikleriyle Anadolu’da değişimin ve gelişmenin öncüleri olmuşlardır. Göçmenlerin ortaya koymuş olduğu iktisadî gelişmenin yanı sıra, toplum alanında da gelişmeler olmuş ve bu mübadiller iskân oldukları bölgelerde Atatürk ilkelerini yaşatan bir sınıf olmuşlardır.

Bu bildiride, arşiv belgeleri, sözlü tarih görüşmeleri ve dönemin basını esas alınarak mübadele ile yaşanan değişim ve gelişim ele alınmıştır. Ayrıca, mübadillerin toplumla bütünleşmesi ve/veya ayrışmasının mevcut toplumun yapısındaki etkilerine değinilecektir.

Fahriye Emgili
Assoc. Prof. Dr.
Mersin University
History
fahriyemgili@mersin.edu.tr

The Effects of the 1923 Exchange Immigrants’ on the Social and Economic Structure of Turkey

According to the “*Agreement and Protocol between Turkey and Grece Concerning the Exchange Of Populations*”, proposed by Greece, supported by the Great Powers and signed by Turkey and Greece, the Turkish and the Greek populations of these countries were bilaterally abruptly exchanged but great difficulties and pains were suffered.

Although that big exchange was a targedy for both nations, it crated many effects in socal and economic fields of Turkey. In spite that Turkey was cougth unprepared and financialy bankrupt, she spent considerable efforts to establish the immigrants as a productive mass. As a result, the Turks and the Muslims who came as “exchange immigrants” were able to firmly establish themselves in the fields of agriculture and smal busines. The exchange immigrants brought new agricultural methods and living stiles and by these vitues bacame the pioneers of change and progress in Anatolia. Bisedes the economic progress that these imigrants brought, they also bacame a clas which supported the ideas of Atatürk.

This presentation is based on the archives’ documents, collections of verbal narratives and contemporary media publications. Moreover, the effects of social integration and/or separation of the immigrants on the existing society will be shortly examined.

Filiz Künüroğlu
Dr. Öğretim  yesi
K tip  elebi Üniversitesi
Psikoloji
filiz.kunuroglu@ikc.edu.tr

**Avrupa’dan Dönen Türk Göçmenlerin Kültürleşme Süreçlerini,
Psikolojik  yi Oluşlarını ve Avrupa’ya Geri Dönüş
Niyetlerini Etkileyen Faktörler**

Bu çalışmanın amacı Avrupa’dan Türkiye’ye kesin dönüş yapan Türk göçmenlerin psikolojik iyi oluşlarını ve sosyokültürel uyumlarını etkileyen faktörleri araştırmaktır. Çalışmada psikolojik ve sosyokültürel uyumu etkileyen ve göçmenleri Avrupa’ya geri dönüş niyetlerini yordayan faktörler incelenmiştir. Çalışmanın örneklemini ya ları 15-72 (M=42) arasında değişen,    kuşaktan, 178 katılımcı olu tırmaktadır. Araştırmanın sonucunda algılanan bireysel ve grup ayrımcılığının ve g  cl  Türk etnik kimliğine sahip olmanın g  menlerdeki iyi oluş düzeyini yüksek düzeyde yordadığı g r lm   tir. Araştırmanın önemli katkılarından biri ise katılımcıların %40’ının Avrupa’ya geri dönüş niyeti olmasıdır. Göç edilen ülke kültürüne yönelim ve Türkiye’ye psikolojik adaptasyon düzeyinin düşük olması tekrar g   niyetini önemli derecede yordamıştır. Araştırmanın bulguları etnik kimlik oluşumu ve çift boyutlu kültürleşme teorileri çerçevesinde tartışılmıştır.

Filiz Künüroğlu
Assist. Prof. Dr.
Katip Çelebi University
Psychology
filiz.kunuroglu@ikc.edu.tr

**Re-acculturation, Well-being and Return Intention
among Turkish Return Migrants from Western Europe**

This study aims to explore factors affecting psychological well-being and sociocultural adaptation of Turkish return migrants from Western Europe. The factors predicting better psychological and sociocultural adaptation of returnees and the factors causing them to have intention to remigrate to Europe were investigated. The study involved 178 individuals, aged 15 to 72 years (M=42) from three generations. The study revealed that perceived individual and group discrimination and home country ethnic identity play an important role in the psychological wellbeing of return migrants. One major contribution of the study is that forty percent of returnees have intention to remigrate to Europe and host country orientation and failure to psychologically adapt to Turkey was found to have a major role in the intention to remigrate to Europe. The results are discussed within the theories of ethnic identity formation, bi dimensional theories of acculturation and the rejection disidentification model.

Fusun Özerdem

Doç. Dr.

Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi

Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler

fusunozerdem@mu.edu.tr

Çatışmadan Kaynaklı Göç ve Çatışma Yaratın Göç Paradoksu Üzerine bir İnceleme

Zorla göç veya zorla yerinden edilme, mülteciler, ülke içinde yerinden olmuş kişiler ve göçmenler dahil olmak üzere dünyadaki milyonlarca insanın yerinden edilmesine neden olmuştur. 2019 itibarıyla, her 2 saniyede bir 1 kişi üzerlerindeki kıyafetler dışında başka bir şey olmadan yerinden edilerek göç etmek zorunda kalmaktadır. Şu anda, zorla yerinden edilmiş kişilerin küresel toplamı 68,5 milyonun üzerinde olup bu insanların evlerini terk etmesine yol açan çok sayıda farklı faktör bulunmasına rağmen bu faktörlerin hepsi ortak bir hedefe öncülük etmektedir: Daha iyi, daha güvenli bir hayata sahip olmak. Uluslararası göçün nedenleri olarak kuraklık, açlık, sel, depremler, savaş ve çatışma ve ekonomik sorunlar sayılabilmektedir. Ancak göçün oldukça politikleştirilmesi nedeniyle göç, sık sık çatışmalarla ilişkilendirilmektedir. Birçok durumda, nüfus hareketleri devlet kurumlarıyla veya varış yerindeki yerli topluluklarla çok yönlü çatışmalara yol açmaktadır. Göçün her zaman çatışma ile sonuçlanmadığını örnekler de mevcut iken çatışmalar farklı seviyelerde ortaya çıkabilmekte ve farklı konu alanlarının etrafında patlak verebilmektedir. Dahası, göçmenler yeni çatışma döngüleri için risk faktörleri yaratarak daha fazla göçmen akışını yaratmaktadır. Netice itibarıyla günümüzdeki göçmen nüfusunun mirası, ekonomik beklentileri, siyasi temsili ve hatta katılımı olmayan gençlerin nesli olup göçmen çocukların yaklaşık yarısı okul eğitimi dahi alamamaktadır. Bu durumda, bazı olaylarda ev sahibi ülkelerinin nüfusundan ve güvenlik güçlerinden düşmanlık gören göçmenler aşırılık yanlısı gruplar tarafından radikalleşmeyi hedefleyebilmektedirler. Orta Doğu’da devam eden kaos daha fazla terör ve göçmen üretirken, Sahra altı Afrika’nın büyük bir çatışma ve ulus ötesi terörizm kaynağı olma potansiyeli bulunmaktadır. Peki gelecekte devletlerarası bir savaş çıkma durumunda kim kiminle ve kime karşı savaşıacaktır? Sonuç olarak politika yapımcıların, yerinden edilmenin temel nedenleri olan başlıca çatışmaları ele almaları gerekmektedir. Suriye’deki ve başka yerlerdeki savaşları çözme çabaları kesintili devam etmekte olup yalnızca yarısı devreye girmiştir. Kriz, daha kararlı ve tek fikirli diplomasinin önemini vurgulamalıdır. Politika yapımcılar, savaşları besleyen, çatışmayı önleme konusunda daha iyisini yapmak ve şiddete dönüşen siyasi, ekonomik ve kalkınma başarısızlıklarına ve şikayetlerine daha fazla dikkat etmek için uluslararası ve bölgesel jeopolitik rekabetlerini azaltmak için daha fazla şey yapmalıdır.

Füsun Özerdem
Assoc. Prof. Dr.
Muğla Sıtkı Koçman University
Political Sciences and Public Administration
fusunozerdem@mu.edu.tr

An Investigation on the Paradox of Conflict Induced Migration and Migration Generating Conflict

Forced migration or forced displacement has led to the displacement of millions of people around the world, including refugees, internally displaced persons and immigrants. As of 2019, one person is forced to migrate in every two seconds and getting displaced without having anything other than his/her clothes. Currently, the global total of forced displaced persons is over 68.5 million, and although there are various factors that have led them to leave their homes, all of these factors lead to a common goal: to have a better, safer life.

Drought, hunger, floods, earthquakes, war, conflict and economic problems can all be considered among the causes of international migration. However, since it is a highly politicized issue, migration is often associated with conflicts. In many cases, population movements lead to multi-faceted conflicts with government agencies or indigenous communities in host countries. Even though there are cases where migration had not resulted in conflict, conflicts mostly do occur at different levels and erupt around different subject areas. Moreover, migrants often cause more flows of migration, through triggering risk factors for new conflict cycles. As a result, the legacy that today's immigrant population left behind, is a generation of young people who do not have any economic expectations, political representation and participation, considering the fact that, almost half of immigrant children do not even receive primary education. In such cases, where immigrants face hostility from the host country's population and security forces, they become targets of extremist groups that seeks to radicalize them even further. While ongoing chaos in the Middle East generates more terror and migrants, sub-Saharan Africa harbors an enormous potential for becoming a major source of conflict and transnational terrorism. Yet, who will fight with whom and against who in the event of an interstate war in the future?

Consequently, policy makers today are obliged to address the major conflicts that constitutes the main causes of displacement. Efforts to resolve wars in Syria and elsewhere continue intermittently and with half measures. The crisis should emphasize the importance of more determined and single-minded diplomacy. Policymakers should do more to reduce international and regional geopolitical rivalries to feed wars, do better in preventing conflict, and pay more attention to political, economic and development failures and complaints that turn into violence.

Gökhan Kağmıcı
Dr. Öğr. Üyesi
Uşak Üniversitesi
Tarih
gokhan.kagnici@usak.edu.tr

Ayrıcalık mı Cezalandırma mı? M.Ö. I. Binyılda Araplara ve Aramlara Yönelik Göç ve İskân Politikaları

M.Ö. 12. yüzyıldan sonra Yakındoğu’da oluşan siyasi otorite boşluğunu merkezi bir imparatorluk misyonuyla dönemin önemli devletlerinden Asurlular doldurmaya çalışmaktaydı. Asurlular M.Ö. 10. yüzyılın sonlarına doğru birtakım politik uygulamalarla yayılmacı siyasi ve askeri faaliyetlerini kalıcı hale getirmeye çalışmaktaydı. Bunlar arasında Yeni Asur kralları (özellikle M.Ö. 9. ve 7. yüzyıllar arası) tarafından adeta bir devlet politikası olarak yürütülen göç ve iskân uygulamaları dikkati çekmekteydi. Bu uygulamaların en nihai amacı Asur İmparatorluğunun baskıyla ve antlaşmalarla sağlamaya çalıştığı sıfır düşman ve sorunsuz merkezileşme politikaları açısından bazı siyasi toplulukların devlet bekasına zarar verme potansiyellerine engel olmaktı. Siyasi ve ekonomik anlamda birtakım sorunlara yol açabileceği düşünülen etnik topluluklar kitleler halinde yaşadıkları yerlerden İmparatorluğun kolay bir şekilde kontrol altında tutulabileceği başka yerlere göçe zorlanmışlardı. Bu toplu nüfus hareketliliği ilk etapta bir cezalandırma pratiği olarak görülmekle birlikte Asurlular bu konuda planlı ve programlı bir şekilde hareket etmişlerdi. Onların göç ve iskân politikaları siyasi, askeri ve iktisadi alanlarla ilgili öngörüler ve sonuçlar içermekteydi. Hatta kültürel etkileşim ve dönüşüm ile şehirleşme pratikleriyle de yakından ilgiliydi. Bundan dolayı etnik topluluklara yönelik bu göç hareketliliği Asur İmparatorluğunun hem iç hem de dış siyaseti açısından oldukça önemliydi.

Arap ve Arami topluluklarının dâhil olduğu birçok etnik topluluk yaşadıkları yerlerden yeni alanlara göç etmeye zorlanmıştı. Özellikle M.Ö. I. binden sonra her iki Sami topluluğun Yakındoğu’daki ve Arabistan Yarımadasındaki siyasi ve iktisadi etkinlikleri Asur krallarının oldukça rahatsız edecek bir noktaya ulaşmıştı. Çok sayıda kabile ve hatta ufak şehir devletleri halinde organize olan Aramlar İmparatorluk sınırlarını aşarak yayılmaya çalışmaktaydılar. Bundan dolayı Asur-Arami ilişkileri bu yakınlaşan toplulukların olası tehlikelerini bertaraf etme politikaları çerçevesinde değerlendirilmekteydi. Diğer taraftan Arabistan Yarımadasında kabileler halinde yaşadıkları için İmparatorluk merkezlerine uzakta olan Araplar, Aramların tersine, İmparatorluğun uzak bölgelere yönelik belirlediği siyasi ve ekonomik yayılmacılık politikalarının muhatabı olmak zorunda kalmıştı. Her iki etnik topluluk Yeni Asur devleti tarafından farklı gerekçelerle zorunlu göçe zorlanmışlardı.

Bu çalışmada M.Ö. I. binyıla tarihlendirilen Yeni Asur kral yazıtlarında ve bazı mektuplarda Arap ve Arami topluluklarına yönelik göç ve iskân politikalarının neler olduğu ve nasıl uygulandığı üzerinde durulacaktır. Bu etnik gruplara yönelik bu tür uygulamaların siyasi, kültürel ve toplumsal sorunlarından ve sonuçlarından bahsedilecektir. Böylece bir siyasi ve merkezi otoritenin kadim etnik topluluklarla ilişkisini göç olgusu üzerinden nasıl tanımlamış olduğu belirlenmeye çalışılacaktır.

Gökhan Kağmıcı
Assist. Prof. Dr.
Uşak Üniversitesi
History
gokhan.kagnici@usak.edu.tr

Privilege or Punishment? The Forced Displacement and Resettlement Policies of the Arabs and Arameans in the First Millenium BC

After the 12th century BC, the Assyrians, one of the political formation of the period, were trying to fill power void in the ancient Near East with the idea of central imperialism. The Assyrians, towards the end of the 10th century BC, had put in place some political practices in order to make their expansionist political and military activities permanent. Among these practices, the deportation and resettlement policies implemented by the Neo-Assyrian kings (especially between the 9th and 7th centuries BC) as a state policy are remarkable. This policy of resettlement became a key factor for the Assyrian Empire. The ultimate goal of the deportation and resettlement practices was to prevent potential and rebellious peoples who attempts hostile acts against the Empire. In fact, the Assyrian Empire was struggling for zero problem and consistent centralization policy for the continuity of the state itself. The ethnic groups that may cause some political and economical disorders were forced to migrate from one region to another that the Empire could easily control. Although the mass deportation policy was regarded as a punishment practice at the first stage, the Assyrians implemented this policy calculatedly. The deportation and resettlement practices implemented by the Assyrians were related to their perspectives and decisions on political, militaristic and economical areas. It was also closely related to cultural interaction and transformation and settlement practices. Therefore, this mass deportation mobility against rebellious peoples was very crucial both for the domestic and foreign policies of the Neo-Assyrian Empire.

Besides the many ethnic groups included Arabs and Arameans were forced to resettle elsewhere in the Assyrian Empire from where they live. Especially, after the first millennium BC, the political action and economical activities of both Semitic peoples in the ancient Near East and the Arabian Peninsula reached new a peak to annoy Neo-Assyrian kings. The Arameans were organized in different tribal groups and even independent small city states. They were trying to spread surpassing the borders of the Empire. Therefore, Neo-Assyrian and Aramean relations were considered within the framework of the imperial policies which including elimination of hazards of the threatening Arameans. On the other hand, Arabs who living in tribes on the Arabian Peninsula were far from the Imperial centers. The Arab tribes, unlike the Arameans, had to deal with expansionist political and economical activites that intended for far South of the Assyrian Empire. Both ethnic groups were forced to deport by Assyrians due to different reasons.

In this paper, the deportation and resettlement policies of the Arab and Aramean tribes according to the Assyrian king inscriptions and several letters dated to the 1st millennium BC, will be discussed: what is the ultimate goal of these policies and how they are implemented ? Political and sociocultural problems arising from these practices aimed at these ethnic groups and their consequences will be discussed. Moreover, it will be tried to determine how a political and central power defines its relations with ancient ethnic groups or tribes through the migration phenomenon.

Gökhan Tuncel
Doç. Dr.
İnönü Üniversitesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi
gokhan.tuncel@inonu.edu.tr

Türkiye’deki Toplumsal Ayrışma ve Bütünleşme Sürecine Suriye Göçünün Etkisi: Riskler ve Fırsatlar

Toplumsal yaşamın sürdürülebilirliğini sağlayan dayanışma ve işbirliğini besleyen pek çok kaynak ve süreç bulunmaktadır. Aynı kaynak ve süreçler bir taraftan toplumun belli kesimleri arasında ayrışma yaşanmasına, ayrışmanın yaygınlaşmasına ve derinleşmesine zemin hazırlarken, diğer taraftan toplumsal bütünleşmenin oluşumuna katkı sunabilmektedir. Bir yönüyle toplumsal birlikteliğin devamı için imkân sunan kaynak ve süreçler diğer taraftan toplumsal gerilim ve çatışma riskinin ortaya çıkmasına, yaygınlaşmasına ve keskinleşmesine neden olabilmektedir.

İnsan ve toplum yaşamında önemli bir yer tutan göç olgusu, toplumsal ayrılmaya veya bütünleşmeye kaynaklık etmektedir. Arıca göç olgusu, tarihsel süreç içerisinde toplumsal ayrılmaya zemin hazırlayan ırk, dil, din, mezhep, etnisite, kültür, ekonomi, siyaset gibi doğal veya yapay ayrışma kaynaklarını aktifleştirmekte, bu kaynakların etki sürecini hızlandırmakta ve etki düzeyini de artırmaktadır. Bir taraftan göçmenlerle yerleşik nüfus arasında yaşanan ayrışmanın kaynağı ve aracı işlevi gören göç olgusu, diğer taraftan çeşitli nedenlerden dolayı ayrışan yerleşik nüfusun göçmenler karşısındaki konumlanmasına dayanan bir birlikteliği (toplumsal bütünleşmeyi) ortaya çıkartmaktadır. Aynı şekilde göç olgusu, geçmişte çeşitli nedenlerle ayrışan göçmenleri de dayanışma duygusu güçlü bir toplumsal kesime dönüştürebilmektedir.

Göç süreci hayatın hemen her alanında risk düzeyi yüksek dinamik insanlar olan göçmenleri ortaya çıkarttığı gibi, yerleşik nüfusun risk düzeyi yüksek dinamik göçmenler karşısında tutunabilme çabası içerisine girmesini de beraberinde getirmiştir. Yeni yerleşim yerindeki yapılar ile yerleşik nüfusun göçü ve göçmenleri kısa ve orta vadede karşılayabilme ve yönetilme kapasitesinin yüksekliği, göçü ve göçmeni risk olmaktan çıkartıp, fırsata dönüştürebilmektedir. Dünyanın pek çok gelişmiş ülkesi göç politikasını bu bağlamda oluşturmakta ve uygulamaktadır.

Göçün nedeni ve türü göçmenlerin yeni yerleşim yeri ve yerleşik nüfus için risk veya fırsat olma ihtimali üzerinde etki yapabilmektedir. Özellikle siyasal nedenlerle zorunlu göçe tabi tutulmuş kitleler gittikleri yeni mekân ve bu mekânda yaşayanlar için büyük bir risk oluşturmaktadır. Oysa, geniş zamana yayılmış ekonomik veya sosyal nedenli iradi ve bireysel göç, yeni mekan ve o mekânda yaşayanlar için önemli fırsatların ortaya çıkabilmesini sağlamaktadır. Göç ve göçmenlerin riskten fırsata dönüşmesi büyük ölçüde, bütünlükçü bir göç politikası kapsamında, göçü karşılayan yerleşim yerindeki siyasal yapılarla sosyal yapıların birlikte hareket etmesine bağlıdır.

2011 yılı sonrasında Suriye’de ortaya çıkan iç savaş büyük bir göç dalgasına neden olmuştur. Türkiye, bu göç dalgasından en fazla etkilenen ülkelerden biri olmuştur. Bu süreçte açık kapı politikası uygulayan Türkiye’ye 5 yıl gibi kısa sayılacak bir zaman diliminde yaklaşık 4 milyona yakın Suriyeli giriş yapmıştır. Aradan geçen 8 yılın sonunda Türkiye göç konusunda önemli süreçler yaşamış, büyük deneyimler kazanmıştır. Yaşanan bu süreçlerle, kazanılan deneyimler Suriye göçünün taşıdığı riskler yanında, birçok alanda

fırsatların da ortaya çıkabileceğini göstermiştir. Yapılacak bu çalışmada Suriye göçünün taşıdığı riskler ile sunduğu fırsatlar toplumsal ayrışma ve bütünleşme bağlamında ele alınacaktır. Bu tür çalışmalar Türkiye’nin toplumsal yapısı ve bu yapının işleyişi hakkında önemli bilgiler verecektir.

Gökhan Tuncel
Assoc. Prof. Dr.
İnönü University
Political Sciences and Public Administration
gokhan.tuncel@inonu.edu.tr

Impact of Syrian Migration on Social Segregation and Integration Process in Turkey: Risks and Opportunities

There are many resources and processes that nurture solidarity and cooperation that ensure the sustainability of social life. While, on the one hand, the same resources and processes lead to dissociation in certain segments of society and pave the way for dissemination and deepening the dissociation, they can contribute to the formation of social integration on the other hand. On the one hand, the resources and processes that provide opportunities for the continuity of social unity can lead to the emergence, spread and sharpening of the risk of social tension and conflict.

Migration, which has an important place in human and social life, is the source of social segregation or integration. The phenomenon of migration also activates natural or artificial sources of segregation such as race, language, religion, sect, ethnicity, culture, economy, politics, which accelerates the process of impact of these resources and also increases their level of influence. On the one hand, the phenomenon of migration, which serves as the source and mediator of the divergence between immigrants and the resident population, on the other hand, reveals a cohesion (social cohesion) based on the positioning of the segregated resident population against immigrants for various reasons. Similarly, the phenomenon of migration can transform the migrants who have been separated for various reasons in the past into a strong social community.

The migration process has created immigrants with high-risk dynamic people in almost all areas of life and lead the resident population to struggle effort against high-risk dynamic immigrants. With the structures in the new settlement, the resettlement population and the capacity to meet and manage the migrants in the short and medium term can eliminate migration and immigration from risk and turn it into an opportunity. Many developed countries of the world form and implement migration policy in this context.

The cause and type of immigration can have an impact on the likelihood that migrants are risks or opportunities for new settlements and resident populations. Especially the masses who have been subjected to forced migration due to political reasons constitute a great risk for the new place they migrate and the people living in this place. However, voluntary and individual immigration due to economic or social reasons, which are spread over a wide period of time, provides the opportunity for new spaces and important opportunities for those living in that space. Migration and the transformation of migrants from risk to opportunity depend to a large extent on the unity of the political and social structures in the settlements that meet the migration within the context of an integrated migration policy.

The civil war in Syria after 2011 has caused a major wave of migration. Turkey has been one of the most affected countries by this wave of immigration. In a short period of 5 years, Turkey, which applied open-door policy in this process, had some 4 million Syrians input of immigrant. At the end of the last 8 years, Turkey has lived the important

processes of migration, and gained great experience. Experiences gained through these processes have shown that in addition to the risks of Syrian migration, opportunities may arise in many areas. In this study, the risks and opportunities of Syrian migration will be discussed in the context of social segregation and integration. Such studies will provide important information about the social structure of Turkey and the functioning of this structure.

Hakkı Uyar
Prof. Dr.
Dokuz Eylül Üniversitesi
Tarih
hakki.uyar@deu.edu.tr

Osmanlı’dan Cumhuriyet’e Göç Sorununa Kurumsallaşarak Yanıt Verme Arayışları

Osmanlı Devleti’nin toprak kayıplarıyla beraber küçülme sürecine girmesi, küçülen Osmanlı topraklarına zorunlu göçü beraberinde getirdi. Bu bağlamda ilk kitlesel göç, Kırım’ın kaybı ile sonuçlanan Küçük Kaynarca Antlaşması sonucunda gerçekleşti. Takip eden 150 yıllık süreç küçülen imparatorluğun yoğun Türk ve Müslüman göç almasıyla ve sorunlar yumağının artmasıyla devam etti. Balkanlar ve Kafkaslardan gelen göç dalgasının altından kalkmakta zorlanan devlet yeni arayışlara yöneldi. 19. Yüzyıl, travmatik yenilgilerle göç dalgasının hızlanmasını beraberinde getirdi. Sayıları milyonları bulan insan Balkanlar, Kafkaslar ve Kırım topraklarından Anadolu’ya gelmek zorunda kalırken bir bölümü de o topraklarda öldürüldü. Savaşlar, yeni kurulan millî devletler ve etnik çatışmaların yol açtığı bu kanlı süreçte Anadolu toprakları yoğun göç alırken Ermeni Tehciri ve Türk-Rum nüfus mübadelesi de yaşandı. Yaşanan zorunlu göçler, göçmenlerin iskan edilmesi konusunda özel örgütlenmeleri ve politikaları da zorunlu kıldı. Çünkü bu belediyelerin ya da yerel mülki erkanın üstesinden gelebileceği bir sorun olmaktan öteye geçmişti. İlk olarak Kafkasya’dan gelen göçler dolayısıyla Trabzon Valisi başkanlığında İdare-i Umumiye-i Muhacirin Komisyonu kuruldu. Komisyonun görevi göçmenlerin daimi iskanlarını sağlayacaktı ve göçmenlerin yerleşme masraflarını karşılamak da devlete aitti. Sonraki yıllarda örgütlenme daha kurumsal bir kimliğe büründü. 1912 yılındaki Birinci Balkan Savaşı yenilgisinin yarattığı yoğun göç dalgası, yeni bir örgütlenmeyi de beraberinde getirdi ve Aşair ve Muhacirin Müdüriyeti Umumiyesi kuruldu. Yeni kurumsal yapının gelen göçmenlerin yerleştirilmesi konusunda izlediği strateji dikkate değer özellikler taşımaktadır. Bu bildiri hem bu stratejiyi ve yeni kurumsal yapının özelliklerini ele almayı amaçlamaktadır. İlave olarak Birinci Dünya Savaşı ve Milli Mücadele sürecinde yaşananlar 1923’te Mübadele İmar ve İskan Vekaleti’nin kurulmasını zorunlu hale getirdi. 1930’lu yıllarda nüfus hareketliliğinin azalmasıyla birlikte sorunların da azaldığı görülmekle birlikte sorunların ortadan kalktığını söylemek mümkün değildi. Nitekim Türkiye’nin göç bağlamındaki sorunları ve kurumsal örgütlenme süreci günümüzde de varlığını değiştirerek ve dönüşerek sürdürmektedir.

Hakkı Uyar
Prof. Dr.
Dokuz Eylül University
History
hakki.uyar@deu.edu.tr

Attempts to Solve the Migration Issue through Institutionalization from the Ottoman Period to the Republican Era

As the Ottoman Empire went into a downsizing process with the big losses of territory, compulsory migration became a staple in the Ottoman lands. In this context, the first mass migration occurred as result of Treaty of Küçük Kaynarca after the loss of Crimea. The ensuing 150 year witnessed the continuation of migration movements with the downsizing Empire that received intense Turkish and Muslim emigration together with an increasing numbers of related problems. The state authorities who were struggling to overcome the waves of immigration from the Balkans and Caucasus, were in search of new initiatives. The 19th century brought in the acceleration of the migration waves after traumatic defeats. Millions of people were forced to come to Anatolia from the Balkans, the Caucasus and Crimea while many others were killed. During this bloody years caused by wars, newly established national states and ethnic conflicts, the Anatolian lands were receiving vast numbers of migrants while witnessing the Armenian deportation and Turkish –Greek population relocation .

These forced migrations led the way to the establishment of special institutions and policies to implement the solutions and resettle these migrants since it was more than a problem that the municipalities or local authorities could overcome. First of all, the Commission of General Administration for Emigrants (Idare-i Umumiye-i Muhacirin) was established under the auspices of Trabzon governorship. The task of the commission was to provide permanent resettlements for the emigrants and it was the state’s responsibility to cover the costs of these processes. In the following years, the organization became more institutional. The wave of immigration after the First Balkan War led the way for the creation of a new organization, the General Directorate for Communities and Emigrants (Aşair ve Muhacirin Müdüriyeti Umumiyesi). The strategy of this new institutional structure for the placement of incoming emigrants was noteworthy. This paper aims to address both this strategy and the characteristics of the new institutional structure.

In addition, the events of the First World War and the Turkish National War of Independence made the establishment of the Ministry of Exchange and Resettlement necessary. Although population mobility decreased in the 1930s, it was not possible to claim that the problems disappeared. Indeed, migration issues and the process of institutionalization continues to exist and evolve today.

Hatice Deniz Canoğlu
Arş. Gör.
Ege Üniversitesi
Alman Dili ve Edebiyatı
hdcanoglu@gmail.com

Göç ve Çokdillilik: Almanya’ya İş Göçünün Dilsel ve Sosyokültürel Etkileri

1960’lı yılların başlarından itibaren başlayan işçi göçü Almanya’nın toplumsal ve kültürel yapısını değiştirmesinin yanı sıra, dilsel çeşitliliği de beraberinde getirmiştir. Çokkültürlü ve çokdilli yaşam Alman toplumuna entegre olmaya çalışan Türk göçmen işçilerin kendilerine özgü dilsel ifade biçimleri geliştirmelerine neden olmuştur. Türk göçmenlerin bu ifade biçimleri Alman dil sistemi içerisinde yeni oluşumlara yol açmıştır (Wiese 2012: 10). Öyle ki dilsel ve kültürel heterojenite özellikle Türklerin Almanya’da yoğun olarak yaşadığı büyük şehir merkezlerinde istisna olmaktan çok bir kural haline gelmiştir (Lüdi 1996: 234). Okulda, metroda, otobüste, süpermarkette ve hatta iş yerlerinde bu toplumsal ve dilsel değişiklikler görünür ve aynı zamanda duyulur hale gelmiştir.

Göç alanında yapılan dilbilimsel araştırmalarda, özellikle Türk göçmenlerin kullandığı karışık dil görüngüleri ilgi odağı olmuştur. Sadece bilimsel alanda değil toplumsal, sosyokültürel ve siyasi alanda ve hatta yazılı ve görsel medyada da ilk göçmen hareketlerinden bu yana Türk göçmenlerin konuşmalarına ve kullandıkları dile yönelik şüpheli ve eleştirel yaklaşımlar söz konusudur. Göç söylemi işçi göçünün ilk yıllarının geride kalması ve misafir işçilerin artık kalıcı olduklarının anlaşılmasından itibaren entegrasyon tartışmaları ile bağdaştırılmaya başlanmış, Türk göçmenlerin kullandıkları dil, topluma yeterince uyum sağlayamadıkları için ortaya çıkan bir negatif olgu olarak tanımlanmıştır (Gogolin 1994: 3). Bu çalışma, Almanya’da yaşayan Türk göçmenlerin sosyokültürel gerçekliğinin dil ve konuşma üzerindeki etkisini incelemeyi amaçlamaktadır. Alman edebiyatından ve toplumsal yaşamdan somut örneklemelerle dil ve sosyokültürel çevre arasındaki ilişki irdelenerek, bir yandan dilin toplumsal yapıyı ne ölçüde değiştirdiği, diğer yandan ise çokkültürlü ve çokdilli yaşamın dil üzerindeki etkileri ortaya konulmaya çalışılacaktır. Böylece Almanya’ya işçi göçünün 58. yılında göç olgusunun ve özellikle Türk göçmenlerin Alman toplumu ve Alman dili üzerindeki dilsel ve sosyokültürel etkilerinin ne boyuta ulaştığı ve bu etkinin Almanlar tarafından nasıl değerlendirildiği incelenecektir.

Kaynakça

- Gogolin, Ingrid (1994): *Der monolinguale Habitus der multilingualen Schule*. Münster: Waxmann.
- Lüdi, Georges (1996): „Mehrsprachigkeit“, in: Goebel, Hans et al. (Hrsg.): *Kontaktlinguistik / Contact Linguistics / La Linguistique de Contact (HSK)*, 1. Halbband. De Gruyter: Berlin / New York, S. 233-245.
- Wiese, Heike (2012): *Kiezdeutsch. Ein neuer Dialekt entsteht*. München: C.H.Beck.

Hatice Deniz Canoğlu
Res. Assist.
Ege University
German Language and Linguistic
hdcanoglu@gmail.com

Migration and Multilingualism: The Linguistic and Sociocultural Effects of Labour Migration to Germany

Labour migration, which began in the early 1960s, has not only changed the social and cultural structure of Germany, but also brought about linguistic diversity. Multicultural and multilingual life has led Turkish immigrant workers who have been trying to integrate themselves into German society to develop their own linguistic forms of expression. These forms of self-expression of Turkish immigrants have led to new formations within the German language system (Wiese 2012: 10). So much so that linguistic and cultural heterogeneity has become a rule rather than an exception (Lüdi 1996: 234), especially in the big city centres of Germany where the Turks live intensively. At school, on the subway, on the bus, in the supermarket and even at work, these social and linguistic changes have both become visible and audible at the same time.

In the linguistic research conducted in the field of migration, the mixed language phenomena used by Turkish immigrants are of particular interest. Not only in the scientific field, but also in the social, sociocultural and political sphere, and even in the written and visual media, there have been critical approaches to the speeches and language of Turkish immigrants since the first migrant movements. The concept of migration has been left behind in the early years of labour migration and has been associated with integration debates since it is understood that guest workers are now permanent and the language used by the Turkish immigrants was defined as a negative phenomenon due to the lack of adaptation (Gogolin 1994: 3). This paper aims to examine the impact of the sociocultural reality of Turkish immigrants living in Germany on language and speech. By examining the relationship between language and sociocultural environment with examples from German literature and social life, on the one hand the extent to which language changes the social structure and on the other hand the effects of multicultural and multilingual life on language will be analysed. Thus, the extent to which the migration phenomenon, especially on the Turkish immigrants, has reached the linguistic and sociocultural effects on German society and German language on the 58th anniversary of labour migration to Germany and how this impact is evaluated by the Germans will be examined.

References

- Gogolin, Ingrid (1994): *Der monolinguale Habitus der multilingualen Schule*. Münster: Waxmann.
- Lüdi, Georges (1996): „Mehrsprachigkeit“, in: Goebel, Hans et al. (Hrsg.): *Kontaktlinguistik / Contact Linguistics / La Linguistique de Contact (HSK)*, 1. Halbband. De Gruyter: Berlin / New York, S. 233-245.
- Wiese, Heike (2012): *Kiezdeutsch. Ein neuer Dialekt entsteht*. München: C.H.Beck.

Hülya Bayrak Akyıldız
Doç. Dr.
Anadolu Üniversitesi
Türk Dili ve Edebiyatı
hbayrak@anadolu.edu.tr

Mübadale Edebiyatında Kimlik Perspektifleri ve Dil

Lozan Antlaşması'na bir ek protokolle bağlanan Mübadale anlaşmasıyla, Yunanistan'dan yaklaşık dört yüz elli bin Müslüman Türkiye'ye gönderildi. Türkiye'den ise –anlaşmadan önce büyük bir kısmı halihazırda göçmüş olan- toplamda bir milyon iki yüz bin Ortodoks Hristiyan'dan kalan 186.189 kişi göç ettirildi. Mübadale anlaşması, barış zamanında gerçekleşmiş, tek yönlü ve zorunlu bir göçtü. Bir yanda yeni ulus devletler ve bu devletlerin yeni ulus tanımları, bir yanda “sınırın yanlış tarafında kaldığı için” doğduğu topraklardan koparılan mübadiller bir kimlik karmaşasına zemin hazırlıyordu.

Mübadale'nin dikkate aldığı tek ölçüt, 19. yüzyılda topluluk kimliğinin temelinde yer alan dindi. Bu nedenle günümüzde ulus kimliğinin en önemli parçalarından olarak algılanma eğiliminde olan dil dikkate alınmayan ölçütlerden biriydi. Dolayısıyla her iki ülkeye doğru göçlerde de gidilen ülkenin dilini bilmeyen, terk edilen ülkenin dilini anadil olarak konuşan topluluklar vardı.

Her grup, din, dil, sınıf, üretim ilişkileri ve yurt aidiyetlerinin farklılığına göre Mübadale'den farklı şekillerde etkilenmiştir. Türkçe konuşan Hristiyanlar, Rumca/Giritlice konuşan Müslümanlar, Türk olmayan Müslümanlar, Bektaşiler, kendi milliyetçilikleri daha çok dil ve etnik köken vurgusu üzerinden gelişen Arnavutlar, adalılar, Küçükbalkanlılar, Selanikliler, tarım işçileri, at yetiştirenler, kentliler, dönmeler ve benzerleri kendi iç aidiyetleri ve grup kimlikleri olan topluluklardı ve ulus devlet çağı onlara homojen ve tekil bir üst kimlik çiziyordu. Hepsi göç edilen ülkede farklı kimlik kuruluş/koruma/adaptasyon/direnç süreçleri yaşamışlardı.

Bu bildiri anadili göçülen topraklarda konuşulandan farklı olan grupların durumunu, dil ve kimlik arasında kurdukları ilişkiyi ve bu durumun mübadaleyi konu alan romanlarda nasıl öyküleştirildiğini inceler. Dil meselesi bu konuyu ele alan hemen her romanda geçmekle birlikte konunun ağırlıkta olduğu üç roman incelemeye temel olur. Bunlar *Kritim*, *Savaşın Çocukları*, *Biz Vatanımıza Hasret Öldük Yavrularımı*'dir. Konunun değerlendirilmesinde hem Türk hem de Yunan edebiyatından diğer mübadale romanlarında dil meselesine yaklaşım da dikkate alınmış ve bunlara göndermeler yapılmıştır. Mübadale'nin yeni ülkeye ve ulus kimliğine adaptasyonu en zor kesimlerinin anadili farklı olan bu gruplar olduğu tahmin edilebilir. Eldeki metinler de bunu doğrulamaktadır. Adaptasyon sorunu haricinde dil farklılığı mübadillerin özellikle toprak dağıtımı ya da ailelerin bölünmesi konusundaki birtakım haksızlıklar karşısında haklarını arama şansını da ortadan kaldırmıştır. Romanlarda bu durum kimi zaman kimlik karmaşası kimi zaman da çeşitli haksızlıkların trajik biçimde sergilenmesi şeklinde yer bulmuştur.

Hülya Bayrak Akyıldız
Assoc. Prof. Dr.
Anadolu University
Turkish Language and Literature
hbayrak@anadolu.edu.tr

Identity Perspectives and Language in Population Exchange Literature

With the Population Exchange Agreement, which was an additional protocol to the Treaty of Lausanne, nearly two million people were displaced: Four hundred and fifty thousand Muslims were sent from Greece to Turkey and the remaining 186.189 of a grand total of one million two hundred Orthodox Christians who had already migrated before the agreement were sent from Turkey. The exchange agreement was a one-way and forced migration that took place in peacetime. The new nation-states and their new definitions of nation, along with the people displaced from the lands of origin who happened to be left at the wrong side of the border were laying the ground for a complexity of identity.

The only criterion taken into account for the population exchange was religion, which was at the heart of communal identity in the 19th century. Therefore, language that tends to be perceived as one of the most important components of national identity today was one of the disregarded criteria. Consequently, in migrations to both countries, there were communities who did not speak the language of the host country and spoke the language of the abandoned country as their mother tongue.

Each group was influenced by the population exchange in different ways according to the difference in religion, language, social class, relations of production. Turkish-speaking Christians, Greek / Cretan-speaking Muslims, non-Turkish Muslims, Bektashis, Albanians, islanders, people of Küçükbalkan and Thessaloniki, agricultural workers, horse breeders, urbanites, converts and the like were groups that had their own nationalisms and communal identities and the age of the nation-state projected them a homogenous and singular supra-identity. They all had different identity establishment / protection / adaptation / resistance processes in the immigrated country.

This paper examines the situation of groups whose native language is different from those spoken in immigrated country, the relationship they establish between language and identity, and how this is narrated in novels about population exchange. Although the language issue is mentioned in almost every novel that deals with the issue, the three novels that the subject is predominant are the basis of the study. These are *Kritimu*, *Children of War*, *We Died Longing for Our Homeland*, *My Children*. In the evaluation of the subject, the approach to the language issue in both Turkish and Greek literature was taken into consideration and references were made to these novels. The most disadvantaged group to adapt to the new country and national identity can be presumed to be those whose native language is different. The texts available confirm this. Apart from the problem of adaptation, language differences have also deprived the chances of the refugees to seek their rights against certain injustices, particularly about the distribution of land or the division of families. In the novels, this situation is sometimes found in the form of identity complexity and sometimes tragic display of various injustices.

İhsan Çetin
Doç. Dr.
Namık Kemal Üniversitesi
Sosyoloji
icetin@nku.edu.tr

Küresel Yerinden Edilmiş Nüfus ve Almanya’daki Suriyeli Mülteciler

Bu bildiride bir dönem Türkiye’de yaşamış, daha sonra Almanya’ya sığınma başvurusunda bulunmuş Suriyeli mültecilerin Avrupa deneyimlerini; göç tecrübeleri, alışma ve uyum süreçleri, kalıcılığa eğilimleri, ev sahibi toplum algıları, toplumsal ve kültürel değişimleri gibi değişkenler üzerinden analiz etmeyi amaçlamaktadır. Türkiye’den ayrılma kararlarının nasıl şekillendiği, göç hikayeleri, neden Almanya’nın seçildiği, dayanışma örüntüleri, işgücüne katılım, karşılaştıkları engeller, yabancı karşıtlığı gibi başlıklar bu bağlamda tartışılacak başlıca konuları oluşturmaktadır. Araştırmanın örneklem grubunu Türkiye’nin çeşitli illerinde bir süre kalmış, ardından Almanya’ya iltica etmiş Suriyeli birey ve aileler oluşturmaktadır. Ayrıca, uluslararası göçün değişen boyutları ile küresel düzeyde yerinden edilmiş nüfus olgusu, tartışmanın üst çerçevesini oluşturması sebebiyle bildiride değinilecek diğer konuları oluşturmaktadır.

Bildiride yer alan tartışmalar çoğunlukla Freiburg şehri ve çevresinde bulunan mültecilerle yapılmış saha çalışmasına dayanmaktadır. Görüşmeler bire-bir ve bizzat araştırmacı tarafından gerçekleştirilmiş, verilerin toplanmasında ise yarı-yapılandırılmış görüşme cetveli kullanılmıştır.

İhsan Çetin
Assoc. Prof. Dr.
Namık Kemal University
Sociology
icetin@nku.edu.tr

Globally Displaced Population and Syrian Refugees in Germany

In this paper, I try to analyze Syrian refugees who once used to live in Turkey and later migrated to Germany in the context of some variables; their experiences of migration and adaptation with the new place, their tendency for being permanent, their perception toward the host society, social and cultural changes, etc. Within these topics, I question that how do they make their decision to leave Turkey, their migration stories, why do they prefer Germany, particularly, types of solidarities they form, participation in labor force, obstacles they face, xenophobia fact and so on? The sample of the research is mainly constituted by Syrians who previously lived in Turkey and then applied for asylum in Germany. Related with the topic, I also examine changing aspects of international migration and global displaced population.

The arguments discussed here are based on a field research conducted on refugees who live in Freiburg city and around. The interviews are done in person and by the researcher himself. For collecting the data a semi-structured questionnaire form is used.

Ilkay Südaş
Dr. Öğrt. Üyesi
Ege Üniversitesi
Coğrafya
ilkaysudas@gmail.com

Göçmenlerin Hakim Kültüre Adaptasyonunda Kent Kimliğinin Rolü

Bu çalışmanın amacı, temel bir coğrafi kavram olan *yerin* göçmen nüfusların entegrasyonundaki rolüne dikkati çekmektir. Yerler çok farklı ölçeklerde ortaya çıkar. Bu çalışmada, mekânsal analiz birimi olarak kentler alınmıştır. Kentsel deneyimlerin bir sonucu olarak göçmenler, göç ettikleri ülkelere genel uyumlarında önemli bir rol oynayan bir kent kimliği geliştirebilirler. Bu anlamda, kentlerin göçmenleri hâkim kültürle bütünleştirici işlevini ortaya koyabilmek için, iki farklı kent ve iki farklı göçmen grubu seçilmiştir. Den Haag’da yaşayan Hollandalı Türkler ve Aachen’da yaşayan Almanyalı Türkler incelenmiştir. Yüzyüze veri toplama sürecinde Lalli’nin (1992) kent kimliği ölçeğinden yararlanılmış ve göç edilen ülkede çocuk yetiştirme istekliliği, o ülkeyi anavatan olarak görme düzeyi ya da kendini Avrupalı olarak tarif etme gibi, göçmenlerin genel adaptasyonuna ilişkin sorular da sorulmuştur. Sonuçlar, güçlü bir kent kimliğinin, göçmenlerin genel adaptasyonuna önemli bir katkı sağladığını göstermiştir.

Ilkay Südaş
Assist. Prof. Dr.
Ege University
Geography
ilkaysudas@gmail.com

The Role of Urban-Related Identity in Migrants’ General Adaptation to the Host Culture

The aim of this paper is to attract attention to role of the basic geographical concept of place in the integration of migrant populations. Places can emerge at any scale. This paper considers *cities* as the spatial unit to analyze. As a result of urban experiences, migrants can develop an urban-related identity which plays a crucial role in the general adaptation of them to the destination countries. I aim at indicating the strong relationship between urban-related identity and general adaptation to the host culture. In order to show the integrative function of places, among migrants two different cities and two different migrant groups were selected. Dutch-Turks in The Hague and German-Turks in Aachen were studied. The sample consists of 254 participants with Turkish background residing in the abovementioned cities. The urban-related identity scale of Lalli (1992) was employed during face to face data collection as well as the items measuring the adaptation of the participants were scored, such as the willingness to child-raising in the destination country, considering it as the home country or self-identification with Europe. Results indicate that in the two distinct urban contexts, a strong urban-related identity significantly contributes to the general adaptation of the participants to the host culture.

Ilse Van Liempt
Dr.
Utrecht Universitesi
Coğrafya
I.C.vanLiempt@uu.nl

Suriyeli Mültecilerin Hollanda'daki Entegrasyonu ve Yuva Kurma Pratikleri

Hollanda'daki 49 Suriyeli ile yapılan derinlemesine görüşmelere dayanarak, bu sunum Hollanda'daki kasaba ve şehirlerde entegrasyon ve yuva kurma süreçlerine odaklanmaktadır. Ekonomik ve sosyal entegrasyonla ilgili sorulara bakmanın yanı sıra yuva kurma pratiklerine de bakılmıştır. Yuva inşa etme süreci açısından evin içi ve çevresi ile mahalle açısından bir ayrıma gidiyor, Suriyeli mültecilerin dağılışı gösterdiği Hollanda kasabaları ve şehirlerinde günlük yaşamı nasıl tecrübe ettiklerini anlamak amacıyla, mültecilerin daha geniş uluslararası sosyal ortamına da bakıyorum. Suriyeli mültecilerin Hollanda'daki günlük yaşamlarında ne gibi kısıtlamalar ve fırsatlar vardır? Ve varışlarının ardından, kendi entegrasyonlarından sorumlu olacak şekilde ve kendi vasıtalarını kullanmak suretiyle ağırlıklı olarak mültecilerin kendilerine dayanan bir entegrasyon sistemine geçişi nasıl tecrübe etmektedirler?

Ilse Van Liempt
PhD
Utrecht University
Geography
I.C.vanLiempt@uu.nl

Syrian Refugees’ Integration and Home-Making in the Netherlands

Based on in-depth interviews with 49 Syrians in the Netherlands this presentation looks into integration and processes of homemaking in towns and cities in the Netherlands. Apart from looking into questions around economic and social integration I also look into homemaking practices. I distinguish between homemaking in and around the house and in the neighbourhood and also look at the wider transnational social environment of refugees in order to understand how Syrian refugees experience everyday life in the Dutch towns and cities to which they are dispersed. What constraints and opportunities do Syrian refugees experience in their everyday life in the Netherlands? And how do they experience the transition, upon arrival, to an integration system which relies heavily on refugees using their own agency and being responsible for their own integration?

İsa Kalaycı
Dr. Öğr. Üyesi
Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi
Tarih
isakalayci@mku.edu.tr

XX. Yüzyıl Ortadoğu Göçlerinin Tarihi Kökenleri

İnsanlık tarihiyle eşdeğer olan göç olgusu, XX. yüzyılda yaşanan savaşların da etkisiyle dünyanın en önde gelen ortak problemlerinden biri haline dönüşmüştür. Bu yüzyılın en karmaşık meseleleri arasında bulunan göç hareketlerinin büyük çoğunluğunun Ortadoğu merkezli olmasının tarihi arkaplanının ortaya konması bu çalışmanın amacını teşkil etmektedir. Zira günümüze tevarüs eden bu sorunsalın çözüm yollarından biri de meselenin özüne inerek, sosyo-tarihsel bir konuyu doğru kavrayabilmektir. İşte bu husus hem bu bildirinin önemini hem de yapılacak tarihi dönüm noktalarının tespiti suretiyle orijinalliğini gösterme iddiasıyla ortaya çıkmıştır.

Stratejistlerin “*kalpgâh/rimland*” olarak tanımladıkları ve gerçekte Güneybatı Asya şeklinde anılması gereken Ortadoğu, XX. yüzyıl göçlerinin en önemli kaynaklarından biri haline gelmiştir. Tarihsel açıdan bu nüfus devinimlerinin bölgeden kaynaklanan nedenleri olduğu gibi, bölge üzerinde emelleri olan emperyalist güçlerin etkisiyle gerçekleşen etkenleri de vardır. Bu bakımdan Ortadoğu göçlerinin tarihi kökenlerinin anlaşılması, göçlere etki eden her iki cihetin bir arada değerlendirilmesiyle mümkün olabilir. Ancak bu çalışmanın kapsamına, göçlere etki eden tarihi amillerin bölgeye yönelik ortak ve karakteristik özellikleri girmektedir. Bu ise konunun sınırlı bir şekilde ele alınmasını zorunlu kılmıştır.

XX. yüzyıldaki Ortadoğu göçlerinin kilometre taşlarını; Osmanlı Devleti’nin yıkılış süreci, sömürge yarışları, misyonerlik faaliyetleri, bloklaşmalar sonucunda oluşan Reval Görüşmeleri, Çin-Rus Savaşı, I. Dünya Savaşı, Gizli Antlaşmalar, Balfour Deklerasyonu, Paris Antlaşması, San Remo Antlaşması, Dünya ekonomik krizi, Peel Raporu, II. Dünya Savaşı, Arap-İbrani Savaşları, Körfez çatışmaları oluşturmıştır. Bahse konu bu tarihi hadiseler ve Ortadoğu coğrafyasının dâhili ve harici sebeplerle maruz kaldığı problemler sarmalı, milyonlarca insanın göç etmesine neden olmuştur. Bu durum Dünya genelinde Ortadoğu menşçili göçmenlerin sayısının artmasına neden olmuş, böylece birçok ülkede önce göç ağları daha sonra da göçmen diasporaları oluşmuştur.

Yapılan araştırma neticesinde, Ortadoğu göçlerinin başat nedenlerinin sömürgeci devletlerin izledikleri politikalardan kaynaklandığını söylemek mümkündür. Zira İngiltere, Fransa, ABD, İtalya, Rusya gibi emperyalist ülkelerin sırf demokrasi ve insan haklarını yaymak için bu coğrafyalara geldikleri düşünülemez. Bununla birlikte Ortadoğu’daki göçlerin iç sebepleri arasında siyasi (muhalif düşüncede olanlara baskı ve insan hakları ihlalleri), ekonomik (fırsat eşitsizliği, haksız rekabet, iş gücü sömürüsü), sosyal (statüsel bağnazlıklar, asabiye problemi, taassup), eğitim (okur-yazar sayısındaki yetersizlik, küreselleşememe, okuma alışkanlığının olmaması, yabancı düşmanlığı) gibi alanlardaki hususlar zikredilebilir. Bu bildirinin araştırılmasında UNHCR, IOM, Human Right Watch raporları, gazete haberleri, hatıralar, telif ve tetkik eserler ve arşiv belgelerinden faydalanılmıştır.

İsa Kalaycı
Assist. Prof. Dr.
Hatay Mustafa Kemal University
History
isakalayci@mku.edu.tr

Historical Origins of 20th Century Middle East Migration

Migration phenomenon, which has begun with the history of humanity, became one of the common problems of the world as an effect of the war in the 20th century. The aim of this study is revealing the historical background of the fact that most of the migration movements, which are among the most complex issues of this century, are based in the Middle East. Yet, one of the ways to solve these problems that affect the present days is to get to the essence of the issue and to grasp a social-historical issue correctly. This subject offered to show importance and originality of this study by determining the historical milestone.

The Middle East, which strategists define as “*kalpgâh/rimland*” and in fact should be called Southwest Asia, has become one of the most important sources of 20th-century migration. Historically, these population movements are caused by region problems as well as the influence of imperialist powers that have ambitions over the region. In this respect, understanding the historical origins of the Middle East migrations can only be possible by evaluating the two factors affecting migration. However, this study contains common and characteristic features of the historical factors which affect migrations. Because of these reasons, it was necessary to examine the subject as constricted.

The milestones of the Middle East migrations in the 20th century; The collapse of the Ottoman State, colonial races, missionary activities, Reval negotiations as a result of blockages, Sino-Russian War, World War I, Secret Treaties, Balfour Declaration, Treaty of Paris, San Remo Treaty, World economic crisis, Peel Report, II. World War, Arab-Hebrew Wars, Gulf wars. These historical events, internal and external issues in the Middle East, geographically exposed, caused millions of people migration. This situation induced rising of migrants who are from the Middle East around the world. Thus, firstly migrations network and then migrant diasporas have been set in many countries.

As a result of the research, it can be said that the main reason for Middle East migration is policies followed by imperial powers. It is unthinkable that imperialist countries such as England, France, the USA, Italy, and Russia came to these regions just to spread democracy and human rights. However, political (oppression and human rights violations against those who are opposed), economical (inequality of opportunity, unfair competition, labour exploitation), social (statutory bigotry, *asabiyyah* problem, prejudice), and educational (lack of literacy, anti-globalization, ethnocentrism) issues can be mentioned among the internal causes of migration in the Middle East. UNHCR, IOM, Reports of Human Rights Watch, Newspapers, memories, Books and Journals and archive documents are used to research and write this study.

Jacobus Hoffman
Prof. Dr.
Oxon
Sosyoloji
hoffman@ageing.ox.ac.uk

**“Bavullarımız Her Daim Hazırdır”: İngiltere, Fransa ve Güney Afrika’daki
Afrikalı Ailelerin Geri Dönme Arzuları**

Göç araştırmalarında memleket “miti”nin, uluslarüstü ailelerin ve dönüş projelerinin; göçmenlerin yaşamları üzerindeki rolü uzun zamandır ilgi çekmektedir. Bu bildiri, İngiltere, Fransa ve Güney Afrika olmak üzere üç ülkede yaşayan Afrikalı ailelerin kendi [fili] dönüş projelerini değil, dönüş arzularını incelemeyi amaçlamaktadır. Çalışma, geri dönüş arzusunu ve bu süreçleri aile merkezli bir proje olarak anlama konusunda kuşaklararası bir yaklaşım benimseme yoluyla yeni içgörüler kazanılabileceğini savunmaktadır. Ayrıca, üç ülkedeki Afrika ailelerini incelemeye yönelik olarak karşılaştırmalı bir yaklaşım benimsemek, göç veren ülkenin bağlamına dair itici ve çekici faktörleri, göç alan ülkedeki göç rejimini ve aynı zamanda bir bütün olarak (ulus-ötesi) ailenin refahına ilişkin olan diğer konuları da aydınlatmaktadır. Geri dönüş arzusu üzerine yapılan araştırmalar, bazı istisnalar olsa da, göçmen ailelerin karşılaştırmalı deneyimlerini yeterince araştırılmamış halde bırakarak, tek bir ülkeye odaklanma eğilimi taşımaktadır. Afrika göçünü ve Avrupa ve Afrika bağlamlarında kuşaklararası ilişkileri inceleyen çok az karşılaştırmalı araştırma bulunmaktadır. Bu görüşlere ek olarak, bu sunum hem ebeveyn hem de çocukların oluşturdukları kuşaklar arasında geri dönme arzusunu inceleyen az sayıdaki çalışmaya katkıda bulunmaktadır. Bu sunum, üç farklı sosyo-kültürel bağlamda yaşayan Afrikalı göçmenleri ve ulusal göç rejimlerini (İngiliz, Fransız ve Güney Afrika) karşılaştırmaktadır. Bu yolla, göç ülkesinin Afrika diasporası için geri dönüş projesini nasıl etkileyebileceğini ve her iki konumun (köken ve göç ülkeleri) etkileşiminin geri dönüş arzusunu nasıl şekillendirdiğine ışık tutmaktadır.

Jacobus Hoffman
Prof. Dr.
Oxon
Sociology
hoffman@ageing.ox.ac.uk

‘We Always Have Our Bags Packed;’ Desire to Return Among African Families in Britain, France and South Africa

The role of ‘mythical’ homelands, transnational families and the project of return on the lives of migrants has long been an interest within migration research. This presentation aims to examine the desire to return and not the [actual] return project itself among the African families living in three countries; Britain, France and South Africa. It argues that new insights can be gained by taking an intergenerational approach to understanding the desire to return and [to] understanding these processes as a family based project. Moreover, by taking a comparative approach to examining African families across three countries it illuminates the push and pull factors associated with the sending country context, the migration regime in the receiving country but also those relating to the welfare of the (transnational) family as a whole. While there are a few exceptions, studies on the desire to return tend to focus upon a single country, leaving the comparative experiences of migrant families underexplored. Very little comparative research exists that examines African migration and intergenerational relationships across European and African contexts. Adding to these insights, this presentation contributes to the small number of studies that examine the desire to return across both parent and child generations. This presentation compares African migrants living in three different socio-cultural contexts and national migration regimes (British, French and South African). By doing so it offers insight into how the country of migration can influence the return project for African Diaspora and throws light on how the interaction of both locations (country of origin and migration) shapes the desire to return.

Johann Strauss
Prof. Dr.
Strasburg Üniversitesi
Dil ve Edebiyat
jostrauss@aol.com

Doğu ve Batı: Osmanlı İmparatorluğu’nda Göçmen Edebiyatı

İlk bakışta Osmanlı İmparatorluğu göçmen edebiyatı için verimli bir zemin gibi görünmemektedir. Ancak burada sadece çeşitli ülkelerden göçmenler yoktur; aynı zamanda belki de en zekice örnek olan, Tekirdağ’daki sürgününde Prens II. Francis Rákóczi’ye eşlik eden Kelemen Mikes’in (1690-1761) “Türkiye’den Mektuplar”ı ile 18. yüzyılda başlamış olan bir göçmen edebiyatı topluluğu bulunmaktadır.

Göçmenlerin sayısı Tanzimat reformlarından sonra önemli ölçüde artmıştır. Bunda yüzyılın ortalarında Orta ve Doğu Avrupa’da patlak veren ihtilallerin de etkisi vardır. Macarlar ve Polonyalılar, Romenler ve hatta İtalyanlar ile onların yabancı destekçileri Osmanlı İmparatorluğu’na sığınmak zorunda kalmışlardır. Hayatının çoğunu göçte geçiren Polonyalı «millî şair» Adam Mickiewicz (1798-1955) Osmanlı Başkenti’nde günlerini tamamlamıştır. Bu göçmenlerin bir kısmı, Filistin ve Mısır’a da giden Romen şair Dimitrie Bolintineanu (1819-1872) gibi edebî eserler bırakmıştır. Çakmakoglu’nun (Kastamonu ili) çiftliğine yerleşen etkileyici İtalyan Prensesi Belgiojoso (1808-1871), Osmanlı İmparatorluğu’ndaki sürgün yılları ve seyahati sırasında yazdıkları için çok ilham almıştır.

Sadece Batılılar değil, Doğulular da Osmanlı İmparatorluğu’na sığınmıştır. İranlı göçmen Mirza Habib-e Esfahâni (“Habib Efendi”; 1835-1893), özellikle aktif bir yazardı. Molière’in Misanthrope çevirisini ve İstanbul’da Farsça’daki Farsça dilbilgisi üzerine birkaç eseri yayımlayabilmiştir ancak J. Morier’in İsfahanlı Hacı Baba’nın Maceraları’nın ufuk açıcı çevirisini yayımlayamamıştır. Arapçada seçkin bir Mısırlı şair olan Walî al-Dîn Yeğen (Yakan; 1873-1921) çelişkili bir durumdadır. II. Abdülhamid döneminde, imparatorluğun içinde Sivas’ta yıllarca sürgün edilmiştir. Ayrıca, göçmenlerin soyundan gelenler de Türk edebiyatında önemli bir rol oynamıştır. Macar bir göçmenin kızı olan Nigâr Hanım (1856-1918) ya da ataları arasında Konstanty Borzecki -sonradan Mustafa Celâleddin Paşa olarak bilinen- adlı bir Polonya mültecisi olan Nazım Hikmet (1902-1963) en bilinen örneklerdir.

Bu bildiri sadece bu edebî mirasa genel bir bakış açısı vermekle kalmayıp, aynı zamanda ulusal edebiyatlardaki konumunu da tartışmakta ve üretildiği çevreyi ne ölçüde yansıttığını göstermeye çalışmaktadır.

Johann Strauss
Prof. Dr.
Strasburg University
Language and Literature
jostrauss@aol.com

East and West : Émigré Literature in the Ottoman Empire

The Ottoman Empire, at a first glance, does not seem to have been a fertile ground for émigré literature. But there were not only émigrés from a variety of countries, there also exists a corpus of émigré literature that starts already in the 18th Century, with the perhaps most brilliant example, the « Letters from Turkey » by Kelemen Mikes (1690-1761) who had accompanied Prince Francis II Rákóczi to his exile in Tekirdağ.

The number of émigrés increased considerably after the Tanzimat reforms. Due to the revolutions that broke out in Central and Eastern Europe at the middle of the century. Hungarians and Poles, Romanians and even Italians and their foreign supporters were compelled to seek refuge in the Ottoman Empire. The Polish « national poet » Adam Mickiewicz (1798-1955), who had spent much of his life in emigration, ended his days in the Ottoman Capital. A number of these émigrés left literary works such as the Romanian poet Dimitrie Bolintineanu (1819-1872) who also traveled in Palestine and Egypt. The charismatic Italian Princess of Belgiojoso (1808-1871), who had settled in the *chiftlik* of Çakmakoglu (Kastamonu Province), found much inspiration for her writings during the years of exile and travel in the Ottoman Empire.

Not only Westerners, but also Easterners sought refuge in the Ottoman realms. The Iranian émigré Mirza Habib-e Esfahâni (“Habib Efendi”; 1835-1893), was a particularly active writer. He was able to publish his translation of Molière’s *Misanthrope* and a number of works on Persian grammar in Persian in Istanbul but not his seminal translation of J. Morier’s *Adventures of Haji Baba of Isfahan*. A paradoxical case is Wali al-Din Yeğen (Yakan ; 1873-1921), a distinguished Egyptian poet in the Arabic language. He was exiled under Abdülhamid II for many years, within the Empire itself, to Sivas province. Also descendants of émigrés have played an important role in Turkish literature. Among the best known examples are Nigâr Hanım (1856-1918), daughter of a Hungarian émigré, or Nazım Hikmet (1902-1963), among whose ancestors was a Polish refugee, Konstanty Borzęcki, later known as Mustafa Celâleddin Pasha.

The paper not only intends to give an overview of this literary legacy, it also discusses its position within the respective national literatures, and tries to show to what extent it reflects the environment where it was produced.

Kamil İşeri
Prof. Dr.
Dokuz Eylül Üniversitesi
Dilbilim
kamiliseri@gmail.com

Göçle Birlikte Ortaya Çıkan Uyum Sürecinde Dilin Rolü

Tarih boyunca insanlar, yaşadıkları yerlerden sosyal, siyasal ve ekonomik nedenlerden dolayı ayrılmak zorunda kalmıştır. Göç yurtiçinden yurtdışına olduğu gibi yurtdışından yurtiçine doğru da gerçekleşebilmektedir. Aynı zamanda köyden kente kentten köye de göçler olabilmektedir. Göç olarak ifade edilen bu yer değişimi beraberinde toplumsal değişimleri de getirmektedir. Çünkü göçmenler gittikleri yerlere kendi dillerini ve kültürlerini hatta yaşam biçimlerini de götürmekte ve göç edilen yeri benimseme ya da uyum sürecinde birçok sorun yaşamaktadır. Bu noktada farklı kültürler ile oluşan toplumlardaki bireyler arasında yaşamsal uyum ve çatışmalar görülmektedir. Bu uyum sorunuyla birlikte hem göç eden hem de göç alan toplumları ilgilendiren bir iletişim sorunu da beraberinde gelmektedir. Dil, bir iletişim aracı olmasının ötesinde toplumbilim, kültür, düşünce, eğitim, ruhbilim, insan bilimleri gibi pek çok alanla ilişkili olduğu bilinmektedir. Dil insanların ayrıcalık belgesidir onu diğer canlılardan ayıran en önemli özelliktir. Dolayısıyla insanlar dil aracılığıyla iletişim kurarken aynı zamanda kültürünü, değer yargılarını, yaşam biçimlerini, gelenek göreneklerini de dile getirir. Bu çalışmada göçle birlikte ortaya çıkan uyum sürecinde dilin nasıl bir rol oynayarak sorunları çözmeye yardımcı olabileceği sorusuna yanıt aranacaktır. Bu anlamda dille ilişkili olan kültür, kimlik, gelenek, görenek, duygu, düşünce, dünyayı algılama biçimleri ve bunların bireyin dil kullanımına yansımaları ele alınarak dilin işlevi değerlendirilecektir.

Kamil İşeri
Prof. Dr.
Dokuz Eylül University
Linguistics
kamiliseri@gmail.com

The Role of Language in the Integration Process That Emerges with Migration

Throughout history, people have had to leave their places for social, political and economic reasons. Migration can take place from home to abroad as well as from home to abroad. At the same time, there may be migrations from village to city. This displacement, referred to as migration, brings about social changes. Because migrants take their own language and culture, even their way of life, to the places they go, and they face many problems in the process of adopting or adapting to the place of migration. At this point, vital harmony and conflicts between individuals in different cultures and societies are seen. Along with this adaptation problem, there is also a communication problem that concerns both migrating and receiving societies. Beyond being a means of communication, language is known to be related to many fields such as sociology, culture, thought, education, psychology and human sciences. Therefore, while communicating through language, people also express their culture, value judgments, lifestyles, customs and traditions. The aim of this study is to find out the role of language in the adaptation process that emerges with migration and to help solve problems. In this sense, culture, identity, tradition, customs, emotion, thought, perception of the world and their reflection on language usage will be evaluated by examining the function of language.

Karin Schmidt
Berlin Uluslararası Uygulamalı Bilimler Üniversitesi
Uzman
Dil Eğitimi
schmidt@berlin-international.de

Almanya'ya Uluslararası Öğrenci Göçü

“Yüksek öğretimin uluslararasılaşması, her zamankinden daha çok sayıda ülkeyi ilgilendirmekte olup fikir ve bilgilerin akışını ve alışverişini önemli ölçüde etkilemektedir.” (UNESCO, GEM raporu 2019, s. 95)

2017 yılında, dünya genelinde 5,3 milyondan fazla uluslararası mobil öğrenci tanımlanmıştır; bu sayı 2000 yılında 2 milyon olarak hesaplanmıştır (GEM raporu 2019). Almanya; Amerika Birleşik Devletleri, Birleşik Krallık, Avustralya, Fransa ve Rusya Federasyonu gibi ülkelerin yanında uluslararası öğrenciler tarafından tercih edilen ilk 10 destinasyon arasındadır. 2016 yılında Alman üniversitelerinde kayıtlı 2.245 milyon öğrenciden 250.000'den fazlası (>% 11) uluslararası öğrencilerdi (21. Sozialerhebung 2016; Wissenschaft weltoffen, 2019).

Yaklaşık her 3 ila 4 yılda bir Alman Federal Eğitim ve Araştırma Bakanlığı (BMBF), Almanya'daki uluslararası öğrencilerin ayrı bir analizini de içeren tüm öğrencilerin ayrıntılı bir istatistiki profilini yayınlamaktadır. Mevcut raporda (Sonderbericht zur 21. Sozialerhebung: Deutschland 2016 Ausländische Studierende), aşağı sıralanan maddeler Almanya'ya gelen uluslararası öğrenciler için popüler nedenler olarak tanımlanmıştır: Daha iyi iş imkanları, eğitimin kalitesi, uluslararası kabul görmüş bir derece kazanma imkanı, Alman üniversitelerinin iyi bir üne sahip olmaları, öğrencilerin belirli alanlarda beceri kazanmak istemeleri.

Bu bildiri, Almanya'ya gelen uluslararası öğrenci göçü hakkındaki gerçekleri ve rakamları tarihsel bir bakış açısıyla ortaya koymayı amaçlamaktadır. Araştırmada kullanılacak bulgular, Berlin-Almanya'daki İngilizce eğitim veren uluslararası bir üniversitedeki uluslararası yüksek lisans öğrencilerini inceleyen niteliksel bir araştırmayla elde edilecektir. Almanya'da özel, uluslararası bir üniversiteye devam etmek için öğrencilerin ne gibi motivasyonlara sahip olduklarını incelemeyi amaçlayan nitel görüşmelerin ilk sonuçları sunulacaktır. Elde edilen veriler aynı - uluslararası - üniversiteye devam eden Alman öğrencilerin verileriyle karşılaştırılacaktır.

Kaynakça

Apolinarski, Beate; Brandt, Tasso [2018]: Ausländische Studierende in Deutschland 2016. Ergebnisse der Befragung bildungsausländischer Studierender im Rahmen der 21. Sozialerhebung des Deutschen Studentenwerks durchgeführt von Deutschen Zentrum für Hochschul- und Wissenschaftsforschung. Berlin: Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung [BMBF].
Global education monitoring report 2019: Migration, displacement & education: Building bridges, not walls. <https://en.unesco.org/gem-report/report/2019/migration>.
Middendorff, E., Apolinarski, B., Becker, K., Bomkessel, P., Brandt, T., Heißenberg, S. & Poskowsky, J. (2017). Die wirtschaftliche und soziale Lage der Studierenden in Deutschland 2016. Zusammenfassung zur 21. Sozialerhebung des Deutschen Studentenwerks – durchgeführt vom Deutschen Zentrum für Hochschul- und Wissenschaftsforschung. Berlin: Bundesministerium für Bildung und Forschung (BMBF).
Wissenschaft weltoffen 2019. <http://www.wissenschaftweltoffen.de/?lang=en>

Karin Schmidt
Berlin International University of Applied Sciences
M.A.
Language Teaching
schmidt@berlin-international.de

International Student Migration to Germany

“The internationalization of higher education concerns more countries than ever and has major implications for the flow and exchange of ideas and knowledge.” (UNESCO, GEM report 2019, p. 95)

In the year 2017, over 5,3 million internationally mobile students were identified globally, compared to 2 million in the year 2000 (GEM report 2019). Germany is among the TOP 10 destinations for international students, next to the United States, United Kingdom, Australia, France, and the Russian Federation. Of the 2,245 million students registered at German universities in 2016, more than 250.000 (>11%) were international students (21. Sozialerhebung 2016; Wissenschaft weltoffen, 2019).

Approximately every 3 to 4 years, the German Federal Ministry of Education and Research (BMBF) publishes a detailed statistical profile of all students, including a separate analysis of international students in Germany. In the current report (Sonderbericht zur 21. Sozialerhebung: Ausländische Studierende in Deutschland 2016), the following items were defined as popular motives for international students coming to Germany: Better job perspectives, quality of the education, possibility to gain an internationally-recognized degree, good reputation of German universities, wish to gain specific subject skills.

The presentation will highlight facts and figures of international student migration to Germany in a historical perspective. These findings will be complemented by an explorative, qualitative study of international, degree-seeking students at an international university in Berlin, Germany, offering English-instructed programs. First results of the qualitative interviews aimed to establish the motives of students to attend a private, international university in Germany will be presented. In a follow-up study, these findings will be compared to those of German students attending the same – international – university.

References:

Apolinarski, Beate; Brandt, Tasso [2018]: *Ausländische Studierende in Deutschland 2016. Ergebnisse der Befragung bildungsausländischer Studierender im Rahmen der 21. Sozialerhebung des Deutschen Studentenwerks durchgeführt von Deutschen Zentrum für Hochschul- und Wissenschaftsforschung*. Berlin: Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung [BMBF].

Global education monitoring report 2019: Migration, displacement & education: Building bridges, not walls. <https://en.unesco.org/gem-report/report/2019/migration>.

Middendorff, E., Apolinarski, B., Becker, K., Bornkessel, P., Brandt, T., Heißenberg, S. & Poskowsky, J. (2017). *Die wirtschaftliche und soziale Lage der Studierenden in Deutschland 2016. Zusammenfassung zur 21. Sozialerhebung des Deutschen Studentenwerks – durchgeführt vom Deutschen Zentrum für Hochschul- und Wissenschaftsforschung*. Berlin: Bundesministerium für Bildung und Forschung (BMBF).

Wissenschaft weltoffen 2019. <http://www.wissenschaftweltoffen.de/?lang=en>

Kâzım Uzun

Arş. Gör.

Ege Üniversitesi

Tarih

kazim.uzun@ege.edu.tr

Ortaçağ Ortadoğu'sunda Askerî Kölelik Sisteminin Temel Dinamiği Olarak Göç

Askerî alanda faydalanmak üzere insanların istihdam edilmesi tarih boyunca çeşitli coğrafyalarda ve şekillerde karşımıza çıkar. Bu amaçla Ortaçağ boyunca Ortadoğu'da gerçekleşen nüfus hareketliliği dikkat çekici boyutlardadır ve hatta neticeleri itibariyle eşsiz bir örneği de teşkil eder. İnsanların esir edilerek, satın alınarak veya gönüllü olarak askerî alanda kullanılmaları genel anlamda köle ticareti gibi bir kavram altında ele alınabilecek olmakla birlikte, nadir de olsa bir takım veriler mezkûr kavramı aşan veya kapsamının genişletildiği bir değerlendirme yapmayı gerekli kılar. Bu bağlamda orduların gücünün büyük oranda insan sayısına dayandığı ortaçağda insanların çeşitli şekillerde bölgeye getirilmeleri büyük bir göç hareketi olarak düşünülebilir. Bahis mevzusu hareketliliğin istikrar kazanması ise, diğer pek çok sebeple birlikte, Ortadoğu'nun, dönemin bir cazibe merkezi olarak dikkat çekmesini sağladığı ve bu dikkat çekişin de bahse konu hareketliliği daha fazla teşvik ettiği anlaşılmaktadır. Dolayısıyla her ne sıfat altında gerçekleşirse gerçekleşsin askerî amaçlara binaen insanların bölgeye göç etmeleri veya (daha çok) ettirilmeleri burada oluşturulan sistemin temel dayanağını teşkil etmiştir. Bu işleyişin zaman içerisinde kazandığı yoğunluk ise bölgede siyasi dengeleri değiştirecek bir düzeye ulaşma noktasına varmıştır. Asıl amacı mezkûr nüfus hareketlilik sürecini ve sebeplerini incelemek olan bu çalışmamız tarih boyunca hem siyasi hem toplumsal anlamda Ortadoğu'nun bir gerçeği olan çok parçalı/bölümlü yapıya dair bazı içerimler de barındıracaktır. Bununla birlikte çalışma insanların Ortadoğu bölgesine ulaştıktan sonra askerî sisteme dâhil olmalarını sağlayan teknik meselelerden ziyade, işaret edilen göç ve bunu sağlayan temel muharrikler etrafında merkezlenecektir.

Kâzım Uzun
Res. Assist.
Ege University
History
kazim.uzun@ege.edu.tr

Migration as the Basic Dynamics of the Military Slavery System in the Middle East in Middle Ages

People have been recruited for military purposes throughout the history in different lands and in various modes. Population mobility for military purposes in the Middle East during the Middle Ages is in remarkable extent and even forms an unique example in terms of its results. The use of captured, purchased or voluntarily recruited people in the military field may be evaluated within scope of the the concept of slave trade in general terms, however, some rare historical data necessitate to make an assesment beyond scope of aforementioned concept. In this context, bringing people to the region in various ways in the Middle Ages when the power of the armies was largely based on the number of people can be deemed as a great migration movement. It may be concluded that reasons not limited with persistence of the abovementioned mobility set Middle East as an attraction center, and state of Middle East as an attraction center promote such mobility. The system in the abovementioned region was founded on migration and most probably forced migration of people. The rising popularity of this practice has changed the political balance in the region. This paper main purpose of which is to analyze the process of the mobility and its reasons will also cover some implications on multipartite structure, a fact of the Middle East, both politically and socially. However, the work will be centered around the migration and the underlying motives that provide this, rather than the technical issues that force people to join the military system when they reach the Middle East.

Kemal Arı
Prof. Dr.
Dokuz Eylül Üniversitesi
Tarih
kemal.ari@deu.edu.tr

Göç Türleri İçinde Mübadele

Göç, insan ya da insan topluluklarının “*asıl yerinden ulaşılacak istenilen yere hareketidir*” şeklinde tanımlanabilir. Yaşanılan coğrafyadan bir başka coğrafyaya göç etmenin siyasi, sosyal, ekonomik nedenleri olabilir ve bu türden göç hareketleri “*gönüllü göç*” ya da “*zoraki ve zorlayıcı göç*” olgularıyla alt kümelere ayrılabilir. Mübadele ise göç türleri arasında zoraki göç kapsamı içinde yer alır. Mübadele iki ya da daha çok devlet arasında imzalanan bir protokol vasıtasıyla, hukuksal boyutu, coğrafyası, zaman aralığı, göç yolları ve araçları, taşınmazların durumu gibi meselelerin belirli esaslara oturtulmuş şekilde uygulanmasını, devletlerin karşılıklı nüfusları değiş-tokuşunu ifade eder. Bu değiş-tokuş da karma ve uluslararası bir komisyon aracılığıyla yürütülür, denetlenir. Aynı zamanda mübadele, göç ettirilecek nüfusun ırk, din, dil gibi birtakım niteliklerinin ve göç edilen yerler ile iskân birimlerinin daha önceden tespit edildiği; hatta göçmenlerin işe, sağlık gibi ihtiyaçları için özel birimlerin kurulduğu, sistematik ve kurallar çerçevesinde hayata geçirilen zorunlu nüfus hareketidir. Bu çalışma Türkiye-Yunanistan Nüfus Mübadelesi kapsamında, 1923 yılında Lozan Barış Antlaşması'na ek olarak yapılan sözleşme uyarınca Türkiye ve Yunanistan'ın kendi ülkelerinin yurttaşlarını din esası üzerine zorunlu göçe tabi tutması örneği üzerinden bazı saptamaları hedeflemektedir.

Kemal Ari
Prof. Dr.
Dokuz Eylül University
History
kemal.ari@deu.edu.tr

Population Exchange in Migration Types

“Migration” can be defined as the movement of people or groups of people from the original location to the desired destination. There may be political, social and economic reasons for migrating from one geography to another. Such migration movements can be subdivided into voluntary migration or forced and coercive migration. “Population Exchange” among immigration types is within the scope of forced migration. Exchange means the implementation of issues such as legal dimension, geography, time interval, migration paths and means, the status of immovables, based on certain principles through a protocol signed between two or more states. It refers to the exchange of states by mutual populations. This exchange is conducted and supervised by a mixed and international commission. At the same time, the population exchange is the determination of the characteristics of the population to be displaced, such as race, religion, language, and the places of displacement and settlement units. In fact, it is a systematic and compulsory population movement which is established in accordance with the rules, in which special units are established for the needs of migrants such as food needs, accommodation and health. In this study Population Exchange between Greece and Turkey, in accordance with the agreements made in addition to the Peace Treaty of Lausanne in 1923, Turkey and Greece seeks some determinations through the sample being subjected to forced migration on citizens' religious principles of their country.

Levent Kayapınar
Prof. Dr.
Ankara Üniversitesi
Tarih
lkayapinar@nku.edu.tr

Osmanlı Döneminde Anadolu’dan Balkanlara Yapılan Göçlerde Coğrafya ve Kimliğin İzleri

Balkan coğrafyasına Türklerin göçü iki yönde gerçekleşmiştir: Karadeniz’in kuzeyinden gelenler ve Anadolu’dan gelenler. Kuzeyden gelen Türklerin göçü kronolojik olarak M.Ö. 5.yüzyıla kadar uzanmaktadır. Hun, Avar, Kuman, Pecenek Türklerinden Balkan coğrafyasında yer isimleri kalmıştır. Bununla birlikte Balkanlara yoğun Türk göçü Anadolu’dan XIII. yüzyılın ikinci yarısından itibaren gerçekleşmeye başlamıştır. İzzettin Keykavus ve Sarı Saltuk’un önderliğinde 12 bin kişiden fazla Dobruca bölgesinde Babadağı’na yerleştirilmiştir. Ancak Anadolu’dan Balkanlar’a gerçek Türk göçü, XIV.yüzyılın başında önce Aydınogulları ve Karesi gibi Batı Anadolu beyliklerinden başlamış ve Osmanlı döneminde 1354 yılında Gelibolu’nun alınmasıyla hızlanmıştır. Osmanlı Devletinin Balkanlarda fethettiği yeni topraklarda izlediği tavattun politikası Anadolu’dan insanların Balkanlara göçünü zorunlu kılmıştır. Bu dönemde Anadolu beyliklerinin Osmanlıya ilhak olma konusundaki isteksizlikleri ve Yıldırım Bayezid’in Ankara Savaşında Timur’a yenilmesinden sonra Anadolu beyliklerinin tekrar ihya edilmesi Osmanlıların bu coğrafyada tekrar üstünlük sağlaması Anadolu’dan Balkanlara göçün hızlanmasına sebep olmuştur. Kronolojik olarak coğrafi yakınlıktan dolayı Karesi, Germiyan, Saruhan, Aydın, Menteşe, Hamid, Tekeli, Candarlı, Canik bölgesinden başlayan göçler XV ve XVI.yüzyıllarda Karaman, Dulkadir gibi beyliklerden yapılan göçlerle takviye edilmiştir. Bunun sonucu olarak Balkan coğrafyasında Anadolu’dan göç edenlerin geldikleri beyliklerin adlarını taşıyan pek çok yerleşim birimi oluşmuştur. Balkanlardaki toponomik bilgiler sadece beyliklerin isimleriyle sınırlı değildir. Anadolu’daki pek çok yerleşim birimi ile aynı ismi taşıyan Balkanlarda birçok yerleşim birimi mevcuttur. Bu çalışmada Bulgaristan, Yunanistan ve Makedonya’daki Osmanlı döneminde kullanılan Türkçe yer isimleri bazı özelliklerine göre tasnif edilerek değerlendirilecektir. Bu tasnif isimlerini a) Anadolu beyliklerinden alanlar b) Anadolu’daki yerleşim birimleriyle aynı ismi taşıyanlar c) Tabiat özelliklerinden alanlar d) Renk özelliklerinden alanlar olarak gerçekleştirilecektir.

Yer isimleri kadar Anadolu’dan gelenlerin kimlikleri konusunda da bize bilgi veren kayıtlara rastlamaktayız. Bu bilgiler arasında Anadolu’dan gelenlerin Türk kökenli olduklarına vurgu yapılması, Yörük olduklarının belirtilmesi ve pek çok Oğuz boyunun isimlerinin kullanılması sayılabilir. Yunanistan, Bulgaristan ve Makedonya’da kurulan Türk yerleşim birimlerinin isimleri kimlik açısından a) İsimlerini Oğuz boylarından alanlar b) İsimlerini kurucularından alanlar c) İsimlerini Yörük gruplarından alanlar d) İsimlerinde Türk kelimesi geçenlerden e) İsimlerini Orta Asya’daki coğrafi isimlerden alanlar olarak tasnif edilecektir. Bütün bu örneklerle Balkanlarda Anadolu kökenli bir coğrafya kadar Türk kimlikli bir göçün de yaşandığı gösterilmeye çalışılacaktır. Ayrıca bu isimlerin büyük bir kısmının günümüze ulaşması ve kullanılıyor olması bu kültürün hala Balkan coğrafyasında var olduğunu da kanıtlamaktadır.

Levent Kayapınar
Prof. Dr.
Ankara University
History
lkayapinar@nku.edu.tr

The Traces of Geography and Identity in Migrations from Anatolia to Balkans in the Ottoman Period

The migration of Turks to the Balkan geography took place in two directions: those from the north of the Black Sea and those from Anatolia. The migration of Turks from the north dates back to the 5th century BC in chronological order. Hun, Avar, Kuman, Peçenek Turks remained in the Balkan geography place names. However, intensive Turkish immigration to the Balkans started from the second half of the XIII century. Under the leadership of İzzettin Keykavus and Sarı Saltuk, more than 12 thousand people were settled in Babadağı in Dobruca region. However, the real Turkish migration from Anatolia to the Balkans started at the beginning of the XIV century with the Western Anatolian principalities such as Aydınoğulları and Karesi and accelerated with the acquisition of Gallipoli in 1354 during the Ottoman period. The policy of keeping the homeland in the new lands conquered by the Ottoman Empire in the Balkans obliged the migration of people from Anatolia to the Balkans. In this period, the reluctance of the Anatolian principalities to annex to the Ottomans and the revival of the Anatolian principalities after the defeat of Timur in the Battle of Yıldırım Bayezid in Ankara led to the acceleration of the migration from Anatolia to the Balkans. Due to the geographical proximity, the migrations starting from Karesi, Germiyan, Saruhan, Aydın, Menteşe, Hamid, Tekeli, Candarlı and Canik regions were reinforced with the migration from principalities such as Karaman and Dulkadir in XV and XVI centuries. As a result, many settlements bearing the names of the principalities from which the immigrants from Anatolia have come have been formed in the Balkan region. Toponomic information in the Balkans is not limited to the names of the principalities. There are many settlements in the Balkans bearing the same name as many settlements in Anatolia. In this study, Turkish place names used in the Ottoman period in Bulgaria, Greece and Macedonia will be classified and evaluated according to some characteristics. These classification names will be realized as: a) areas of Anatolian principalities b) those with the same name as settlements in Anatolia c) areas of natural characteristics d) areas of color characteristics. We come across records that give us information about the names of the people coming from Anatolia as well as the place names. This includes emphasizing that the people who came from Anatolia are of Turkish origin, declaring that they are nomadic, and using the names of many Oghuz tribes. The names of the Turkish settlements established in Greece, Bulgaria and Macedonia shall be classified in terms of identity a) Those who take their names from Oğuz b) Those who take their names from their founders c) Names from Yoruk groups d) Turkish word in their names e) Names derived from geographical names in Central Asia, shall be classified as those receiving their names. With all these examples, it will be tried to show that in the Balkans there is geographic traces as well as a migration of Turkish identity originating from Anatolia. In addition, the fact that most of these names have survived to the present day proves that this culture still exists in the Balkan region.

Mehmet Zambak
Dr. Öğr. Üyesi
Akdeniz Üniversitesi
İktisat
mehmetzambak@akdeniz.edu.tr

Türkiye’de Sektörel ve Demografik Farklılıklara Göre Ayrışan Bölgesel Göçün Yoksulluğa Etkileri

Türkiye’de son 30 yıllık süreçteki yoksulluk literatürü incelendiğinde, yoksulluğun göçle olan yakın ilişkisi göze çarpmaktadır. Öyle ki, bu dönem içerisinde özellikle sosyal yardım bağımlılığı yüksek olan bireylerin analizi sonucunda, kırdan kente göç eden birey yoğunluğuyla karşılaşılmaktadır. Ayrıca söz konusu zaman diliminde kentsel nüfus artışı, yeni iş alanı yaratma baskılarını atturmakla birlikte, yoksulluk oranının da yukarı yönlü hareketiyle süregelmiştir.

Bu çalışmada da söz konusu etkilerin ortaya çıkarılabilmesi adına Türkiye’de tarımsal bölgelerde yaşayan bireylerin diğer sektörlerin yoğun olduğu bölgelere göç etmeleri sonucunda yoksulluğun değişimi incelenmektedir. Göç eden bireylerin sektör bazlı analizinin yanında, cinsiyet ve eğitim düzeyine göre farklılaşan demografik yapının bölgesel yoksulluğa yansımalarına da odaklanılmaktadır. Bu amaçla başlangıçta TÜİK’in (Türkiye İstatistik Kurumu) Düzey 2 ayrımındaki 26 bölgenin 2014-2017 verileri ile panel veri analizi kullanılarak tahmin edilen ilk modelde; bağımlı değişkeni yoksul kişi sayısı, açıklayıcı değişkenleri ise cinsiyete göre göç eden bireylerin eğitim seviyesi, istihdam, işgücüne katılma oranı ile bağımlılık oranı temsil etmektedir. Standart hata düzeltmelerinin ardından elde edilen tahminler, göç eden kadınların eğitim düzeyinin yoksulluğu etkilemede öne çıktığını göstermektedir. Bir başka ifadeyle yaşadığı bölgeyi terk etmek durumunda kalan kadınların eğitim düzeylerinin düşük olması, göç edilen bölgede ve toplam yoksul sayısında artışla sonuçlanmaktadır. Elde edilen bu sonucun yanında, bağımlı nüfus oranındaki artışın yoksulluğu olumsuz etkilediği de çalışmadan elde edilen bulgular arasında belirtilebilir.

Göçün cinsiyet ve eğitim düzeyi çerçevesindeki demografik farklılıkların yoksulluğa yansımalarının yanında, sektörel bazlı analizin yapılabilmesi adına oluşturulan bir diğer modelde veri aralığı nispeten genişletilebilmiştir. Bu noktada, TÜİK’in 2008-2014 yılları arasındaki bölgesel veri setiyle iç göçün olası etkilerini ortaya koyulabilmesi amacıyla oluşturulan ikinci modelin de panel veri analizi ile tahmin edildiği söylenebilir. Elde edilen sonuçlardan hareketle, tarımın istihdam ve üretim bakımından öne çıktığı bölgelerden kaynaklı yaşanan göçün, ülkedeki toplam yoksul sayısını azalttığı vurgulanabilir. Bu sonuç; iş bulma amacıyla kırsal alanları dolayısıyla tarımı terk edip, sanayi ve hizmetler sektörlerine yönelimin bireysel gelir artışıyla sonuçlandığını ve gelinen noktanın yoksulluğun azaltılması bakımından olumlu etkilerinin olduğunu ortaya koymaktadır. Ayrıca istihdam yaratma kapasitesi açısından başı çeken İstanbul ve çevresine yönelik yaşanan göçün ülkedeki toplam yoksul sayısını etkileme derecesinin, diğer bölgelerden olumlu ayrıştığı da çalışmanın bulguları arasında sıralanabilir.

Mehmet Zanbak
Assist. Prof. Dr.
Akdeniz University
Economics
mehmetzanbak@akdeniz.edu.tr

The Effects of Regional Migration that Separates according to the Sectoral and Demographic Differences on Poverty in Turkey

The close relationship between poverty and migration draws attention when the poverty literature in the 30-year process in Turkey is examined. The intensity of individuals who migrate from rural to urban areas can be observed in this period as a result of the examination of individuals who have high social welfare dependency. Additionally, the population increase in this period increased the pressure on creating new lines of businesses and thus, the rate of poverty.

In this study, in order to reveal these effects, the change of poverty as a result of migrating from agricultural areas to regions in which other sectors are intense by individuals was examined. In addition to the sector-based analysis of migrating individuals, the reflections of demographic structure that differ according to gender and education level on regional poverty are also focused. In accordance with this purpose, in the first model estimated by using panel data analysis with 2014-2017 data of 26 regions on Level 2 classification of TÜİK (Turkish Statistical Institute), the dependent variable is represented by the number of poor people and the descriptive variables are represented by the education level, employment, participation in labor force, and dependency rate of individuals who migrate according to gender. The estimators obtained after the standard error correction indicate that the education level of migrating women comes into prominence in affecting poverty. In other words, the low education level of women who were forced to leave the region they live leads to an increase in the number of total poor people and the number of poor people in the migrated region. In addition to this finding, the fact that an increase in the dependent population negatively affects poverty can be stated as another finding of the study.

In addition to the reflections of the demographic differences within the framework of gender and education level on poverty, the data range can be relatively expanded in another model created to perform sectoral-based analysis. At this point, it can be stated that the second model which was created in order to reveal the probable effects of internal migration with the regional data set of TÜİK between 2008-2014 was also estimated with panel data analysis. According to the obtained results, it can be emphasized that the migration that originates from regions in which agriculture comes into prominence in terms of employment and production decreases the number of total poor in the country. This result reveals that leaving rural areas, and thus agriculture, to find a job and inclining towards industry and services sectors, results in individual income increase and has positive effects in terms of decreasing poverty at this stage. Furthermore, the rate of affecting the number of total poor in the country by the migration towards İstanbul and its surroundings, which take the lead in terms of employment creation capacity, differs positively from other regions can be stated as another finding of the study.

Mette Rudvin

Dr.

Bologna Üniversitesi

Mütercim Tercümanlık

mette.rudvin@libero.it

Göç, Adalet ve İnsan Hakları: Hukuki Sözlü Çevirinin Önemi

Göç ve dil engelleri tanım gereği bağlantılıdır. Her ne kadar bir ülkeden diğerine göç eylemi dilde kayma anlamına gelse de, az sayıda ülke özel sektörde veya kamu kurumları içerisinde tam kapsamlı dil hizmetleri sunmaktadır. Paradoksal olarak, temel medeni hakları korumak için kurulan kurumlar bile, genellikle dil engelinin bir sonucu olarak bunu yapabilecek durumda değildir. Nitekim, hastaneler, polisler, mahkemeler, istihdam ve eğitim hizmetleri, ancak bir tür çeviri hizmeti veriliyorsa, çok dilli bir bağlamda çalışabilir. Dil hizmetlerinin güvence altına alınması, adli hataları engelleyerek gerekli düzenlemeleri yapıp yabancı dilli kullanıcının- hasta, davalı, mülteci, öğrenci, sosyal yardımlaşma veya iş başvurusunda bulunan- haklarını ve yaşamını korur. Ayrıca, sadece bireyi değil, örneğin organize suç olaylarında (uyuşturucu kaçakçılığı, silah kaçakçılığı, insan kaçakçılığı veya terörle ilgili vakalar) telgraf çekme yoluyla elde edilen bilgilerin çevirisi yoluyla tüm toplumu korumak için dil hizmetlerine de ihtiyaç vardır.

Çevirinin adil ve tarafsız bir araştırmayı güvence altına almadaki rolünü kabul eden 2010/64 sayılı Avrupa Direktifi, tüm Üye Devletlerin çevirme ve yorumlama hakkını garanti edeceğini ve böylece, ev sahibi dili (yeterince) konuşamayan, davalı, mağdur veya tanık olanlar için adil yargılama ilkesinin korunması ilkesini belirtir. Bu, çoğu ulus devletin anayasasında ve uluslararası insan hakları beyannamelerinde somutlaştırılmıştır; aynı zamanda “silahların eşitliği” ilkesinde de yer almaktadır. Bu konuşma, bugün İtalya’da yasal tercümanlık alanındaki mevcut durumlara genel bir bakış sunacak ve hizmetlerin yorumlanmasında birey ve toplumun güvenliğini nasıl tehlikeye attığını göstermektedir. Ayrıca diğer AB ülkelerinden ve ABD, Avustralya ve Kanada’dan da örnekler verilecektir. Çalışmada, daha sonra çevirmenlerin ve tercümanların nasıl güvenli bir şekilde işe alınabileceği (nitelikleri ve önceki eğitimi değerlendirme; dilin değerlendirilmesi ve yorumlama yetkinliği), tercümanların yeteneklerinin üst düzeyde ve sorumlu bir şekilde nasıl kullanılacağı; mahkeme salonunda tercümanlarla nasıl çalışılacağı (tercümanlık teknikleri) ve son olarak ulusal bir sicil kaydı veya ortaklığın avantajları (ya da dezavantajları) ele alınacaktır.

Mette Rudvin
PhD
University of Bologna
Translation and Interpreting
mette.rudvin@libero.it

Migration, Justice and Human Rights. The Importance of Legal Interpreting

Migration and language barriers are, by definition, linked. Although the very act of migration from one country to another implies language shift, however, few countries provide fully encompassing language services, be it in the private sector or for public institutions. Paradoxically, even those very institutions that have been established to safeguard basic civil rights often lack the ability to do so as a result of the language barrier. Indeed, hospitals, police, courts, employment- and education services can only function in a multi-lingual context if some form of translation service is provided. Guaranteeing language services protects the rights – and life – of the foreign-language user as patient, defendant, refugee, pupil, welfare- or job-applicant, providing treatment and preventing miscarriages of justice. Language services are also needed to protect the entire community and not just the individual, for example through the translation of information received in wire-tapping in organized crime cases (drug trafficking, arms-smuggling, human trafficking or terrorism related cases).

Recognizing the role that translation plays in securing a fair and impartial trial, the European Directive 2010/64 states that all Member States shall guarantee the right to translation and interpreting, thus safeguarding the fair trial principle for those who do not (sufficiently) speak the host language, be s/he a defendant, victim or witness. This is embodied in the constitutions of most nation-states as well as in international declarations of human rights; it is also enshrined in the ‘equality of arms’ principle. This talk will present an overview of the current state of affairs in legal interpreting in Italy today, showing how the blatant disregard for interpreting services has led to serious miscarriages of and how lax recruitment criteria jeopardizes the safety of individual and community. Examples will also be provided from other EU countries as well as the US, Australia and Canada. The paper then suggests recommendations on how to recruit translators and interpreters safely (assessing qualifications and prior training; evaluation of language and interpreting competence), how to use interpreters responsibly to the best of their abilities; how to work with interpreters in the courtroom (interpreting techniques), and finally addresses the advantages (or not) of a national register or association.

Mustafa Alican
Doç. Dr.
Muş Alparslan Üniversitesi
Tarih
alicanmustafa@gmail.com

“Tebdîl-i Mekan”ın Psikotarihi: Göçmen Öznenin Tahavvülüne İlişkin Notlar

İnsan, içerisinde yaşadığı tarihsel koşullar tarafından belirlenen bir varlıktır. Söz konusu bu belirlenmişlik, onun hem biyolojik hem de psikolojik vechesi üzerinde göz ardı edilemez bir etkiye sahiptir. Olayları kavrama biçiminden düşünme yöntemine, duygulanımlarından bunları ifade etme şekline kadar her hususta insanı yönlendiren tarihsel koşulların değişmesi, bu açıdan insanın da değişmesi anlamına gelir. Tarihsel koşullar olarak nitelendirdiğimiz insanın varolma zemininin, dolayısıyla da insanın değişim ve dönüşümünü, farklı sacayakları üzerinden okumak mümkündür. İnsanın tabir yerindeyse yapışık olduğu zaman ve mekânın değişmesi, örneğin bir insanın yaş alması veya taşınması onu değiştirir. “Aynı insan” taşrada farklı, şehirde farklı kişi olur. Yine insanın iç dünyasında yaşanan değişimler, entelektüel krizler, inanç buhranları, yeni fikirler vs. de tarihsel koşulları farklılaştırmaları dolayısıyla insanın değişmesine zemin teşkil ederler. Evlenen insan değişir, mezun olan ya da işe giren, anne veya baba olan insan da. Bütün bu örnekler, insanın bir halden bir hale geçmesi bakımından en geniş anlamıyla bir tür göç etme olarak ele alınabilirler. Bununla birlikte en keskin dönüşümler, zikretmiş olduğumuz örneklerde olduğu gibi cüz’î bir hat üzerinden değil küllî bir çerçeve üzerinden gerçekleşen dönüşümlerdir ki, bunların bilinen anlamda “göç” (etme/ettirilme) sonucu ortaya çıktıklarını söylemekte hiçbir sakınca yoktur. Kuşkusuz göç kavramı akla birçok şeyi getirebilir ve getirmektedir. Ancak göç etmek her hâlükârda yeniden doğmak, yeni bir dünyaya göz açmak anlamına gelmektedir. Göç eden öznenin tahavvülü, yabancılıktan başlayıp ayrıksılığa kadar uzanan köklü bir yeniden inşa deneyimidir. Göçmen, aynı zamanda kaybedendir. Olduğu kişiyi kaybeden, geçmişini kaybedip ardından bırakan bir kimsedir. Şu ya da bu biçimde günün birinde vatanına geri dönme imkânı bulsa bile evi, toprağı, değerleri ve dostları ile “eski” ilişkisini kurabilmesi mümkün olmayacak, bir zamanlar çok büyük kıymet attığı değerler onun gözünde eski önemini büyük ölçüde, en azından daha önce olduğu biçimindeki anlamında yitirmiş olacaklardır. Bu ise, bütün olumlu ya da olumsuz içerimlerinden azade bir şekilde söylenecek olursa, trajedidir. Çalışmamızda söz konusu trajedi bağlamında göçmen öznenin tahavvülünü anlamaya çalışacak ve bazı biyografik, edebî ya da tarihsel örnekler üzerinden, tarif ettiğimiz trajedinin insanın doğal hali olduğunu ve insanın kendisine ilişkin mensubiyet tanımlarının bu trajediden kaynaklanan muhayyel bir inşa faaliyeti olduğunu vurgulamaya gayret edeceğiz.

Mustafa Alican
Assoc. Prof. Dr.
Muş Alparslan University
History
alicanmustafa@gmail.com

The Psychohistory of “Changing Place”: Notes on the Transformation of the Immigrant Subject

Human is an entity determined by the historical conditions in which he lives. This determination has an undeniable effect on both its biological and psychological aspects. The change in the historical conditions that direct people in every respect, from the way they grasp the events to the way they think, the way they express their emotions, means also the change of the human in this respect. It is possible to consider the ground of existence of the human, which we call historical conditions, and therefore the change and transformation of the human being on different basis. The change of time and space when a person is almost adjacent, such as a person getting old or moving, changes it. “The same person” being different in the provinces and different people in the city. Again, also the changes in the inner world of people, intellectual crises, crises of faith, new ideas, etc. serve as a basis for human change as they differentiate historical conditions. The person who gets married changes, as well the person who graduates or gets employed, who is the mother or father. All these examples can be considered as a kind of migration in the broadest sense in terms of the transition from one state to another. The sharpest transformations, however, are transformations that take place through a whole frame, not through a small line, as in the examples we have mentioned, which is no problem to say that they have emerged as a result of migration in the known sense. Of course, the concept of migration can and can bring many things to mind. However, immigration in any case means being born again, opening an eye to a new world. The transformation of the immigrant subject is a profound reconstruction experience from alienation to discretion. Immigrant is also a loser. He is a person who loses his past, loses his past and leaves behind. Even if he had the opportunity to return to his homeland one way or another, he would not be able to establish the “old” relationship with his home, his land, his values and his friends. The values, which he once attributed to great value, will have largely lost his former significance in the eyes of him, in the sense that at least they were before. This is a tragedy to be said free of all positive or negative implications. In this study, we will try to understand the transformation of the immigrant subject in the context of the tragedy, and through some biographical, literary or historical examples, we will try to emphasize that the tragedy we describe is the natural state of the human being and that the definitions of belonging to him are imaginary construction activities stemming from this tragedy.

Mustafa Harputlu

Dr.

T.C. İçişleri Bakanlığı

mharputlu@hotmail.com / mmharputlu@gmail.com

**İzmir'deki Suriyeli Mülteciler: Sosyo-Mekânsal ve İdari Etkiler
Üzerine Bir Araştırma**

Mustafa Harputlu, Arife Karadağ

Tunus'ta ortaya çıkan ve daha sonra Mısır, Libya ve diğer Arap ülkelerine yayılan ve 'Arap Baharı' olarak tanımlanan kitlesel gösteriler kısa sürede bu ülkelerde rejimde değişimlere neden olmuş ve Mart 2011'den bu yana Suriye'ye de yayılmıştır. Suriye'deki isyanlar ve Arap Baharı'nın Suriye'deki yansımaları, Esad rejiminin muhaliflere ve sivilere yönelik ciddi müdahaleleriyle giderek insan krizine yol açtı. Şüphesiz, hem Suriye hem de Suriye'ye komşu ülkeler bu çatışmalardan büyük ölçüde etkilenmiş ve aynı süreçte ciddi bir mülteci akışına maruz kalmıştır. Aynı şekilde, Nisan 2011'den bu yana Türkiye'ye gelen Suriyeli mülteci sayısının 1 milyonu aştığı ve bugün (2019) 3.613.389 (UNHCR 2019) civarında olduğu ifade edilmektedir. Suriyeli mültecilerin Türkiye'ye geldiği önemli illerden biri nüfusu 4 milyon üzerinde olan İzmir'dir. Sosyo-mekânsal etkiler, özellikle yaklaşık olarak 142.531 Suriyelinin yaşadığı İzmir kent merkezinde giderek daha belirgin hale gelmektedir. Bu çalışmada, önce Arap Baharı sırasında, sonra da Suriye'de yaşanan olayların ardından Türkiye'ye yönelen Suriyeli mültecilerin gelişyle İzmir'in metropol bölgesinde meydana gelen sosyo-mekânsal değişimler ele alınacaktır. Daha sonra, kentin gündelik hayatı ve özellikle kentsel yaşamın kalitesi, kentsel hizmetler, iş ve istihdam ve güvenlik sorunları üzerindeki sosyo-ekonomik etkiler, Suriyeli mültecilerin ve İzmirli halkın bakış açılarıyla karşılaştırmalı olarak tartışılacaktır. Emniyet Genel Müdürlüğü ve AFAD'dan (Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı) elde edilen istatistik ve raporlar bu değerlendirmelerin ana kaynaklarını oluşturmaktadır. Ayrıca, yaklaşık 200 Suriyeli mülteci aileye uygulanan anketler ve Suriyeli mültecilerin metropolde yoğunlaştığı ilçelerde yapılan saha çalışmasıyla ulaşılan, yerel halktan aynı sayıdaki katılımcılardan anket yoluyla toplanan verilerin karşılaştırmalı analiz sonuçları, sempozyumun katılımcılarıyla paylaşılacaktır. Son olarak, İzmir'in kent merkezinde yaşayan Suriyeli mültecilerin ve İzmir'in yerli nüfusu beklentileri, bu süreçte nüfusu son bir yılda muazzam bir artış gösteren Suriyelilerin gelişyle ortaya çıkan önemli sosyo-mekânsal değişimler ve karşılaşılan sorunlar ortaya konmaya çalışılacaktır.

Mustafa Harputlu

Dr.

Turkey Ministry of Internal Affairs

mharputlu@hotmail.com / mmharputlu@gmail.com

**Syrian Refugees in İzmir (Turkey) : A Survey on Socio-Spatial
and Management Impacts**

Mustafa Harputlu, Arife Karadağ

The mass demonstrations which originated in Tunisia and then spread to Egypt, Libya, and the other Arab countries and defined as ‘the Arab Spring’ soon led to changes in regime in these countries, and they have also spread to Syria since March 2011. The rebellions in Syria and the reflections of the Arab Spring in Syria gradually turned into a human crisis upon the severe interventions of the Assad regime in the opponents and civilians. Doubtlessly, both Syria and the countries neighbouring Syria were substantially affected by these conflicts and exposed to a serious flow of refugees in the same process. Likewise, it is expressed that the number of Syrian refugees who have arrived in Turkey since April 2011 has exceeded 1 million and today (2019) it is around 3.613.389 (UNHCR 2019). One of the significant provinces where Syrian refugees arrive at in Turkey is İzmir with its population over 4 million. Their socio-spatial impacts are becoming more and more visible especially in the central İzmir where approximately 142 531 Syrians live. In the metropolitan area of İzmir, the socio-spatial changes that have occurred with the arrival of Syrian refugees who headed for Turkey following the events experienced first during the Arab Spring and then in Syria will be addressed in this paper. Later on, the socio-economic impacts on the everyday life of the city and particularly the quality of urban life, urban services, job & employment and security problems will be discussed comparatively from the perspectives of the Syrian refugees and the local people of İzmir. The statistics and reports obtained from the Turkish National Police and the AFAD (the Disaster & Emergency Management Presidency) constitute the main sources of these evaluations. In addition, the results of the comparative analysis of the data collected via the questionnaires applied to some 200 Syrian refugee families and the same number of local people that were reached with the fieldwork carried out in the districts where the Syrian refugees were concentrated at the metropolitan area will be shared with the participants of the symposium. Finally, it will be intended to express the expectations of the Syrian refugees who live at the metropolitan centre of İzmir and of the people of İzmir, the scene for socio-spatially significant changes upon the arrival of the Syrian refugees whose number has skyrocketed for the last one year, in this process and the problems they are confronted with.

M. Murat Yücesahin

Dr.

Ankara Üniversitesi

Coğrafya

mmuyucesahin@gmail.com

Göç Çatışma Modelinin Katılım, Kalkınma ve Kitle Açıkları Üzerinden Bir Değerlendirmesi

İbrahim Sirkeci, Deniz Utku, Mustafa Murat Yücesahin

Göç ve göçmenlerin gittikleri ülkelere etkileri bugün hemen hemen tüm ülkelerin öncelikli gündemlerini oluşturmaktadır. Amerika Birleşik Devletleri’nin Meksikalı göçmenlere yönelik hak kısıtlamaları, İngiltere’nin Brexit kararının arkasındaki anti-göçmen propagandalar, Avrupa ülkelerinin yeni duvarlarla göçü engelleme çabaları, giderek artan yabancı düşmanlığını yansıtmaktadır. Göç karşıtı duyarlılıktaki yükseliş, neo-liberal politikalar ve göç anlayışı tarafından da desteklenmektedir. Bu türden bir yaklaşım göç edilen ülkeye ve orada elde edilecek çıkarlara fazlaca vurgu yaparken işin ekonomik yönlerine odaklanır. Bu anlayışta haklar da metalaşmaya açıktır ve ‘diğerlerini’ dışlayıcı bir seçicilik söz konusudur. Bu ‘neoliberal paradoks’a yol açar. Böylelikle, neo-liberalizmde göç, göç alan ülkelerin halledilmesi gereken bir ‘sorunu’ olarak görünür. Ancak ‘Çatışma Modeli’ çerçevesinde çatışmaların kökeninde üç temel alandaki eşitsizlikler yatar: 3 KA [‘Katılım (Demokratik) Açığı’; ‘Kalkınma Açığı’ ve ‘Kitle (Demografik) Açığı’]. 3KA bireyin insani güvensizlik algısı edinmesinin temel nedenlerini oluşturur. Bu çalışmada, neo-liberal yaklaşımların aksine, hedef bölgeden değil, köken bölgedeki göç etmenlerine dikkat çekmekteyiz. ‘Çatışma ve Göç Kültürü Modeli’ ışığında göçün makro düzey göstergelerini anlamayı amaçlıyoruz. ‘Çatışma ve Göç Kültürü Modeli’ne göre göç, çatışmaların bir fonksiyonudur ve bu nedenle göçün tüm kategorileri keyfidir. Bu kategoriler genellikle göçün kökeninde yatan etmenlerin önemini gizler. Göçmenlerce algılanan insani güvensizlik düzeyi Göç Çatışma Modeli’ne göre merkezi öneme sahip anahtar bir faktördür. Bu bağlamda 3KA’larla ilgili olarak güvensizliğe yol açan çatışmaların rolünü araştırmaktayız. Bu araştırmayla anlıyoruz ki; kitle, kalkınma ve katılım açıklarıyla insanlar üzerindeki göç etme baskısı artıyor. Bu çalışmada istatistiki olarak 3KA’nın uluslararası göç akımlarına etkisini gösterdik. Göçmen karşıtı söylemlere yol açabilen yaklaşımlardan uzaklaşarak, bu çalışmada göçün temel nedenleri ampirik ve kuramsal olarak tartışılmaktadır.

M. Murat Yüceşahin
Dr.
Ankara University
Geography
mmyucesahin@gmail.com

**An Appraisal of the Conflict Model of Migration with Reference to
Democratic, Development and Demographic Deficits**

İbrahim Sirkeci, Deniz Utku, Mustafa Murat Yüceşahin

Migration and the impact of immigrants in receiving countries have been a key concern in many countries. The USA's restrictions on rights of Mexican immigrants, the role of anti-immigration propaganda behind the Brexit decision in the UK, European countries efforts to curb migration by raising walls are reflections of increasing xenophobia. The rise in the anti-immigration sentiment is also fuelled by neo-liberal policies and understanding of migration. Such understanding places a lot of emphasis on the destination and benefits in the destination while also focusing mostly on economic aspects. The rights are also open for commodification and applied in a selective fashion while excluding most of 'others'. Such restrictive approach towards the rights of 'other' is leading to what is called 'neo-liberal paradox' and immigration in this context formulated as a problem to be 'curbed'. However, in the Conflict Model of Migration, the root causes of conflict lies with inequalities, deficits in three areas: The 3Ds (Democratic Deficit, Development Deficit and Demographic Deficit). The 3Ds are in the roots of individuals' perception of human insecurity. In this study, we draw attention to the roots of migration in the origin, not in the destination in contrast to the neoliberal approaches. In the light of 'Conflict and Culture of Migration Model', we aim at understanding the macro level indicators of migration. According to the 'Conflict and Culture of Migration Model' migration is a function of conflicts therefore all categorizations of migration are arbitrary. These categorizations often hide the importance of the beginning of migration processes. Perceived level of human insecurity by migrants is the key driver for human migration and of central importance in the Conflict Model of Migration. In this regard, we investigate the role of conflicts leading to insecurity in relation to the 3Ds. By this research, we comprehend that due to the demographic, development, democratic deficits that people in the countries of origin face, migration pressures rise. In this study, we statistically show the impact of 3Ds on international migration flows. By distancing itself from perspectives paving way to anti-immigration sentiments, this study focuses on empirical and theoretical exploration of drivers of migration.

Mustafa H. Sayar
Prof. Dr.
İstanbul Üniversitesi
Tarih
mhsayar@gmail.com

Eskiçağda Toplu Göç Ettirme Uygulamaları ve Doğurduğu Sosyokültürel Sonuçlar

M. Ö. 1. Bin yılın ortalarından başlayarak Akdeniz, Ege ve Anadolu’da yoğunlaşan doğu – batı ilişkilerinin önemli bir boyutunu savaş, istila ve sürgün kavramlarıyla tanımlanan olaylar oluşturmaktadır. Büyük Assur krallığı döneminde Yakındoğu bölgesinde kayıtlara geçen zorla kitlesel göç ettirme uygulamalarına rastlanmaktadır. Benzer uygulamanın Pers krallığı döneminde Ege bölgesinde büyük Pers kralına isyan eden şehir devletlerinin cezalandırılmaları için İran coğrafyasına kadar sürülmeleri şeklinde ortaya çıktığı anlaşılmaktadır. Makedonya Kralı İskender ve onun halefleri döneminde kurulan devletleri yöneten krallar ve onların emirlerini yerine getiren satraplar tarafından Ege ve Akdeniz coğrafyasında çok sayıda toplu göç ettirmenin gerçekleştirildiği eskiçağ kaynaklarının verdikleri bilgiler sayesinde tespit edilebilmektedir. Roma Devletinin Doğu Akdeniz’e yayılması sırasında Roma tarafından diğer yerel güçlere karşı kullanılan yerel krallar tarafından da daha küçük ölçekte toplu göç ettirme uygulamalarına başvurulduğu görülmektedir. Ayrıca cezalandırma amaçlı toplu göç ettirme dışında savaş, doğal felaketler ve salgın hastalıklar nedeniyle bir bölgedeki halkın başka bir bölgeye hayatlarını idame ettirmek için yaşadıkları yerleri terk ederek başka coğrafyalara gitmek zorunda kalmaları eskiçağ boyunca en sık görülen göç hareketleri arasındadır. Bildiri kapsamında bu göç hareketlerinin neden olduğu nüfus hareketleri, kurulan yeni yerleşimler, ortadan kalkan ve tamamen boşalan yerleşim yerleri, ticaret yollarının güzergahlarının değişmek zorunda kalmaları, üretim araçlarının el değiştirmesine ilişkin belgeler sunularak değerlendirmeler yapılacaktır. Ayrıca savaşlar sırasında esir alınan onbinlerce insanın memleketlerine geri dönmeyip götürüldükleri ülkelerde kalmaya karar vererek yeni yerleşim yerleri oluşturmaları da göç olgusu kapsamında değerlendirilmesi gereken bir diğer sosyokültürel sonuçtur. Eskiçağda çeşitli nedenlerle ortaya çıkan göç hareketleri eskiçağ Ege, Akdeniz coğrafyasında ve Anadolu yarımadasında yerleşim tarihinin oluşumunu derinden etkilemiştir. Bu etkileşim sadece yeni yerleşim yerlerinin kurulmasıyla sınırlı kalmamış, aynı zamanda eskiçağda konuşulan yerel dillerin başka bölgelere taşınarak yeni lehçelerin ve bölgelerüstü konuşulan dillerin ortaya çıkmalarına yol açmış, bir bölgede tapınım gören tanrılar başka bölgelerde tapınım gören tanrılarla karışarak ortaya yeni bir inanç sisteminin ortaya çıkmasına yol açarak farklı kültürlerin bileşkesinden oluşan yeni bir kültürel yapıya dönüşmüştür. Bildiri kapsamında M.Ö. 5. yy. ile M. S. 5. yy. arasında Anadolu ve yakın çevresinde meydana gelen savaş ve istila hareketleri sırasında toplu göç ettirme uygulamalarından örnekler verilerek bu zorla yer değiştirme işleminin doğurduğu sosyal, siyasal ve ekonomik sonuçları hakkında yapılan yorumlar irdelenecektir.

Mustafa H. Sayar
Prof. Dr.
Istanbul University
History
mhsayar@gmail.com

Collective Migration Applications in the Antiquity and Sociocultural Results

Starting from the middle of the 1st millennium BC, an important dimension of the east-west relations in the Mediterranean, Aegean and Anatolia regions, is defined by the concepts of war, invasion and exile. During the time of the Assyrian kingdom, the mass migration practices in the Near East were recorded. It is understood that the similar practices took place in the Aegean region when the city states rebelled against the great Persian king and they were exiled to Persia as punishment. It is known through ancient sources that a large number of mass displacements were carried out in the Aegean and Mediterranean regions during the reign of King Alexander of Macedonia and his successors. During the expansion of the Rome to the Eastern Mediterranean, it was seen that local kings used by Rome against other local powers were also resorted to mass immigration on a smaller scale. Apart from penal forced migrations, the most common migration movements during the ancient times were the displacements of people from one region to another in order to maintain their lives threatened by wars, natural disasters and epidemics. In the scope of this paper, documents regarding population movements, newly established settlements and vacated settlements, trade route changes and means of production will be evaluated. Also, the fact that tens of thousands of people taken prisoner during wars did not return to their countries of origin and decided to stay in the countries they were taken to created new settlements, which is another sociocultural result that should be evaluated within the context of migration. Migration movements which emerged due to various reasons in the antiquity have deeply affected the formation of settlement history in ancient Aegean, Mediterranean geography and Anatolian peninsula. This interaction was not only limited to the establishment of new settlements, but also involved the relocation of local languages spoken and the emergence of new dialects and supra-regional languages, as well as resulting in the emergence of a new belief system with the mixture of gods from different regions thus becoming a new cultural structure consisting of a combination of different cultures. Within the scope of this paper, the social, political and economic consequences of the forced migrations due to wars and invasions will be examined with examples in the course of 5th century BC to the 5th century AD.

Mustafa Yakar

Doç. Dr.

Süleyman Demirel Üniversitesi

Coğrafya

mustafayakar@sdu.edu.tr / yakarmustafa@gmail.com

Türkiye’nin Yabancıları: “Nereden” Geliyorlar? “Nereye” Yerleşiyorlar?

Türkiye, uluslararası göçte transit ve hedef ülke olmasına bağlı olarak göçler ülkesine dönüşmesiyle giderek daha fazla yabancıya ev sahipliği yapmaktadır. Yabancı nüfusun varlığını Cumhuriyet tarihi içerisinde çeşitli evrelere ayırarak incelemek mümkün olmakla birlikte son 10 yıldaki olağanüstü sayısal artışı dikkat çekmektedir.

Türkiye’nin uluslararası göçteki değişen konumuna bağlı olarak uluslararası göç ve göçmenlere yönelik araştırmalarda hızlı bir artış gözlenmektedir. Buna karşın, yabancı nüfusun geldiği ülkeler ve ülke içindeki dağılımları gibi yabancıların “çıkış” ve “varış” yerlerinin son dönemdeki değişen mekânsal görünümünü ele alan araştırma çok azdır. Bu araştırma, yabancı nüfusun coğrafyasını mekânsal olarak, hem uluslararası boyutuyla hem de ülke içindeki ulusal örüntüsünü ortaya çıkarmayı amaçlamaktadır.

Araştırmanın veri kaynağı, ADNKS’de kaydı bulunan yabancılarla ait TÜİK’den edinilen 2008-2018 arasında verilerdir. Bu veriler, yabancıları tüm yönleriyle analiz edebilecek kapsamdan uzak olmakla birlikte, yabancı nüfusun büyüklüğü, cinsiyeti, yaş dağılımı ve vatandaşları oldukları ülkeler ile illere göre dağılımlarını belirlemek mümkündür. Ülkelere göre yabancıların dağılımı ile Türkiye’deki ikamet ettikleri illere göre dağılımları tematik haritalar, tablo ve grafiklerin yanısıra istatistiksel ve mekânsal analiz yöntemleriyle incelenmiştir.

Türkiye’de yabancı nüfus, son 10 yılda 11 kat artarak 2018’de 186 farklı ülkeden 1.2 milyonu aşmıştır. Toplam nüfusun %1.5’ini oluşturan yabancıların yarıdan fazlası kadınlardan, 1/3’ünden fazlası 20-34 yaş grubundaki genç yetişkinlerden meydana gelmektedir. Az gelişmiş ve orta gelir kategorisindeki ülke vatandaşları baskındır. Kaynak ülkelere göre dağılımda ise, son yıllarda Avrupa ülkeleri vatandaşlarından Asya ülkelerine doğru değişmeye başlamıştır. Yabancıların Türkiye’deki dağılışı ülkelere göre farklılaşmakla birlikte, önceleri metropoller ile güney ve batı kıyılarındaki illerde yoğunlaşırken 10 yıl gibi kısa bir zamanda iç kesimlere ve doğuya doğru hızla yayılan örüntüye sahiptir.

Yabancıların ülkelere dağılımı, Türkiye’nin konumu gereği tarihinde olduğu gibi, günümüzde de ya doğu ya da batı dünyası kaynaklıdır. Bunun dışında güneyden (Afrika ve Güneybatı Asya) hızla artan yönelişin de olduğu görülmektedir. Avrupa kıtasının dışındaki ülkelere gelenlerin çatışmanın coğrafyalarından kaçış nedeni olduğu ileri sürülebilir. Yabancıların ülke içindeki dağılım örüntüsü ise, çeşitli nedenlerle kaynak ülkelere göre değişmektedir. Sonuçta, Türkiye’de yabancı nüfusun büyüklüğü, kaynak ülkesi ve ülke içerisindeki dağılımının son 10 yılda hızlı bir şekilde değişmesiyle birlikte artık daha fazla yabancıyla iç içe geçen, toplumun her kesiminde ve her yerde yabancıyla karşılaşma ve temasın yaşandığı gündelik hayattan söz edebiliriz.

Mustafa Yakar
Assoc. Prof. Dr.
Süleyman Demirel University
Geography
mustafayakar@sdu.edu.tr

Turkey's Foreigners: “Where” Do They Come From? “Where” Do They Reside?

Being a transit and destination country for international migration flows, Turkey has transformed into a country of immigration and become host to an increasing number of foreigners. Although it is possible to examine the presence of foreign populations in various stages in the history of the Republic, the extraordinary increase in numbers during the last 10 years is especially outstanding. Based on Turkey's changing position within the international migration flows, a rapid increase in the number of research on international migration and migrants is noticeable. On the other hand, there is very little research on the recent changing spatial aspects of the “origin” and the “destination” of foreigners within the country. This study aims to reveal the geography of the foreign population in terms of its spatial and international dimension as well as the spatial pattern within the country. Foreigner in this study refers to a person who officially reside in Turkey without Turkish citizenship. The data source of the study is obtained from TurkStat for foreigners registered in Address Based Population Registration System (ABPRS) between 2008 and 2018. Although the scope of these data are far from enabling the analysis of diverse aspects of foreign population, it is possible to determine the size, gender and age of the foreigner as well as the countries of origin and distribution by Turkish provinces. The distribution of the foreigner according to countries of origin and the provinces of residence in Turkey was presented through thematic maps, charts and graphics, statistical and spatial analysis methods were performed as well.

The foreign population in Turkey increased by 11 times in the last ten years and has exceeded 1.2 million in 2018 from 186 different countries. More than half of the foreigner, who make up 1.5% of the total population, are women, and more than 1/3 are comprised of young adults in the 20-34 age group. Citizens of underdeveloped and middle income countries dominate. In terms of distribution by source countries, the trend has started to change in recent years from the citizens of European countries to citizens of the Asian ones. Although the distribution of the foreigner in Turkey differentiate depending on the country, they initially concentrated in the provinces of the southern and western coasts as well as the big cities. However, in only 10 years, foreign population has rapidly spread towards eastern and inland provinces too.

Due to the relative location of Turkey, the current as well as the historical origins of the foreigner has been either from the eastern or the western world however, a rapidly increasing trend from the south (Africa and Southwest Asia) is observed. It can be argued that those coming from countries outside the European continent flee from areas of conflict. The distribution pattern of the foreigner within the country varies according to the origin countries for various reasons. Ultimately, as a result of the size of the foreign population in Turkey and the rapid change in terms of the country of origin and distribution in the country during the past 10 years, every aspect of the community is now more intertwined with foreign populations and daily encounters and social contact with the foreigner have become common.

Müberra Bağcı
Dr. Öğr. Üyesi
Ege Üniversitesi
Türk Dili ve Edebiyatı
muberra.bagci@ege.edu.tr

Yaşar Kemal’in *Bir Ada Hikayesi* Serisinde Mübadele

Yaşar Kemal’in Bir Ada Hikâyesi serisi konu, olay örgüsü ve kişiler bakımından birbirini takip eden dört romandan oluşmaktadır. Bir Ada Hikâyesi dörtlemesinin ilk kitabı Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana 1997’de, ikincisi Karıncanın Su İçtiği 2002’de, üçüncüsü Tanyeri Horozları 2002’de, dördüncüsü Çıplak Deniz Çıplak Ada ise 2012’de yayımlanmıştır. Bu dörtlemede savaş, sürgün, göç, mübadele gibi çeşitli sebeplerle yaşadıkları yeri terk etmek zorunda kalan insanların yerleştikleri adada yeni bir hayat kurma çabaları anlatılmaktadır.

Serinin ilk romanı Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana’da mübadele kararı sonrasında Yunanistan’a gönderilmiş Hristiyanların boşalttığı adaya gelen insanların hikâyeleri yer almaktadır. Karıncanın Su İçtiği’nde adaya yerleşmeye gelenler mübadillerin yaşantıları anlatılırken bu süreçte yaşanan çeşitli sorunlardan da bahsedilir. Mübadillerin hikâyelerinde mübadele öncesinde Yunanistan’daki huzursuz ortam, yıllarca yaşadıkları yerlerden ayrılma üzüntüsü, vapur yolculuğundaki olumsuz şartlar, iskân konusundaki zorluklar, ekonomik sıkıntılar ve en çok da psikolojik olarak etkilenmeleri konu edilir. Mübadele konusu açısından en geniş malzemeyi bize serinin ikinci romanı sunar. Tanyeri Horozları’nda adaya yerleşenler arasına yeni kişiler eklenmeye devam eder. Son roman Çıplak Deniz Çıplak Ada’da ise artık daha önceki hikâyelerde atılan düğümler çözülür.

Söz konusu romanların tamamında mübadele konusu ele alınırken yazar bunun aslında devletler arasındaki anlaşmazlıkların bir sonucu olduğunu vurgular. Tarih boyunca pek çok savaş yaşanmış, insanlar ölmüş, yaralanmış ya da yaşadığı yeri terk etmek zorunda kalmıştır. Savaşı çıkaran insandır, bundan etkilenen yine insandır. Yaşar Kemal dörtlemesinde merkeze insanı koyarak konuya bu pencereden bakmayı tercih eder.

Bu bildiride, bahsi geçen dört romanda mübadele konusuna dair anlatılanlar tespit edilip sınıflandırılmaya ve Yaşar Kemal’in konuya bakış açısı ortaya konmaya çalışılacaktır. Çalışmanın göç edebiyatı kapsamında önemli bir konu haline gelen mübadelenin Türk romanındaki gelişimi ile ilgili incelemelere katkı sağlanması hedeflenmektedir.

Müberra Bağcı
Assist. Prof. Dr.
Ege University
Turkish Language and Literature
muberra.bagci@ege.edu.tr

Population Exchange in *Bir Ada Hikayesi* Series of Yaşar Kemal

Bir Ada Hikâyesi series of Yaşar Kemal consist of successive four novels in terms of topic, plot and characters. First novel of this series Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana was published in 1997, latter Karıncanın Su İçtiği in 2002, thirdly Tanyeri Horozları in 2002, fourth one Çıplak Deniz Çıplak Ada in 2012. In this tetralogy, a new life efforts of people who had to leave their place where they live because of various reasons like war, exile, immigration, population exchange is told.

In the first novel of the series Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana, stories of the people who came to the island emptied by Christians who were sent to Greece after the population exchange judgement. In Karıncanın Su İçtiğinde, both experiences of refugees and various problems in this process are mentioned. In the stories of the refugees, the worrisome atmosphere in Greece before the population exchange, the sadness of leaving the places they lived for years, the negative conditions in the ship travel, the difficulties in settlement, economic problems and most of them being affected psychologically are mentioned. The second novel in the series presents us widest material in terms of population exchange. In Tan Yeri Horozları, new people continue to be added to the settlers to island. In the last novel Çıplak Deniz Çıplak Ada, everything disentangles.

In all of these novels, while the issue of population exchange is dealt with, the author stresses that this is in fact a result of disagreements between states. There have been many wars throughout history, people have been killed, wounded or forced to leave the place where they lived. According to Yaşar Kemal, it is the human who caused the war, and the human affected again.

In this paper, it will be tried to identify and classify the narratives about the population exchange in these novels and to put forward Yaşar Kemal's point of view. The aim of this study is to contribute to the studies on the development of the population exchange in Turkish novel which has become an important subject within the scope of migration literature.

Nedim İpek
Prof. Dr.
On Dokuz Mayıs Üniversitesi
Tarih
nipek@omu.edu.tr

Türkiye’nin Göç ve İskan Politikaları

Türkiye kuruluşundan günümüze kadar göç ve iskan sorunuyla karşı karşıya kalmıştır. Devlet göç politikasını belirlemek ve tatbik etmek amacıyla 1860- 1912 yılları arasında değişik isimler altında özel komisyonlar kuruldu. Bu komisyonların belirlediği ilkeler doğrultusunda göçmen sorunları çözümlenmeye ve göçmenler yerleştirilmeye çalışıldı. Birinci Dünya Savaşı arifesinde göçmen komisyonları Dahiliye Nezaretine bağlı genel müdürlüğe dönüştürüldü. 1923 yılında mübadele, imar ve iskan vekaleti kuruldu. Türk hükümetleri 1878 yılına kadar gelen mülteci ve göçmenleri din, etnik, milliyet ayrımı yapmaksızın kabul ederek sorunlarını çözümlenmeye ve topluma entegre etmeye çalıştı. 2. Abdülhamid döneminde Müslüman veya Türk olmayanların iltica ve iskan talepleri kabul edilmedi. Cumhuriyet döneminde de istisnalar hariç Türk hakimiyetinden çıkan yerlerden gelen Türk unsurlar kabul edilip yerleştirilmeye çalışıldı. Bildiride Türk hükümetlerinin tarihi süreç içerisinde ürettikleri göç politikaları genel hatlarıyla tespit edilip değerlendirilecektir.

Nedim İpek
Prof. Dr.
On Dokuz Mayıs University
History
nipek@omu.edu.tr

Turkey's Immigration and Settlement Policy

Organizations from Turkey have remained until today faced with immigration and resettlement issues. Special commissions were established between 1860 and 1912 under different names in order to determine and implement the state migration policy. In line with the principles determined by these commissions, it was tried to solve the immigrant problems and to place the immigrants. On the eve of World War I, the immigration commissions were transformed into the general directorate of the Ministry of Internal Affairs. In 1923, the Ministry of Exchange, Zoning and Housing was established.

Turkish governments tried to solve their problems and integrate them into society by accepting the refugees and immigrants who came up to 1878 regardless of religion, ethnicity and nationality. 2. During the reign of Abdulhamid, asylum and resettlement requests of non-Muslims or Turks were not accepted. In the Republican period, Turkish elements coming from the places that came out of the Turkish rule were accepted and tried to be placed.

In this paper, migration policies produced by Turkish governments in the historical process will be determined and evaluated in general terms.

Nedim Ünal
Prof. Dr.
Osmangazi Üniversitesi
Tıp
unalnedim@gmail.com

Bir Örnek Uygulama Olarak Irak/Telaferli Türkmenlerin Eskişehir'deki Hayatı
Nedim Ünal, Volkan Marttin

19. yüzyıl ve sonrasında Rusya ile yapılan harpler sırasında ve bu harplerin sonrasında Balkanlar, Kafkasya ve Kırım'dan Osmanlı ülkesine yoğun bir göç faaliyeti olduğu bilinmektedir. Yoğun göçlere muhatap olan yerler arasında Eskişehir ilk sıralardadır. 19. yüzyılda Eskişehir, Hüdavendigar vilayetinin Kütahya sancağına bağlı bir kaza konumundaydı. Yüzyılın sonunda yapımına başlanan Bağdat demiryolu hattının bitirilmesiyle de şehirde hızlı bir dönüşüm yaşanmıştı. Kırım, Kafkasya ve Rumeli'den gelen göçmenler, yeni göçmen köylerinin kurulmasına yol açmıştı. Bu göçlerle 20. yüzyılın başlarında kaza nüfusu, 70 binlerin üzerine çıkmış İnönü, Alpu ve Çifteler ovalarındaki bataklıkların kurutulması ve yeni tarım alanlarının açılmasıyla tarımsal üretimde önemli adımlar atılmıştı. Önceleri yerel yöneticiler ve kısmi uygulamalarla sürdürülen muhacir iskân siyaseti, göçmenlerin Osmanlı Devleti topraklarına kalabalık kitleler halinde gelmesiyle yetersiz kalmış; gelen muhacirlerin üretici konuma gelmeleri ve uyumları için Osmanlı Devleti yeni teşkilatlanma yollarına başvurmuştu. Muhacirlerin Eskişehir'e iskânı sırasında yeni yerleşim birimleri oluşturulması, eski yerleşim birimlerine ve şehir merkezine göç eden ahalinin iskânları arşiv belgeleriyle tarihte kayıtlıdır.

Eskişehir'in hızlı bir şekilde gösterdiği değişim ve dönüşümün ardında göç olgusu yatmaktadır. Günümüzde Eskişehir göç almaya devam etmektedir. Osmanlı döneminde, “İlcaat-ı harbiye dolayısıyla menâtık-ı harbiyeden iltica eden müslim Tebaa-yı Osmaniye [mülteci] ve Balkan Harbini müteakib akdedilen muahedenâme ve daha evvelki muâhedât mucibince terk olunan vilâyât-ı zâyieden berâyı tavattun Memalik-i Osmaniye'ye gelenler [muhacir]” şeklinde yapılan tanımın aksine bugün Türkiye'ye gelenler genel bir yaklaşımla göçmen olarak kabul edilmektedir. Yasal veya yasa dışı (kaçak) yollarla Türkiye'ye girişlerine bakılmayan göçmenlerin iskânı konusunda ilk zamanlarda Türk devletinin şefkat kollarını uzatmadığı anlar olmuştur. Bu zamanlarda insani bir yaklaşım sergileyen Eskişehir Türk Ocağı, gelen Türkmenlerin yerleşimini sağlayarak, onlara Eskişehir'de yeni bir hayat kurma imkânı sunmuş, kurdıkları hayatın kalitesini arttırmak ve meslek edindirmek için kurslar açmış; bunu örnek bir uygulama olarak ortaya koymuştur.

Bu çalışmada; demografide, ekonomide, gündelik hayatta ve yaşama kültüründe mühim değişiklikler meydana getiren göç olgusu, Eskişehir'e gelen Telaferli Türkmenler ekseninde ele alınmıştır. Göçe zorlayan sebepler, göç yolunda yaşanan zorluklar, Türkiye sınırını geçtikten sonra Eskişehir'e ulaşma çabası, Türkiye'deki ilk günler ile Eskişehir'deki hayat konuları dış politikaya dair eserlerden, gazete haberlerinden ve tanıkların dilinden aktarılmıştır.

Nedim Ünal
Prof. Dr.
Osmangazi University
Medicine
unalnedim@gmail.com

Eskişehir as a Case Study of the Life of Turkmen Migrants from Iraq/Talafar
Nedim Ünal, Volkan Marttin

It is known that there was an intensive migration activity from Balkans, Caucasus and Crimea to the Ottoman territory during the wars with Russia in the 19th century and after then. Eskişehir ranks one of the first among the places that are subject to intensive migration. In the 19th century, Eskişehir was a district (kaza) of the Kütahya county (sancak) of the Hüdavendigar province (vilayet). With the completion of the construction of the Baghdad railway line at the end of the century, a rapid transformation was experienced in the city. Immigrants from the Crimea, the Caucasus and Rumelia led to the establishment of new immigrant villages. With these migrations, the population of Eskişehir increased to over 70 thousand in the early 20th century. The swamps in the plains of İnönü, Alpu and Çifteler were dried and the opening of new agricultural areas caused significant development in the agricultural production. The emigrant settlement policy, which was previously carried out by local administrators and partial practices, became inadequate with the arrival of immigrants to the Ottoman Empire in masses. For immigrants to be productive and for the adaptation of them, Ottoman Empire applied new ways of organization. The establishment of new settlement units during the immigration, and the resettlement of the people who migrated to the old settlement units in the city center are recorded in the archive documents.

Migration lies behind the rapid change and transformation of Eskişehir. Today, Eskişehir continues to receive migration. As a general approach today, people coming to Turkey are considered as migrants unlike the definition during the Ottoman period: “İlcaat-ı harbiyye dolayısıyla menâtk-ı harbiyyeden iltica eden müslim Tebaa-yı Osmaniyye [mültecî] ve Balkan Harbini müteakib akdedilen muahedenâme ve daha evvelki muâhedât mucibince terk olunan vilâyât-ı zâyieden berâyı tavattun Memalik-i Osmaniyye’ye gelenler [muhacir]”. There were moments when the Turkish state could not approach to the settlement problem of the legal or illegal migrants with compassion.

Eskişehir Türk Ocağı exhibited a humanitarian approach in these times. By providing the settlement of the Turkmens who came to Eskişehir, it offered them the opportunity to establish a new life in Eskişehir. As a model practice, Eskişehir Türk Ocağı opened vocational courses to increase the quality of their life. By doing so, it provided Turkmen migrants to gain a profession.

In this study, immigration, which brought about significant changes in demography, economy, daily life and culture of living, is examined on the axis of Turkmen migrants from Talafar in Eskişehir.

Nihal Eminoglu
Dr. Öğr. Üyesi
Çanakkale On Sekiz Mart Üniversitesi
Uluslararası İlişkiler
nihaledminoglu@gmail.com

Kimlik ve Aidiyet Bağlamında Fransa’da “Yeni Kuşak Türkler”in Topluma Uyumu

Türkiye, tarih boyunca birçok dönemde, göçmenlerin ve mültecilerin hem transit (geçiş ülkesi) hem de hedef ülkesi durumunda olmuştur. Bugün 4 milyonun üzerinde mülteciye ev sahipliği yapan Türkiye, “yabancılarla” bir arada yaşama modeli kurmaya çalışırken; yurtdışında da 5 milyonun üzerinde Türk vatandaşı gittikleri ülkelere ve toplumlara uyum dönemlerinden geçmiş ve halen geçmektedir.

Bilindiği üzere, Avrupa devletleri, İkinci Dünya Savaşı sonrası bozulan ekonomilerini toparlamak niyetiyle, 1960’lardan itibaren üçüncü dünya ülkeleriyle göçmen işçi anlaşmaları imzalamıştır. Türkiye’den de bu anlaşmalar çerçevesinde, özellikle Almanya ve Fransa başta olmak üzere, bir çok Avrupa devletine “misafir” işçiler göç etmiştir. Avrupa’nın esas beklentisi, bu “misafirlerin” işlerini tamamladıktan sonra anavatanlarına geri dönmeleri; sosyolojik gerçeklik tam tersini ortaya koymuş, aksine bu insanlar gittikleri ülkelere yerleşmiş ve ailelerini de genişletmişlerdir. Bu durum, bugün Avrupa’da ciddi bir göçmen nüfusunun ortaya çıkmasına neden olmuş ve hatta göçmen kökenli yeni kuşakların toplumda daha “görünür” ve “etkin” oldukları yeni bir döneme girilmiştir.

Buradan yola çıkarak, bildiri, özellikle Fransa’da yaşayan yaklaşık 700 bin Türkiye kökenlinin Fransa toplumuna uyumunu ve toplum tarafından da nasıl algılandığını/karşılandığını ele alacaktır. Bu çerçevede özellikle ikinci/üçüncü kuşak Türklerin kimlik ve aidiyet tanımlarında nerede durdukları incelenecek ve ayrıca Avrupa’da 2005 itibarıyla ilk olarak Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) ve Avrupa Konseyi’nce gündeme getirilen “yeni azınlık” kavramı ışığında, Avrupa’daki göçmenlerin toplumdaki yerleri değerlendirilecektir. Bu bağlamda, Fransa’daki Türkler “azınlık” veya “yeni azınlık” olarak görülebilir mi ve bunun her iki toplum için nasıl sonuçları doğabilir? Ayrıca, Fransa’daki yeni kuşak Türkler aidiyetlerini hangi toplum üzerinden kurgulamaktadır ve kimliklerini nasıl ifade etmektedir? Bu noktadan yola çıkarak, alt-kimlik ve üst-kimlik unsurları, göçmenler ve ev sahibi toplum açısından nasıl değişiklik gösterebilmektedir? sorularına yanıt aranacak, ve son olarak da, bugün Fransa’da yaşayan Türkiye kökenlilerin topluma uyumları gibi bir soru(n) olup olmadığı değerlendirilecektir.

Nihal Eminoglu
Assist. Prof. Dr.
Çanakkale On Sekiz Mart University
International Relations
nihaleminoglu@gmail.com

Integration of “New Generation Turks” in France in the Context of Identity and Belonging

Turkey, in many periods throughout history, both migrants and refugees in transit (transit country) has been the primary target of both countries. Today, over 4 million refugees hosts Turkey, "strangers" trying to establish a model of coexistence; abroad, more than 5 million Turkish citizens have gone through and are still in the process of adapting to their countries and societies.

As it is known, European states have signed migrant workers agreements with third world countries since the 1960s with the intention of recovering their deteriorating economies after the Second World War. Within the framework of these agreements from Turkey, notably Germany and France, many European state "guest" workers have migrated. The main expectation of Europe is that these “guests” return to their homeland after completing their work; sociological reality has shown the opposite, but these people have settled in their countries of residence and extended their families. This has led to the emergence of a significant immigrant population in Europe today, and has even entered a new era in which new generations of immigrant background are more “visible” and “effective” in society.

Based on this, leaflets, especially how to adapt to approximately 700 thousand by the Turkey-based society of the French community living in France and sensed / meeting that will address. In this context, especially the second / third generation Turks' identity and belonging definitions will be examined and also in Europe in the first place by the Organization for Security and Cooperation in Europe (OSCE) and the Council of Europe in the light of the concept of “new minority”, the concept of immigrants in Europe their place in society will be evaluated. In this context, can the Turks in France be seen as “minority” or “new minority”, and how can this have consequences for both communities? In addition, in which society does the new generation of Turks in France construct their loyalty and how do they express their identities? From this point, how can the elements of sub-identity and super-identity change in terms of immigrants and host society? To search for answers to their questions, and finally, a question of adaptation to the society today as Turkey descent living in France will be evaluated.

Özlem Gümüşçubuk
Dr. Öğrt Üyesi
Ege Üniversitesi
Amerikan Kültürü ve Edebiyatı
ozlem.gumuscubuk@ege.edu.tr

**Neela Vaswani'nin *Bana Bir Memleket Verdiniz* İsimli Romanında
Göç Tecrübesi, Melez Kimlik, ve Sınırlar**

Bana Bir Memleket Verdiniz (2010), Neela Vaswani tarafından yazılmış, bulanık sınırların, kimliğin ve çok kültürlü olmanın ne demek olduğunu tartışan bir roman. Anı tarih ve kurgu gibi özellikleri bir arada barındıran roman, yazarın İrlanda-Katolik kökenli anneden ve Sindhi-Hintli babanın birbirlerine ve bu evlilikten doğan melez çocuğun, yani yazarın kendisine olan yolculuklarındaki yollarını izler. Bu ailenin inşası aslında bir İrlandalı annenin Amerika Birleşik Devletleri'ne kendi geçmişini bir araya getirdiği ve ayrıca kendi gelenekleri olan Hintli bir baba ile melez kızlarının benzersiz bir Amerikan ailesi oluşturmak üzere bir araya geldiği bir göç hikâyesidir. Sembolik olarak, Vaswani içinde anılarını da barındıran romanına bir hava alanında başlar ve bugün ki kimliğine katkıda bulunan iki kültürel ve ırksal karışımı hatırlatan bir şekilde tekrar hava alanında biter.

Özlem Gümüşçubuk
Assist. Prof. Dr.
Ege University
American Culture and Literature
ozlem.gumuscubuk@ege.edu.tr

Biracial Identity and Borders in the Immigrant Experience:
Neela Vaswani's *You Have Given Me a Country*

You Have Given Me a Country (2010) written by Neela Vaswani is an exploration of blurred borders, identity, and what it means to be multicultural. Combining memoir, history, and fiction, the book follows the paths of the author's Irish-Catholic mother and Sindhi-Indian father on their journey toward each other and the biracial child, that is the writer herself. The construction of this family is actually a story of immigration in which an Irish mother brings along her own background to the United States and also an Indian with its own traditions, past and cultural heritage come together to form a uniquely American family as the biracial daughter narrates the novel to us. Symbolically, Vaswani starts her mermoir in the setting of an airport and ends it again in an airport, reminding us of the two cultural and racial mixtures that have contributed to her contemporary identity today.

Philip Bob Bracker
Dr.
Porto Üniversitesi
Alman Dili ve Edebiyatı
pbracker@letras.up.pt

Göç, Etnik Kimlik ve Bunların 2. ve 3. Kuşak Göçmenler İçin Sonuçları

Varsayılan veya atfedilen etnik kökene hitap etmek için kullanılan ifadeler ve terimler genellikle gündelik toplumsal yaşamdaki güç dengelerini yansıtan ve özellikle belli bir bağlamın dışında kullanıldıklarında ayrımcılığa yol açma eğiliminde olan farklılık ifadelerinden başka bir şey değildir. Etnik bir tanımlamanın kullanılması, bir konunun oluşumuna neden olur ve bu konuyu daha ayrıntılı tanımlamak için kullanılan karakteristik özelliklerin eklenmesini kolaylaştırır. Etnisiteyi gözlemlerken, bunun daha düşük bir sosyal sınıfla ilişkilendirilmesinde temel olarak kullanıldığı anlaşılmaktadır, bu nedenle de etnisite ilişkilendirildiği hedef için olumsuz çağrışımları da beraberinde getirmektedir. “Göçmenler” veya “Göçmenlik geçmişi” gibi ifadeler sıkça uygulanmasına rağmen, bu etiket önyargılı söylemleri de beraberinde getirmektedir. Ve üçüncü kişiler tarafından yapılan bu tasvirlerin, etnik kimliğin yaratılmasında önemli bir rol oynadığı görülmektedir. Göçmenlerin çocukları ve torunları, yani ikinci ya da üçüncü kuşak göçmenler, kendilerini tanımlarken kullanıyor olsalar bile çoğu zaman bu tür bir etiketlemeden muzdariptir. Ancak bu etiketlemeler, aynı zamanda aşılması zor olan sosyal sınırların varlığının da bir göstergesidir ve bu nedenle kişilerin okulda ve işte kurumsal ayrımcılığa maruz kaldıkları çeşitli araştırmalarda ortaya konulmuştur.

Dil edinme öyküleri, herhangi bir dili konuşmanın etnik kökenle güçlü bir şekilde bağlantılı olması nedeniyle, etnik kimliğin bireysel düzeyde nasıl ortaya çıktığını anlamamıza yardımcı olabilir; ve dil aynı zamanda bir dışlanma ölçütü olarak da kullanılabilir: Yalnızca bir dili “düzgün” bir şekilde konuşan kişiler, o dille ilişkili etnik kimliği kullanabilirler.

Bu çalışmada, etnik kimliğin nasıl oluştuğu, birey ile sosyal çevre arasındaki etkileşimde hangi bağlamlarda ortaya çıktığı ve yaratılışında rol oynayan kilit unsurlar ortaya konulmaya çalışacaktır. Özellikle, günlük terimlerin dışlayıcı etkisinin etnisite ile nasıl belirgin hale geldiği ve birçok durumda etnik terimlerin sosyal gerçekliği yansıtmadığı konuları üzerinde durulacaktır.

Philip Bob Bracker
PhD
University of Porto
German Language and Literature
pbracker@letras.up.pt

**Migration, Ethnic Identity, and its Consequences
for the 2nd and 3rd Generation**

Expressions and terms used to address assumed or attributed ethnicity are usually nothing less than an expression of difference which reflects the given balance of power in our everyday society and tend to result in discrimination, especially when such expressions are used outside of an obvious relevant context. The use of an ethnic ascription results in the creation of a subject, which in turn facilitates the addition of characteristics to further describe this subject. In observing ethnicity, this appears to be fundamental in associating it with a lower social class, therefore triggering negative connotations towards the addressee. Even though expressions like “Migrants” or “Migration background” are often applied, this labelling meets with subjugation and devaluation. And those third-party descriptions show to play an important role for the creation of an ethnic identity.

Migrants children and grandchildren, i.e. the second or third generation of migrants, usually suffer most from this kind of labelling, even though they are using them as self-description. But labelling shows the existence of social boundaries, which are difficult to cross, hence, they suffer from institutional discrimination in school and work, as studies have shown.

Stories of language acquisition can help us to understand how ethnic identity emerges on the individual level as speaking any language is strongly connected to ethnicity, and language also serves as criteria of exclusion: only those who speak a language “properly” are allowed to make use of the associated ethnic identity.

This lecture shows how ethnic identity can arise, in what constellation it emerges in the interaction between the individual and the social environment, and which are the key elements involved in its creation. In particular, the exclusionary effect of everyday terms becomes apparent, and that in many situations ethnicizing terms do not reflect the reality of the designated.

Remzi Yağcı
Prof. Dr.
Dokuz Eylül Üniversitesi
Arkeoloji
remziyagci@gmail.com

Eski Ön Asya’da Göç

Göç tarih öncesine dayanır. İnsanlık tarihinde tarih öncesi toplulukların ilk yaşam biçimi göçebedir. Göçebelik her ne kadar göç sırasında ilkel koşullara dayanmayı zorunlu kılsa da sonunda uygun koşullar bulunduğu anda insanlığın en temel gereksinimleri olan beslenme barınma ve üremesini garanti altına almış ve Eski Ön Asya’da yeni uygarlıkların kurulmasına yol açmıştır. Bu uygarlıklar insanlık tarihinin sürekliliğini sağlamıştır. Eski Ön Asya’da göç tarihsel kaynaklara göre günümüzdekilere benzer adlandırmalarla karşılaştırılabilir. Örneğin:

Refugee sığınmacılık, Küçük ya da büyük topluluklar (aile, akraba, yurttaşlar) ya da bireysel kaçak göçler.

Savaş, afet (kıtık, deprem, ani iklim değişiklikleri) nedeniyle zorunlu toplu göçler (Deniz Kavimleri)

Zorla sürgün sınır dışı etme, göç ettirme deportation. (Orta ve Yeni Assur dönemleri)

Eski Ön Asya’da sığınmacılık Geç Tunç Çağı’ndan Demir Çağı’na kadar siyasi mülteci (fugitive), kaçak ya da sürgün-zorla göç ettirme biçiminde rastlanan önemli bir toplumsal olgudur. Krali yazışmalarda Örneğin Geç Tunç Çağı’nda Ugarit kralı Niqmepa ile Hititlerin en çok yazıt bırakan kralı II. Murşili arasındaki anlaşmalara göre kral Hatti ülkesinden Ugarit’e giden kaçakların iade zorunluluğunu zorunlu kılmaktadır. Bu kaçaklar muhalif üst düzey görevliler, ustalar ya da çiftçiler olabilir.

Deportasyonlar Eski Önasya’da diğer sık rastlanan zorunlu göç hareketleri içinde yer alır. Orta Assur ve Yeni Assur İmparatorlukları döneminde mass deportasyonların çok sık yapıldığı görülmektedir. Böylelikle bu toplulukların denetimi Assur otoriteleri tarafından daha kolay sağlanmıştır. Bu sürgün göçmenler Kar-Tukulti Ninurta ve Dur Şarrukin gibi yeni kentlerin inşasında kullanılmışlardır ya da merkezi otoritenin köylü sınıfını ayakta kalmasını ikame etmesinde yardımcı olmuşlardır.

Bu bildiride Eski Ön Asya’da özellikle Güney Anadolu-Kuzey Suriye ve Mezopotamya’da göç olgusu ve göçmenlerin bölge tarihinde getirdiği değişimler ele alınacak uygarlık tarihine olumlu ya da olumsuz etkileri irdelenecektir.

Remzi Yağcı
Prof. Dr.
Dokuz Eylül University
Archeology
remziyagci@gmail.com

Migration in the Ancient Near East

Migration dates back to prehistory. The first lifestyles of prehistoric communities in human history were nomadic. Nomadic life forced people to survive harsh and primitive conditions during migration movements and once their basic needs such as food, accomodation and reproduction were ensured, they settled in Ancient Near East ad the first civilizations began to flourish. These civilizations were the bases of the continuity in the history. We can analyze migration movements in the Ancient Near East through our modern terminology on migration. First, refugees that involve small or big communities (families, relatives, citizens) or illegal immigrants (fugitives). Secondly, mass migrations due to war or natural disasters (famine, draught, sudden climate changes) (ex. Sea Peoples) and thirdly forced migrations, expatriation and/or deportation.

Refugees, fugitives and expatriated or deported people were common in the Ancient Near East especially in the period between the Late Bronze Age and Iron Age. For example, in a royal correspondence in the Late Bronze Age between the King of Ugarit and the Hittite King Mursili II , the Hittite King demanded the fugitives who fled to Ugarit from the Hatti land should be repatriated. These fugitives might include opponents, senior officials, craftsmen or even farmers.

Deportations were other common forced migartion movements in the Near East. Mass deportations were carried out frequently during Middle Assyrian and Neo Assyrian Empires enabling the Assyrian authorities to take control over these people and lands. The deported people were used as workmen while building new cities such as Kar-Tukulti Ninurta and Dur Sarrukin or in farming activities.

This paper will analyze the migration movements and immigrants in Ancient Near East especially in South Anatolia, North Syria and Mesopotamia and how these affected the history of the region.

Selim Çağatay
Prof. Dr.
Akdeniz Üniversitesi
İktisat
selimcagatay@akdeniz.edu.tr

Uluslararası Göç'ün Beşeri Sermaye Oluşumu Üzerindeki Etkisi: Mısır Örneği

Bir hanehalkı üyesinin ülke dışına gerçekleştirdiği göçün geride kalanların beşeri sermaye oluşumu üzerindeki etkilerini açıklayan iki kanal, gelir ve aile yapısı bozulmalarıdır.

Göç edenlerin geride kalan hanelerine yurt dışından gönderdiği gelirin, göç nedeniyle yurt içinde oluşan gelir kaybını telafi ettiği durumda dışarıdan transfer edilen gelir hanehalkının kaynak kısıtlamalarını hafifletebilir. Dışarıdan gönderilen gelir hane tarafından yatırım amaçlı kullanılabilir ve haneenin tüketim harcamalarını arttırabilir. Aynı zamanda bu gelir hanelerin rezerv ücretlerini de yükselteceği için hanehalkının işgücü arzında azalma yaratabilir. Dolayısıyla, geride kalan çocuklar okul için daha fazla zaman ayırma fırsatını yakalayabilirler. Bununla birlikte, dışarıdan gelen gelir, vasıfsız genç hanehalkı üyelerinin gelecekteki iş olanaklarını arttırmak ve/veya hanehalkının genç bir üyesinin yurt dışına göçünü finanse etmek amaçlı bir aile işi kurulması için de kullanılabilir. Ayrıca, vasıfsız bir hanehalkı üyesinin göçü, vasıfsız işgücünün de yeterince gelir elde edebileceğine dair beklentileri uyandırır, bu dışarıdan gönderilen gelir okuma eğilimini azaltıp, beşeri sermaye oluşumuna negatif etki yapabilir. Bu durumda, dışarıdan gönderilen göçmen gelirlerinin çocukların eğitimi üzerinde olumsuz etki yaratacağı da olasıdır.

Ebeveynlerden birisinin göç ettiği durumda aile yapısında meydana gelen bozulma okula devam ve okula performansı üzerinde olumsuz etki yaratabilir. Dışa göç nedeniyle oluşan gelir kaybının göçmen gelirleriyle telafi edilmediği durumda, çocukların hanehalkı gelirine katkıda bulunmaları beklenebilir. Yine kalabalık evlerde, genç, göçmen olmayan hanehalkı üyeleri, ebeveynlerin yokluğundan dolayı rollerin yeniden yapılandırılması gereği hane içi iş yükünü üstlenmek zorunda kalabilir ve okul için daha az zamanları olabilir.

Özetlemek gerekirse, göçün beşeri sermaye oluşumu üzerindeki etkisi sadece gelirlerin miktarına değil, hane halklarının ve kardeşlerinin sayısına, yaş ve cinsiyet dağılımlarına, göçmenlerin ve kalan hanehalkının eğitim ve mesleki ilerlemelerine bağlıdır.

Bu çalışmada, Mısır'daki çocukların beşeri sermaye oluşumunda göç ve gelirlerin oynadığı roller araştırılmaktadır. Analizler, gelirler ile insan sermayesi oluşumu arasında önemli bir ilişki olduğunu ortaya koymaktadır; göçmen gelirlerinin artma olasılığı olduğunda okula kayıt olma olasılığı artmakta ve çocuklar daha ileri yaşlarda işgücüne dahil olmaktadır.

Selim Çağatay
Prof. Dr.
Akdeniz University
Economics
selimcagatay@akdeniz.edu.tr

Human Capital Formation Impact of International Migration: The Case of Egypt

The two channels that explain how migration of a household member affects human capital formation of those left-behind are income and family disruption effects.

Remittances might become an important source to alleviate resource constraints of the recipient household if it overcompensates the income loss due to out-migration. Remittances can generate investment and boost consumption and from the same perspective may create a decrease in labor supply in the household as it may raise household members' reservation wage. Hence, children who are left behind might have a greater opportunity to have time for school. However, remittances can be invested in a family business as well just to create future job opportunities for the unskilled young household members and/or to finance a young household member's migration. Moreover, remittances may hamper schooling if migration of an unskilled household member leads to expectations that unskilled work will be rewarding. Obviously then, remittances may have a detrimental impact on the schooling of children.

Family disruption channels may work out in the absence of a parent, resulting in an adverse impact on school attendance and school performance as well. If the income loss due to out-migration is not offset by remittances children may be expected to contribute to household income. In crowded households, young, non-migrant household members may have less time for school if the restructuring of roles due to parental absence increases their domestic workload.

To summarize, the impact of migration on human capital formation is not only dependent on the amount of remittances but on the number of household members and siblings, their age and gender distribution, and the educational and occupational advance of the migrant and those household members left behind.

In this study, we search for the roles that migration and remittances play in the human capital formation of children in Egypt. Analyses reveal a significant association between remittances and human capital formation as such; when the probability of receiving remittances increase, the probability of school enrollment increases and children enter labor force at an older age.

Selver Özözen Kahraman
Prof. Dr.
Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi
Coğrafya
sozozen@comu.edu.tr

Türkiye’den Ortadoğu’ya Emek Göçünde Mekânsal Dinamiklerin Rolü

Bu sunum Türkiye’den Ortadoğu’ya emek göç sisteminin yapısal özellikleri ile bölgedeki siyasi dalgalanmaların göç trendleri üzerindeki etkilerine odaklanmaktadır. Türkiye, MENA bölgesindeki çatışmalar nedeniyle yalnızca en büyük göç alan ülkelerinden biri olmakla kalmamış, aynı zamanda bu ülkelere emek ihraç eden en büyük ülkelerden biri olmuştur. Genel olarak, MENA ülkelerine yönelen emek göçü ekonomik ve politik krizlere duyarlıdır. Bu duyarlılık aynı zamanda bölgede emek göçünün sözleşmeye dayalı baskın doğası ile güçlendirilmiştir. Sözleşmeli emek hareketleriyle bilinen MENA ülkelerinde göçmenler için yerleşim ve/veya uyum umutları olmadığından, diğer göç koridorlarından büyük ölçüde farklıdır. Bu ülkelerde homojen bir göç politikası ve uygulamasından söz edilemez. Genel göç rejimi, krizler ve şiddet içeren çatışmalar ortaya çıktığında daha da karmaşık hale gelir. Çatışmalar doğrudan zorunlu göçe neden olduğu gibi insanları göç etmek için düzensiz mekanizmalara doğru iter. MENA ülkelerine emek göçü de bu güvensizlik ve çatışma ortamlarında gerçekleştiği için pek çok illegal uygulamayı da içermektedir.

İşKur verilerine göre, 19 MENA ülkesine 1967-2018 arasında yaklaşık 1100000 işçi gönderilmiş olup, bunun yarısı sadece Suudi Arabistan’a giderken bunu sırasıyla Libya ve Irak izlemiştir. Libya’daki Arap Baharı, Suriye Krizi ve Suudi Arabistan’daki işgücünü güvence altına alma politikaları, Türkiye’den gelen işgücünü, MENA bölgesindeki hedef ülkeleri değiştirmeye yöneltmiştir. Arap Baharı döneminde, yaklaşık 25.000 Türk işçisi Libya’daki kriz nedeniyle geri dönmüş, Suudi Arabistan ise, Arap Baharı korkusuyla yükselen işsizlik oranını azaltmak için, ülke işgücünün %31’ini oluşturan yabancılardan 3 milyondan fazlasını sınır dışı etmeyi planlamıştı. Arap Baharı başlangıçta Türk işgücünün Mısır ve Libya’dan geri dönmesine yol açarken, Suriye’deki krizi gerçek etkisini göstermiştir. Suriye’deki kriz ve bölgedeki genel siyasi istikrarsızlık nedeniyle Türkiye’nin Suriye sınırındaki iller üzerinden işçi göçü önemli ölçüde engellenmiştir.

Bu çalışma anket, mülakat ve resmi istatistik verilerine dayanmaktadır. Saha çalışmaları bu göçe katılanların sayısının resmi istatistiklerin çok üzerinde olduğunu göstermektedir. MENA bölgesinin birçok özelliğine sahip olduğundan Hatay örneklem alan olarak seçilmiştir. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Hatay’dan MENA ülkelerine gidenler çoğunlukla Arapça konuşabilen erkeklerdir. Ulaşım maliyetleri, coğrafi yakınlık bağlamında sıklıkla belirtildiği gibi göç hacminde önemli bir faktördür. Bulgularımıza göre MENA ülkelerinde göçmen emeğine yönelik ortak bir muamele olmadığı, aynı ülkede dahi farklı ülkelerden gelenlerin farklı muamele gördüklerini belirtebiliriz. MENA ülkelerine yapılan bu emek göçleri, Hatay’daki işsizlik baskısını bir dereceye kadar düşürüyordu. Benzer şekilde krizden en çok etkilenen sınır illerinde, uzun ve kısa vadeli göç programları, istihdam ve ücret üzerindeki baskıyı azaltacak bir model olabilir.

Selver Özözen Kahraman
Prof. Dr.
University of Canakkale Onsekiz Mart
Geography
sozozen@comu.edu.tr

The Role of Spatial Dynamics in Labor Migration to Middle East from Turkey

In this presentation, the structural features of the system of labor migration from Turkey to the MENA and the changes in political fluctuations in the region on migration trends. Turkey has not only become one of the largest immigration countries mainly because of conflicts in the MENA region, but also has been one of the largest labor exporting countries to these countries. Overall, labor migration flows to MENA countries have been responsive to crises, economic and political alike. The impact has also been amplified by the fact that the dominant nature of labor migration in the region has been contract-based. Migration to MENA countries as largely marked by contract labor moves are substantially different to other migration corridors as there has been hardly any settlement and/or integration prospects for migrants in these countries. However, we should also note that there is no homogenous migration policy and practice in these countries either. Our findings also pointed that that there was no common treatment towards the migrant labor in the MENA countries, that is, those who came from different countries were treated differently even in the same country. These affairs and overall migratory regime are further complicated when crises and violent conflicts emerge in a region. Conflicts directly lead to forced migration and push people toward irregular mechanisms to migrate. Labor migration to MENA countries also involves many illegal practices as it occurs in these environments of insecurity and conflict. According to the TEA, a total of 1,100,000 workers were sent to 19 MENA countries between 1967 and 2018, about half of which being destined to S. Arabia, followed by Libya and Iraq. The Arab Spring in Libya, the Syrian Crisis and Labor security policies in Saudi Arabia, labor from Turkey, which has led to change your preferred target countries in the MENA region. In the period marked by Arab Spring, about 25,000 Turkish workers returned to their country due to the crisis in Libya. Saudi Arabia, to reduce the unemployment rate which was rising, due to the Arab Spring fear, had planned to, deport some 3 million foreigners as 31% of the country's labor force was foreign. Whilst the Arab Spring initially led to the return of some of the Turkish labor force from Egypt and Libya, it showed its real impact with the outbreak of the crisis in Syria. Labor migration from Turkey, a province at the Syrian border, was significantly curbed by the crisis in Syria as well as by the overall political instability in the region. This study draws upon data collected through a questionnaire, interview and official statistical sources. Field studies show that the number of participants in this migration is well above the official statistics. Hatay has been chosen as the sample area because it has many characteristics of the MENA region. Unsurprisingly, labor migrants from Hatay to MENA countries were predominantly men who can speak Arabic. Transportation costs are an important factor in volume of migration as often referred to within the context of geographical proximity. These labor migrations to the MENA countries were reducing the unemployment pressure in the province to an extent. Similarly, in border provinces, which have been the most affected by the crisis, long and short-term emigration programs could be an expected pattern which will reduce pressures on employment and wages.

H. Sibel Kalaycıoğlu
Prof. Dr.
ODTÜ
Sosyoloji
ksibel@metu.edu.tr

Farklı Göç Biçimlerinin Toplumsal Cinsiyete Göre Farklılaşan İstihdam ve Yaşam Koşulları

Bu bildiri de toplumsal cinsiyet ve göç, göçmenlik üzerine farklı araştırmalardan bulgular paylaşılacaktır. Öncelikle göçün toplumsal cinsiyete göre nasıl farklılaştığı incelenecek daha sonra farklı göç biçimlerinde toplumsal cinsiyet halleri tartışılacaktır. Farklı göç hallerini tanımlarken iç göç, dış göç ve dışardan göç gibi durumlarda kadın ve erkeklerin göç etme nedenleri, göç etme biçimleri ve göçün sonuçları değişmektedir. Örneğin, iç göç daha çok kentlerdeki istihdam durumuna göre ailede erkeklerin verdiği ve öncülük yaptığı bir süreçtir. Ona karşın dış göç istihdam durumuna göre kadınların da başvurduğu ve hatta istihdam amaçlı olarak tek başına kadın emeği göçünün görüldüğü bir süreçtir. Dışardan göç ise savaş gibi tehlikeler nedeniyle, ailelerin kadın ve çocukların göç ettiği bir süreçtir. Bütün bu durumlarda kadınların ve erkeklerin istihdam koşulları ve şansları değişmektedir. Öncelikle istihdamda eğitim ve meslek bilgisi önemli olduğundan kadınların erkeklere göre göç edilen kentte istihdam olanakları kısıtlıdır. Öncelikle kadınların eğitimi düşük ve ailede bakım ve diğer görevlerden sorumlu tutuldukları için işgücüne katılması önünde engeller vardır. Öte yandan, genç göçmen kadınların istihdam şansının yüksek olması ailede destek görüp ailede toplumsal eşitliğe yol açması beklenirken, tam tersine kültürel nedenlerle ailede yeni eşitsizlikler ve çatışmalara neden olması önemli bir bulgudur. Göçmen emeğinin toplumsal cinsiyete göre farklılaşmasının bir başka yönü aileler ve nesiller arası ekonomik ve sosyal sermayenin aktarımıdır. İç göçte kadınların kentte istihdamı ancak düşük gelirli ve statülü işlerde olup, kadına ekonomik olarak bir bağımsızlık kazandırmamakta ve istihdamı da ailenin sosyal sermayesine bağlı olmaktadır. Öte yandan dış göç yapan kadınların yine düşük becerili işlerde istihdamı söz konusu olsa da, kadınların daha bağımsız istihdam olanağı bulduğu ve ekonomik sermayenin kadına kaldığı bir durumdur. Dışardan göçte ise, Türkiye’deki Suriyeli ve diğer göçmen gruplarında olduğu gibi, kadınların düşük beceri ve eğitimleri ve de çocuk sorumlulukları nedeniyle istihdam olanağı bulması ancak mevsimlik işlerde olmaktadır. Mevsimlik işlerde çalışan kadınların çalışma koşulları zor ve çok kötüdür. Çocukları ile beraber tarlaların kenarlarında çadırlarda yaşarken çalışmak zorundadırlar. Bütün göç biçimlerinde kadınlar için ortak olan durum ise istihdam şanslarının az ve koşullarının ise en düşük ücretli ve becerili işler olduğundan prekarya ve geçici emek olarak görülmeleridir.

H. Sibel Kalaycıoğlu
Prof. Dr.
Middle East Technical University
Sociology
ksibel@metu.edu.tr

Differing Employment and Living Conditions Due to Gender in Different Migration Forms

In this paper, findings from different researches on gender and migration and immigration will be shared. Firstly, how migration differentiates according to gender will be examined and then gender will be discussed in different forms of migration. While defining different migration situations, the reasons of migration, the ways of migration and the consequences of migration among men and women change in cases such as internal migration, external migration and immigration. For example, internal migration is a process that men decide and pioneer in the family according to the employment situation in the cities. On the other hand, external migration is a process in which women apply according to their employment chances and even female labor migrate alone. Immigration is a process in which families, especially women and children, migrate because of the dangers such as war. In all these cases, the employment conditions and chances of women and men change. First of all, since for employment opportunities, education and vocational skills are important, women have less employment opportunities than men in the cities of migration. First of all, there are barriers to women's participation in the labor force as their education is low and since they are held responsible for family care and other duties. On the other hand, while young migrant women have a high chance of employment and despite the fact that families can support their employment, it is an significant finding that it does not lead to social equality in the family as expected and may lead to new tensions and inequalities within the families due to cultural reasons. Another aspect of the differentiation of migrant labor by gender is the transfer of economic and social capital between families and generations. In internal migration, the employment of women in the city is only in low income and status jobs and it does not provide women with economic independence and their employment opportunities depend on the social capital of the family. On the other hand, even though there is still low-skilled employment of migrant women in external migration, it is a situation where women find more independent employment opportunities and economic capital and income is left to women. In the immigration, as in the case of Syrian and other immigrant groups in Turkey, women's low skills and training and also their responsibility for their children, finding employment is only possible in seasonal jobs. The working conditions of women working in seasonal jobs are difficult and very poor. They have to work with their children while living in tents near the fields. In all forms of migration it is seen that women's employment opportunities are low and conditions are that they work in precarious and temporary jobs because they have to work in lowest paid and skilled jobs.

Songül Sallan Gül
Prof. Dr.
Süleyman Demirel Üniversitesi
Sosyoloji
songulgul@sdu.edu.tr

Türkiye’de Suriyeli Olmanın “Kadınlık” Üzerinden İnşası: İzmir Örneği
Özlem Kahya Nizam, Songül Sallan Gül

Türkiye, 1980’li yıllara kadar uluslararası göçleri uluslaşma projesinin bir parçası olarak görmüş ve göçmen kabulünü “Türk soyu ve/veya kültürü”nden olma temelinde yönetmiştir. 1950’li yıllarda benimsenen kalkınma politikaları kapsamında Batı Avrupa ülkelerine yoğun bir işgücü göçü vermeye başlaması ile de göç tartışmalarında daha çok “kaynak ülke” olarak öne çıkmıştır. Ancak 1980’lere gelindiğinde komşu ülkelerde meydana gelen olaylar sonucu göç deneyimi farklılaşmış, “hedef ülke” ve “transit ülke” niteliği kazanmaya başlamıştır. Göçmen profili açısından ise, ilk kez “yabancıların” kitlesel göçü ile tanışmıştır. 2000 sonrası dönemde, küreselleşme sürecinin de artan etkisiyle hedef ülke ve transit ülke konumu pekişmiş, giderek daha fazla “yabancı”nın göç ettiği bir ülkeye dönüşmüştür. 2011 yılında meydana gelen çatışmalar sonrası Suriyelilerin Türkiye’ye kitlesel zorunlu göçü ise, Türkiye’yi bir göç merkezi haline getirmiştir. Suriyelilerin kitlesel göçü, başlangıçta “geçici” olarak görülmüş ancak savaşın devam etmesi üzerine Türkiye’de uzun süreli yerleşimleri kabul görmeye başlamıştır. Bu gerçeklik Suriyelileri özgün bir göçmen grubuna dönüştürmüş, Türkiye’nin göç deneyiminde ilk kez toplumsal uyum, birlikte yaşam, entegrasyon gibi tartışmaları beraberinde getirmiştir. Türkiye’de “geçici koruma” statüsü altında yaşayan 3,6 milyon Suriyelinin yaklaşık yarısının kadın olması ise, göçmenlerle birlikte yaşamı toplumsal cinsiyet ekseninde ele alan literatürde Suriyeli kadınları ön plana çıkarmaktadır. Suriyeli kadınlar, istihdam piyasasına erişememe, sağlık sigortasından ve eğitim fırsatlarından yararlanamama gibi vatandaş olmamalarından; cinsel sömürü, evde çalıştırma, zorla evlendirilme ve fuhuşa zorlanma gibi kadın olmaktan kaynaklanan sorunlarla yüzleşmektedir. Ayrıca, gündelik yaşamlarında, sahip oldukları kültürel farklılıkların beraberinde getirdiği erken yaşta evlilik ve çok eşlilik gibi uygulamalar ve giyim tarzı, bakım (makyaj yapma) gibi dış görünüşe ilişkin özellikleri nedeniyle yerli halk tarafından etiketlenmekte ve dışlanmaktadır. Bu bildiri İzmir’de yaşayan yerli halkın gözünden Suriyeliler ile birlikte yaşamı ve Suriyeli kadınlara bakışı tartışmaya açmaktadır. Tartışma, 19 Mart-7 Nisan 2018 tarihleri arasında İzmir’in Konak İlçesi sınırları içerisinde yer alan Basmane semti ve Ballıkuyu, Altınordu ve Kubilay mahallelerinde 15’i erkek, 15’i kadın 30 Türk vatandaşı ile yapılmış derinlemesine görüşmelerden elde edilen bulguların ışığında erkeklerin ve kadınların göçmen kadınlara bakışını belirleyen değişkenlerin değerlendirilmesine dayanmaktadır. Bu bildiriye katılımcıların gündelik yaşam deneyimleri içerisinde Suriyeli olmayı “kadınlık” üzerinden nasıl inşa ettikleri, etnisite, din, dil, kültür ve vatandaşlık gibi öğeler ekseninde, gündelik yaşamın kesişen alan ve ilişkileri üzerinden ele alınmaktadır.

Songül Sallan Gül
Prof. Dr.
Süleyman Demirel Üniversitesi
Sosyoloji
songulgul@sdu.edu.tr

**Construction of Syrian Identity on The Debate of Womanhood in Turkey: The
Case of İzmir**

Özlem Kahya Nizam, Songül Sallan Gül

Turkey considered international migration as a part of nationalization project and acceptance of migrants was directed on the basis of “coming from Turkish race and/or culture” until the 1980s. Turkey started to export an intense labor force to Western European countries within the scope of the development policies adopted in the 1950s and, has come to the fore as “the origin country” in the migration discussions. However, as a result of the events that took place in neighboring countries in the 1980s, immigration experience was differentiated and Turkey started to become “destination country” and “transit country”. As for the immigrant profile, it faced the mass migration of “foreigners” for the first time. In the post-2000 period, due to the increasing impact of the globalization process, the destination country and transit country position has been consolidated and it has become a country where more and more “foreigners” migrated to. The forced mass exodus of Syrians after the clashes occurred in 2011 has made Turkey an immigration center. Mass exodus of Syrians was seen as “temporary” in the beginning but their long-term settlement began to be accepted as the war continued. This reality has transformed Syrians into an specific immigrant group and has brought discussions such as social cohesion, living together and integration in Turkey’s migration experience for the first time. Nearly half of the Syrians living in Turkey under the status of “temporary protection” are women and this brings Syrian women to the fore in the literature that covers the life with immigrants in terms of gender. Syrian women face with the problems such as not to access employment market, not to benefit from health insurance and education opportunities which stem from not being citizens and sexual exploitation, to be worked at home, forced marriage and prostitution which originate from being women. In addition, they are labeled and excluded by the local people because of the practices such as early marriages and polygamy which are brought by the cultural differences, and the features related to appearance such as clothing style and care (make-up). This paper comes up with the discussion on living with the Syrians from local people’s point of view living in İzmir and the perspective related to Syrian women. The discussion is based on the evaluation of the variables that determine men and women’s point of view towards immigrant women in the light of the findings obtained from in-depth interviews conducted with 15 men and 15 women, total 30 Turkish citizens, in Basmane district and Ballıkuyu, Altınordu and Kubilay neighborhoods located in Konak District in İzmir between 19 March-7 April 2017. In this paper, it is dealt with how participants construct Syrianism through “being women” in their daily life on the basis of ethnicity, religion, language, culture and citizenship through the intersecting areas and relations of daily life.

Stratos Georgoulas

Prof. Dr.
Aegean Üniversitesi
Sosyoloji
s.georgoulas@soc.aegean.gr

“Managing” the Refugee “Crisis” in Greece. Research Outcomes of a Case Study.

The present will try to map the contribution of public services and NGO's in Lesbos island concerning reception, registration, accommodation and care facilities, and the asylum procedures, based on two qualitative researches and make specific recommendations for receiving countries to discuss.

Stratos Georgoulas
Prof. Dr.
Aegean University
Sociology
s.georgoulas@soc.aegean.gr

**Yunanistan’da Mülteci “Krizi”ini “Yönetmek”:
Bir Durum Çalışmasından Elde Edilen Araştırma Sonuçları**

Bildiride, iki ayrı nitel araştırmaya dayanarak, Midilli Adası’ndaki kamu hizmetleri ve STK’lar tarafından göçmenleri karşılama, kayıt altına alma, yerleştirme ve onlara bakım hizmetlerini sağlamanın sunduğu katkılar ve sığınmacı prosedürleri ele alınacak ve göç alan ülkelere yönelik olarak birtakım öneriler ortaya konup tartışmaya açılacaktır.

Tine B  n  ker
Prof. Dr.
Utrecht Üniversitesi
Coğrafiya
t.beneker@uu.nl

Ortaokullarda G    Olgusunun   ğretimi: Coğrafi Yeterlilikler Yaklaşımı

Bu makale öğretmenlerin okul coğrafiyasında g      ğretimi konusundaki deneyimlerini ve fikirlerini araştırmakta ve bunları daha geniş sosyal adalet nosyonları ile ilişkili ve yeterliliklerin ilkeleriyle ilgili dört temel kavram bağlamında tartışmaktadır. Aracı (agency), dağıtım adaleti; ilişkisel adalet; ve karşılıklılık / yanlış tanıma. Zorluklar ise öğrencilerin tutumu, kaynak bulunabilirliği, okul   ğrencilerinin zihnindeki göçmenlerin “  tekileřtirilmesi” ve aracı/aktör olarak öğretmenin eksikliğidir. Öğretmenlerin verdiği cevaplardan hareketle, gençlerin göçmenlerin yaşamlarını daha iyi anlamalarına, daha anlayışlı olmalarına ve g   e ilişkin düzenli olarak karşılaştıkları görüntü ve verilerin daha eleştirel bir şekilde değerlendirilmesine yardımcı olma konusunda coğrafiyanın potansiyelini görebildikleri net olarak söylenebilir. Bununla birlikte, kaynaklara erişimin yetersizliği nedeniyle yıldıń ve bu nedenle de, sorularda   ne s  r  ld  ğu gibi, insanların iyi oluşlarına ilişkin olarak coğrafiyadan ne ölçüde yararlanabilecekleri konusunda kısıtlanmış hissetmektedirler. Buna ek olarak, g    araştırmalarından elde edilen çıktıların, öğretmenler ve akademisyenler arasındaki işbirliğine dayanan çalışmaları ilişkilendirmek ve bunlara dikkati çekmek amacıyla eğitimde kullanılabilmek potansiyeli hakkında görüş bildiren akademisyenlerle gerçekleştirilen mülakatların bulguları da söz konusudur. Bu yolla, g   cl   bilgi (powerful knowledge)   ocuklar için kullanılabilmesine yönelik bir yaklaşım önerilmektedir.

Bu araştırma, Avrupa Birliği tarafından finanse edilen Coğrafi yeterlilikler projesinin bir parçasıdır ve yeterlilikler yaklaşımını coğrafiya disiplinine uygulamayı ve bu yolla, okul coğrafiyasının, genç insanların değer verdikleri bir yaşam sürdürmek için ihtiyaç duyacakları yeterlilikleri geliştirmeye katkı sağlayabileceği yolları araştırmayı amaçlamaktadır.

Bu nedenle odak noktamız, coğrafiya öğretmenleri, onların m  fradatın uygulanmasındaki   nc   rolleri ve g   cl   bilgiye ilişkin anlayışları ve bu kavramla olan ilişkileri olmuştur. 5 akademik kurum ve 12 okul, araştırmanın katılımcılarını oluştırmaktadır.

Tine Béneker
Prof. Dr.
Utrecht University
Coğrafya
t.beneker@uu.nl

Teaching Migration in Secondary Schools: A Geocapabilities Approach

This paper investigates teachers' experiences and ideas about teaching migration in school geography and discusses them in the context of four key concepts associated with broader notions of social justice and related to the principles of capabilities: agency; distributive justice; relational justice; and mutuality/misrecognition. Challenges are student attitudes, resource availability, the 'othering' of migrants in the minds of school students, as well as the lack of teacher agency. It is clear from the teachers' responses that they can see the potential of geography to help young people better understand the lives of migrants, be more compassionate, and develop a more critical appreciation of the images and data about migration that confront them on a regular basis. However, they are frustrated by poor access to resources and so feel constrained in how far they can use geography to enhance human well-being as suggested by the questions. Added to this are the findings from interviews with academics expressing their views on the educational potential of migration research outcomes, in order to connect and promote collaborative work between teachers and academics. This way, an approach for unlocking 'powerful knowledge' for children is being offered.

The research takes place in the context of the EU-funded Geocapabilities Project that has sought to apply a capabilities approach to a subject discipline, geography, and in so doing to examine ways in which school geography contributes to developing the capabilities young people need to live a life that they value. The focus thus far has been on geography teachers, their role as curriculum leaders and their understanding of and engagement with 'powerful knowledge'. Participating in the project are 5 academic institutes and 12 schools.

Ulrike Freywald
Prof. Dr.
Dortmund Teknik Üniversitesi
Alman Dili ve Edebiyatı
ulrike.freywald@tu-dortmund.de

Göç Eden Konuşmacılar, Göç Eden Diller: Almanya'da Kentsel Çokdillilik

Kentsel sokak pazarları, tüm dünyada dilsel çeşitliliğin sıcak noktalarını temsil eder. Yaklaşık iki yıl önce iki haftada bir Berlin’de kurulan bir sokak pazarında metrolingualizm ve süper çeşitlilik gibi kavramlardan ilham alan dilsel çeşitlilik - ve bunun sınırları - üzerine bir proje başladı (Bkz: Heike Wiese (Berlin Humboldt Üniversitesi) ve Ulrike Freywald (TU Dortmund)). Bu açık hava pazarı, yakın tarihli göç süreçlerinin bir sonucu olarak Almanya ve Avrupa'daki büyük şehirlerde ve metropol alanlarda ortaya çıkan kentsel çokdillige tipik bir örnek teşkil etmektedir. İncelenmekte olan pazar, yerel halkın (çoğu göç geçmişine sahip ya da kendileri göç yaşamış), diğer ilçelerden gelen Berlinliler’in ve dünyanın farklı yerlerinden gelen turistlerin bir araya geldiği bir yerdir. Hem satıcılar hem de ziyaretçiler genellikle çok dillidir ve çeşitli dil kaynaklarından faydalanırlar.

Potsdam Üniversitesi'nde İşbirliğine Dayalı Araştırma Merkezi 1287' nin bir parçası olan “Dilde Değişkenlik Sınırları” adlı proje, bu çok dilli pazardaki iletişimsel kalıpların ve sözde "dilsel kaos" içindeki sistematik dilsel yapıların sosyo-dilbilimsel, etnografik ve gramer-teorik bakış açısından tanımlanmasını amaçlamaktadır.

Konuşmama; pazar piyasasının dilbilim ekolojisi, satış etkileşimlerindeki söylem kalıpları (örn. Pazarda satış için kullanılan sloganlar, hitap biçimleri, kibar ifadeler), kod değiştirme (code switching) ve kod karıştırma (code mixing) gibi kavramların yanı sıra “pazar Almancası’nın” gramer yapıları, çekim kalıpları ve yenilikçi sözdizimsel yapılar gibi konulara dair analizlerimizin ilk sonuçlarını sunacağız.

Ulrike Freywald
Prof. Dr.
Technical University Dortmund
German Language and Literature
ulrike.freywald@tu-dortmund.de

Migrated Speakers, Migrated Languages: Urban Multilingualism in Germany

Urban street markets represent hotspots of linguistic diversity all over the world. Inspired by newly developed concepts such as metrolingualism and superdiversity, a project on linguistic variation – and its limits – at a bi-weekly street market in Berlin started approximately two years ago (PIs: Heike Wiese (Humboldt University Berlin) and Ulrike Freywald (TU Dortmund)). This open-air market represents one typical example of a number of comparatively young manifestations of urban multilingualism in large cities and metropolitan areas in Germany and throughout Europe, as a result of recent migration processes. The market under investigation brings together local residents (most of whom have a migration background or experienced migration themselves), Berliners from other boroughs, and tourists from all over the world. Both sellers and visitors are usually multilingual and make ample use of their diverse linguistic resources.

As part of the Collaborative Research Centre 1287 „Limits of Variability in Language“ at the University of Potsdam the project aims at the identification of communicative patterns and systematic linguistic structures within the alleged ‘linguistic chaos’ at this multilingual market by integrating sociolinguistic, ethnographic, and grammar-theoretical perspectives.

In my talk I am going to present first results of our analyses, including the linguistic ecology of the market, discourse patterns in sales interactions (e.g. market cries, forms of address, polite phrases), code switching and code mixing, as well as grammatical structures of the ‘market German’, such as inflection patterns and innovative syntactic constructions.

Ümit Katırcı
Gazi Üniversitesi
Tarih

umitk88@gmail.com

Osmanlı Devleti’nde 1691 Yılı İskan Siyaseti: Çukurova Örneği

1691 yılında Osmanlı Devleti’nde geniş çaplı bir iskân siyaseti başlamıştır. Bu iskân faaliyetleri konar-göçer Türkmenlerin yerleşik hayata geçirilmesi amacını taşımaktaydı. Bu politikanın bir sonucu olarak Çukurova bölgesinde Ayas, Kınık ve Berendi kazalarına Maraş dolaylarından Dulkadirli Türkmenlerinden ayrılan bir Türkmen topluluğu zorunlu göçe tabi tutularak yerleştirilmiştir. Bu yerleştirme politikası, devlet ile Türkmenler arasında uzun yıllar sürecek bir mücadeleye dönüşmüştür. Yerleştirildiklere bölgeye uyum sağlayamayan bu Türkmenler devletin üzerilerindeki otoritelerinin zayıflaması ile iskân bölgelerinden firar ederek, -Osmanlı belgelerinin diliyle- eşkıyalık yapmaya başlamışlardır. Bu çalışmada 1691 yılında Çukurova’ya yerleştirilen Dulkadirli Türkmenlerinin kimliği, yerleştirilme süreci ve sonrasında devlet ile bahse konu Türkmenler arasında geçen mücadeleler ele alınacaktır.

Ümit Katırcı
M. A.
Gazi University
History
umitk88@gmail.com

Resettlement Policy in the Ottoman Empire in 1691: Çukurova Example

In 1691, a large scale resettlement policy started in the Ottoman Empire. These resettlement activities aimed to bring settled life of semi-nomadic Turkomans. As a result of this policy, a Turkmen community, seperated from Dulkadirli Turkomans, was subjected to forced migration from the vicinity of Maras region to Ayas, Kinik and Berendi in Cukurova region. This resettlement policy has turned into a long-lasting struggle between the state and Turkomans. These Turkomans, who could not adapt to the region they settled in, started to flee from the the settlement areas with the weakening of state's authority over them and started to banditry, as the language of the Ottoman documents. In this study the identity of the Dulkadirli Turkomans settled in Cukurova in 1691 and their settlement process and the struggles between the state and the mentioned Turkomans will be discussed.

Yıldız Akpolat
Prof. Dr.
Dokuz Eylül Üniversitesi
Sosyoloji
yildiz.akpolat@deu.edu.tr

Türkiye’nin Doğu Sınırında Uluslar Arası Göç

Göç olgusu birçok farklı dinamığe sahiptir. Ayrıca bugün gelinen noktada iç göç-uluslararası göç dinamikleri iç içe geçmiş ve iki olgu arasındaki sınırları belirsizleştirmeye başlamıştır. Bu ve benzeri nedenlerle de göçün tek bir bakış açısıyla ele alınması güçleşmektedir. Göç literatürünün çok büyük çoğunluğunda da uluslararası göç süreçlerinin tek bir bakış açısıyla açıklanamayacağı kabul edilmektedir. Bu nedenle de göç olgusuna kuramsal ve sosyal bilimsel yaklaşım açısından çoklu bir perspektifle bakmanın bir gereklilik olduğu söylenebilir.

Türkiye’nin Doğu sınırından gelen göç hareketlerini konu edinen bu çalışmada; uluslararası göçün, söz konusu göç hareketi örneğinde Pozitivist Sosyal Bilim (PSB) ve Eleştirel Sosyal Bilim (ESB) yaklaşımları çerçevesinde irdelenmesi amaçlanmıştır. Genel hatları itibarıyla nicel olan ve alan araştırmasına dayanan çalışma; yasadışı yollarla Türkiye’ye girmiş ve jandarma tarafından yakalanan; uluslararası koruma statüsüne sahip olup Ağrı ve Erzurum’da ikamet eden, Erzurum’un Aşkale ilçesindeki Geri Gönderme Merkezi (GGM)’nde bulunan ve bu iki ildeki cezaevinde hüküm giymiş, toplam 1596 göçmeni kapsamaktadır. Çalışmanın verileri, anket tekniği ile toplanmıştır. Betimsel analiz tekniğinin kullanıldığı çalışmada, veriler tablollaştırılarak yorumlanmıştır.

Araştırmanın sonuçlarına göre; örneklemin büyük çoğunluğunun Afganistan menşeli olduğu; göçmenlerin hem göç yolunda hem de varış yeri itibarıyla, göçmen kaçakçılığı ve güvenlik; uyum, sosyo ekonomik ve kültürel sorunlar başta olmak üzere birçok sorunlar yaşadığı; söz konusu durumun Türkiye açısından da birçok sorun alanı yarattığı anlaşılmaktadır. Ayrıca PSB ve ESB yaklaşımlarının bir arada kullanılmasının uluslararası göçlerin irdelenmesinde önemli araçlar sağladığı anlaşılmıştır.

Yıldız Akpolat
Prof. Dr.
Dokuz Eylül University
Sociology
yildiz.akpolat@deu.edu.tr

International Migration from the Eastern Border of Turkey

The phenomenon of migration has many different dynamics. In addition, the dynamics of internal migration and international migration are now intertwined and the boundaries between the two phenomena have become unclear. For these and similar reasons, it becomes difficult to handle migration from a single perspective. It is accepted that in the vast majority of migration literature, international migration processes cannot be explained from a single point of view. Therefore, it can be said that it is necessary to look at the phenomenon of migration from a multiple perspective in terms of theoretical and social scientific approach.

The subject is the migration from the eastern border of Turkey in this study. The aim of this course is to examine international migration within the framework of the Positivist Social Science (PSB) and Critical Social Science (ESB) approaches. The study is quantitative in general terms and based on field research. It consists of a total of 1596 immigrants, who entered illegally to Turkey and captured by the gendarmerie; have international protection status and live in Ağrı and Erzurum, and also who situated in the Removal Center (SSC) in the Aşkale district of Erzurum and sentenced to prison in these two provinces. The data of the study was collected by questionnaire technique. In this study, descriptive analysis technique was used and the data were interpreted by tabulating. According to the results of the research; the majority of the sample was from Afghanistan; they experienced many problems, especially in adaptation, socio-economic and cultural aspects due to the fact that smuggling and security on the migration path and also at the destination. This case induces many other problems for Turkey in terms of migration. As a result of the research; the use of PSB and ESB approaches together provides important tools for the investigation of international migration.

Yücel Yiğit

Doç. Dr.

Polis Akademisi

Tarih

yigit21@hotmail.com

Göçmenlerin Uyum Sorunlarının Aşılmasında Ulusal ve Uluslararası Kurumların İş Birliği

Yücel Yiğit, Hilal Ceylan Sezgin

Göç insanlık tarihi kadar eski bir eylemdir. Günümüzde insanların üstünde doğup öldükleri yerlerin sayısı gittikçe azalmaktadır. Çok boyutlu ve karmaşık bir olay olan göçler: Coğrafi şartlar, savaşlar, siyasi baskılar, politik karışıklıklar, askeri ihtilaller, siyasi nedenlerle yapılmaktadır. Bilhassa İkinci Dünya Savaşı sonrasında, küresel düzeyde yaşanan köklü değişiklikler, göçlerle ilgili olarak devletlerin yeni ortak kararlar almasına neden olmuştur. Yine 1948 tarihli İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin 14. maddesinde belirtilen “herkesin zulüm altında başka ülkelere sığınma ve sığınma olanaklarından faydalanma hakkı vardır” ifadesi göç anlayışını daha da genişletmiştir. Cenevre Sözleşmesi, Uluslararası Göç Örgütü (IOM), New York Protokolü ve Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’nin (BMMYK) kurulmasıyla süreç daha da olgunlaşmıştır. BMMYK Türkiye’yi transit ülke olarak gören mültecilerin üçüncü ülkelere yerleştirilmelerini de sağlamaktadır.

1980’li yıllardan sonra Türkiye’nin coğrafi konumundan kaynaklanan sebeplerle özellikle Balkanlar’dan Irak’tan ve İran’dan yüksek yoğunlukta göç almıştır. Ayriyeten Türkiye, üçüncü ülkelere geçmek isteyenler için de transit geçiş noktasıdır. Dolayısıyla sıkıntının sıhhi bir şekilde çözülmesi için Türkiye, 1990’lardan itibaren bir takım yeni kararlar almıştır. İlk olarak 1994 senesinde çıkarılan Mülteci Yönetmeliği yayınlanmış akabinde 2013 senesinde de İçişleri Bakanlığı bünyesinde Göç İdaresi Genel Müdürlüğü kurulmuştur.

Göç İdaresi Genel Müdürlüğü, göçmenlerin uyum problemlerini ulusal; BMMYK ve IOM gibi kurumlar ise uluslararası bazda çözmeye çalışmaktadır. Dolayısıyla göçmenlerin uyum problemlerinin çözümü için ulusal ve uluslararası kurumların iş birliği önem arz etmektedir. Bu araştırmanın temel amacı: Göçmenlerin uyum sorunlarının çözümü için alınan ulusal ve uluslararası önlemleri ortaya koymaktır. Ayrıca uluslararası kurumların fonksiyonlarının neler olduğu? Ulusal ve uluslararası kurumların dayanışmalarının niçin önemli olduğu? gibi sorulara da cevap aranacaktır. İncelemede güncel veriler değerlendirilerek, nitel araştırma yöntemi kullanılacaktır.

Yücel Yiğit
Assoc. Prof. Dr.
Polis Academy
History
yigit21@hotmail.com

**Cooperation of National and International Institutions in
Overcoming the Integration Problems of Migrants**
Yücel Yiğit, Hilal Ceylan Sezgin

Migration is a practice as old as human history. In this day and time, the number of places that people are born, and die are decreasing. Migration, which is multidimensional and complex, are practised because of geographic conditions, wars, political pressures, political disorder, military coups, and political reasons. Especially after the World War II, global fundamental changes paved the way for states to take new common decisions. Also, Article 14 of the Universal Declaration of Human Rights which states that “everyone has the right to seek and enjoy in the other countries asylum from persecution” has expanded the migration understanding more. After the Geneva Conventions, International Organization for Migration (IOM), New York Protocol and the establishment of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), the process has developed more. UNHCR also relocate refugees in a third country who consider Turkey as a transit country.

After the 1980s, people from the Balkans, Iraq, and Iran migrated to Turkey due to its geographical location. Besides, Turkey is a transit point to the migrants who want to migrate to a third country. Therefore, from the 1990s onwards, Turkey has taken several actions to solve the problem. In 1994, the Refugee Regulations was declared first. Then, in 2013, the Ministry of Interior Directorate General of Migration Management was founded.

The Directorate General of Migration Management tries to solve the migrants’ integration problems at the national level whereas institutions such as UNHCR and IOM try to solve this problem at international level. Therefore, cooperation is necessary between national and international institutions to solve the integration problems of the migrants. The main purpose of this research is to suggest the national and international measures that have been taken in solving the integration problems. In addition, it aims to find answers to the questions of what are the functions of international institutions, and why cooperation between national and international institutions is important in this matter. In the research, actual data will be evaluated, and qualitative research method will be used.

Zerrin Toprak Karaman
Prof. Dr.
Dokuz Eylül Üniversitesi
Kamu Yönetimi
zerrin.toprak@deu.edu.tr

Göç Yönetiminde Disiplinlerarası-Disiplinlerötesi Çalışmalar ile Cumhurbaşkanlığı Politika Kurulları İlişkileri

Göç konusu aslında binbir gece masalları gibi birbirini takip eden sürükleyici birçok konuyu içermektedir. Türkiye’de, özellikle 2010’lu yılların başlarına kadar “göç” denildiğinde kırdan kente iç göç üzerine başlayan çalışmalar ve on yıl öncesine kadar da Avrupa Kökenli (emekliliğine rahat bir yaşam sürme, gençler için iş bulma, eğitim) gelişlere duyulan ilgi azalmış ve son günlerde tartışma dışı kalmış görünmektedir. Bu değişimler bağlamında, tam da, iklim değişikliklerinin zorlayıcı etkisinden kaçanları akademik olarak incelemeye hazırlanırken, yeni bir konu, akademik çalışma programımızı bozmuştur. Son on yılın popüler göç olgusu, siyasi nedenlerle ilişkilendirebileceğimiz Suriye’den- ülkelerinden ölüm tehdidi karşısında tasını tarağını bile neredeyse toplayamadan gelenlere yöneliktir ve ilk akla gelendir. Kuşkusuz bu toplumsal algıda, zorunlu ve hukuk dışı göçle düzensiz gelen çok yönlü büyük sayılarda grupların, Türkiye’nin dört bir tarafına tarlaya tohum serper gibi saçılmasından daha dağınık bir şekilde dağılmasının da rolü de büyüktür. Bu bakımdan da sadece kamu yönetimi değil, yerleşik/ yerel halk da, birden ve hazırlıksız bir şekilde göç olgusundan psikolojik ve maddi olarak etkilenmiştir. Bu oturumda benim dikkat çekmek istediğim husus, göç yönetimi konusu başta olmak üzere insan merkezli konuların çok yönlü incelenmesinin önemine ilişkindir. Aksi takdirde bir boyuttan bu kadar karmaşık bir konuya bakmak temanın değerlendirilmesini eksik bırakacaktır. Tarih boyunca, yabancı göç hareketleri, bir kriz veya ulusal güvenliğe karşı bir tehdit kabul edilmiştir. Bu bağlamda, bu yöndeki hareketlerin günümüz ve ülke şartları koşulları bütünlüğünde, bir tehdit ya da bir fırsat olup olmadığı; en azından ortak ve huzurlu olması beklenen yaşama bugün ve gelecekte tehdit haline gelmemesi konusu önemsenmelidir. Farklı göç tipleri ile bağlantılı olarak kamu yönetimi için stratejik bir yaklaşım çerçevesi oluşturmak; göçlerin her birinin kendi içinde ve birbiriyle bağlantılı olarak etkilerini bugün ve gelecek için değerlendirmenin önemi ve gerekliliği üzerinde nasıl çalışılacaktır. Nihai tahlilde, gelişen ve değişen iklim koşulları, teknoloji ve insan kapasitesi bağlamında; sürdürülebilir kalkınma, çevre koruma, sığınma arayanların korunması, afet yönetimi, terörle mücadele, demokrasinin gelişmesi, insan hakları, cinsiyet eşitliği ve kadınların, çocuk ve gençlerin korunması ve yaşam kalitelerinin geliştirilmesi, yönetişim, ekonomik ve sosyal gelişme, kültürel karşılıklılık, gıda üretimi, enerji ve daha birçok birbiriyle bağlantılı bu konuda “göç yönetimi”, hedeflerin başarılmasını sağlamak amacıyla gayretlerin eşgüdümlü beraberliği gerekmektedir. Konumuz itibarıyla göç olgusu içinde, bugünkü ve gelecek nesiller açısından ve daha güvenli bir dünya için multi çalışmalar yanında, hangi disiplinleri doğrudan ve dolaylı olarak ilgilendirdiği bağlamında disiplinlerarası(inter-disiplinary) ve/veya disiplinlerötesi(trans-disiplinary) çalışmalar yapılması konusunda bir görüş alışverişi de önemli hale gelmiştir. Bu şekilde Kamu Yönetiminde yeniden yapılanmanın önemli bir basamağı durumundaki, Cumhurbaşkanlığı Politika Kurullarının işlevselliğini sağlamada uluslar arası gelişmeleri de dikkate alan öneriler getirmek hedeflenmektedir.

Zerrin Toprak Karaman
Prof. Dr.
Dokuz Eylül University
Public Administration
zerrin.toprak@deu.edu.tr

Relations Between Interdisciplinary-Transdisciplinary Studies in Migration Administration and Presidential Policy Councils

The subject of migration in fact entails many other engrossing topics that successively take place just like the Thousand and One Nights tales. Especially until early 2010's in Turkey, the studies on "migration" used to focus on migration from towns to cities and the interest on migrations from Europe has decreased in the last ten years. Finally, nowadays it seems all out of discussion. Just as we were preparing to academically analyze the challenging effects of climate changes within the context of these developments, a brand new topic has disrupted our schedule. The popular migration concept of the last decade and the one that first comes to our minds is the Syrian migration, which we can associate with political reasons and in which the people had to flee from the threat of death in their home countries not even having the chance to collect their personal belongings. There is no shadow of doubt that this social perception is due to the fact that a large number of diverse groups coming irregularly through obligatory and illegal immigration have dispersed to different corners of Turkey as if they were seeds to spread on agricultural fields. Therefore not only public administration but also the resident/local population has been psychologically and financially affected by this sudden and unprepared immigration. What I would like to draw attention to in this session is the importance of multifaceted study of human-centered issues, particularly the issue of migration administration. Otherwise, analyzing such a complex subject from a single aspect would leave the assessment of the theme incomplete. Throughout history, foreign immigration movements have been considered a crisis or a threat to national security. Therefore, it should be carefully considered whether these movements are a threat or an opportunity under today's circumstances and national conditions; at least eliminating the possibility of these becoming threats to the social life, which is expected to be common and peaceful today and in the future. The study will focus on how to establish a strategic approach framework for public administration in relation to different types of migration; considering the importance and necessity of evaluating, for today and for the future, the effects of each migration within themselves and in relation to each other. As a final analysis, within the context of changing and evolving climate conditions and human and technology capacities; it is seen that the "migration administration" requires the coordinated union of efforts to ensure the realization of objectives in many interconnected issues such as sustainable development, environment protection, protection of asylum seekers, disaster administration, fight against terrorism, development of democracy, human rights, gender equality, protection of women, children and young adults and improvement of their life standards, governance, economic and social development, cultural mutualism, food production, energy. For a safer world for today's and future generations, it is crucial to have an exchange of views on doing interdisciplinary and trans-disciplinary studies alongside with multifaceted studies to discover which disciplines are directly and indirectly relevant with the concept of migration. In this way, this study aims to make suggestions that take the international developments into account in establishing the functionality of Presidential Policy Councils which are vital steps in reconstructing the field of Public Administration.

İletişim : Doç. Dr. Arife KARADAĞ (Sempozyum Koordinatörü)
Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dekanlığı, Bornova-İzmir- TÜRKİYE
Tel. 0090- 232 311 39 04
GSM 0090- 532 168 16 09
E-posta egeisah2019@gmail.com , karadagarife@gmail.com